

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SEVDİĞİNİZ İNSANI KAÇ KERE KAYBEDEBİLİRSİNİZ?

BİR SONRAKİ HAYATIMIZ

LAUREN JAMES

YABANCI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"GERÇEK AŞK VE REENKARNASYON ÜZERİNE EĞLENCELİ,
SÜRÜKLEYİCİ VE İNANILMAZ YARATICI BİR HİKÂYE."

LOUISE O'NEILL, KUSURSUZLAR'IN YAZARI

*Katherine ve
Matthew'nun
kaderinde
asırlar boyunca
tekrar tekrar
doğmak vardı.*

Her seferinde
birbirlerine
umutsuzca
âşık oluyor
ve trajik
bir şekilde
ayrılığı
tadıyorlardı.

Belki de
bir sonraki
hayatlarında
her şey farklı
olacaktı...

Çeviren: Merve Solmaz

9 786059 585194

26 TL

www.yabanci yayinlari.com
facebook.com/yabanci yayinlari
twitter.com/yabanci yayinlar
internet satıs: ilknokta.com

Bir Sonraki Hayatımız
Özgün Adı | *The Next Together*
Lauren James

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin
Yayına Hazırlayan | Tuğçe Nida Sevin
Redaksiyon | Sı Akaydın
Düzeltili | Burcu Karatepe
Kapak ve Grafik Uygulama | Aslıhan Kopuz
Kapak Fotoğrafı | Corbis Images

1. Baskı, Aralık 2016, İstanbul
ISBN: 978-605-9585-19-4

Türkçe Çeviri © Merve Solmaz, 2016

© Yabancı Yayınları, 2016

© Lauren James, 2015

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.
Bu eser Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci yayinlari.com - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

LAUREN JAMES

BİR SONRAKİ HAYATIMIZ

Çeviren
Merve Solmaz

GİRİŞ

En son beraberlerken, gecenin geç saatleriydi ve takip ediliyorlardı.

“Yeniden oluyor,” dedi Kate ve hemen pişman oldu. Matthew cevap vermedi, sadece elini daha sıkı tuttu. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Öleceklerdi.

Koştular. Katherine sessiz olmaya çalıştı ama soluk alıp verişleri sessizlikte tehlikeli derecede gürültülüydü. Kalbinin sesi kulaklarında yankılanıyordu. Matthew avucunu sırtına bastırarak onu ilerletti.

Arkalarındaki ayak seslerini duyabiliyordu, giderek hızlanarak onlara yetişmeye çalışıyorlardı.

Köşeyi dönüp bir odaya daldılar. Matthew titreyen parmaklarıyla kapıyı arkalarından kilitledi. Birbirlerine bakarak takipçilerinin seslerini dinlediler. Bir an sessizlik oldu. Sadece birkaç dakikaları vardı o kadar. Yakalanacaklardı; önemli olan tek şey yakalanmadan görevlerini yerine getirmekti.

“Bir dahaki sefere, bunlar olmadan önce sıcak ve sessiz bir yere gideceğiz,” dedi Katherine kararlı bir şekilde.

“İspanya’yı severim,” dedi Matthew ve onu biraz umutsuz son bir öpücük için kendine doğru çekti.

1. BÖLÜM

K,

Ögle yemeği için bir şeyler alacağım. Eğer yine
bakteri kültürlerime el sürersen, en az bir
ay sana krep yok, bu kez ciddiğim. Sen aksini
düşünsen de, ilk yaptığında da komik değildi,
şimdi de değil.

Deneyslerimi saklamak yok.

Seni seviyorum.

-Matt

Dosyalar/v7/Zaman-düzleni-2019/MS-112

NOTTINGHAM ÜNİVERSİTESİ KAMPÜSÜ, İNGİLTERE, 2039

Kate öğleden sonraki deney için nelere ihtiyacı olacağını düşünerek deney tüpüne gliserol döktü. Bugün pek laboratuvar modunda değildi ama üniversite başladığından beri bu ikinci biyoloji uygulamaları dersiye ve kesinlikle kaçırmaması gerekiyordu. Laboratuvarıda birlikte çalışabileceği bir partneri olmayan tek kişi olması da cabasıydı. Bu yüzden diğer birinci sınıfların iki katı kadar çalışmak zorunda kalıyordu. Fazladan çalışıyor olmayı takmıyordu ama yanında dedikodu yapabileceği birinin olması fikri hoşuna gidiyordu. Buz makinesinin etrafında toplanmış olan kalabalığa bakılırsa diğer öğrencilerin yaptığı da zaten buydu.

Bezgin görünümlü bir gözetmen arkasından omzuna dokunduğunda tabletinden laboratuvar kitabını açıyordu. Elindeki kalemı bırakıp arkasına döndü. Aynı zamanda elini cebine soktu ve parmakları geçen hafta çekercokakta* çalışırken onu sinir ettiği için cebine attığı madalyona değdi.

Gözetmen, yanında duran bir erkek öğrenciyi işaret etti. "İşte yeni laboratuvar partnerin; kimya bölümünden yeni geçiş yaptı. Ona yardımcı olursun, değil mi?"

Sonra da az önce deney tüplerinden birini yere düşüren başka bir birinci sınıf öğrencisiyle ilgilenmek için telaşla ve bugulu çalışma gözlükleriyle yanlarından ayrıldı.

Kate dikkatli gözlerle çocuğa baktı.

"Selam," dedi kuşkuyla. Madalyonu çıkarıp sonra tekrar cebine koydu.

Çocuk da ona baktı, yüzündeki ifadeyi anlamak zordu. Sonra da merhaba dercesine başını salladı. Üzerine, salaş görümlü bir müzik grubu tişörtü ve yün bir yelek giymişti. Açık

* Kimya laboratuvarlarında, tehlikeli kimyasallarla çalışmak için uygun ortam sağlayan bir aspiratör. -ybn

kahve saçları 2000'lerin başından kalma retro perçemleriyle gözlerinin üstüne düşüyordu. Tuhaf bir tarzı olsa da, Kate kendisinininkiyle benzeştigini görerek memnun oldu.

"İnime hoş geldin. Rahatına bak." Hafif çürümüş gübre kokusunun doldurduğu laboratuvarı işaret etti. Yakınlarında bir grup Buz Makinesi Dedikoducusu vardı. Dökülmüş olan şeyin etrafında toplanmış, burunlarını önlüklerinin kollarıyla kapamışlar ve öfkeli gözetmene tavsiyelerde bulunuyorlardı.

Kate, laboratuvar önlüğünü banklardan birinin üstüne atmış olan çocuğa geri döndü. Ceplerinden kalemler, defterler ve *öğlen yemeğine* (hem de *biyoloji* laboratuvarında; bu çocuğun hayatta kalma içgüdüğü yok muydu hiç?) benzer şeyler çıkardığına bakılırsa önlüğü daha çok çanta olarak kullanıyordu. Sonunda yepyeni laboratuvar önlüğüyle boğuşmayı bitirip üstüne giyerken ve yere düşen elmasını yakalarken Kate kendini çocuğun yakasının arka tarafında toplanmış saç buklelerine bakarken buldu.

Çocuk elmayı alıp döndüğünde Kate'in onu izlediğini farkederek kızardı. Dürüst olmak gerekirse Kate, elmacık kemiklerini kaplayan bu canlı pembeliği çok kıskanıyordu. Bir kimyagerde böyle bir kemik yapısı gerçekten heba oluyordu. Kate onu izlerken yakalandığını fark etmemiş gibi yaparak çalışma gözlüklerini saçlarının üstüne çekti. Bir süre, karmakarışık kızıl saçlarında dolandıkları yerden çıkarıp atma isteğiyle mücadele etti.

Çocuğun yüzü mü kızarmıştı? Gerçi bunun ne anlama geldiğinden emin değildi. Bir erkeğe baktığınızda yüzünün kızarması iyi miydi acaba? Yaka kartında, "Merhaba ben utangaç ve asosyal bir biliminsanıyım. Lütfen gözlerimin içine bakmayın yoksa bayılabilirim," yazsaydı tam olurdu. Kate, çocuğun kendini İskoç aksanıyla "asosyal bir biliminsanı" olarak tanıttığını hayal ederken çocuk boğazını temizledi.

"Laboratuvar kitabının bir kopyasını indirmedim. Bugün ne deneyi yapıyoruz?"

Çok acayıpti. Aynen hayal ettiği gibi konuşuyordu: Aynı yumuşak İskoç aksanı. Kaşlarını çatı. Neden İskoç olduğunu düşünmüştü acaba?

"Görünüşe göre at pisliği temizleme deneyi," diyerek şaka yaptı, pisliğin etrafında toplanmış öğrencilere hızla bir bakış atarak.

Çocuk gamzesini göstererek güldü, biraz rahatlamıştı. Cebinde yarım kalmış bir jambonlu sandviç vardı. Bunu tuhaf bulması gerekirdi ama değildi.

"İsmin ne?" diye sordu baştan aşağıya Kate'i süzerek. Bakışları kızın rozetler ve boncuklarla dolu laboratuvar gömleğinin yakasına takıldı ama bir şey demedi. Cebinden yarım bir salamli sandviç çıkmışken, kızı eleştirebilecek son kişi kendisiydi. Tuhaf olmalıydı ama değildi.

"Kate Finchley," dedi canlı canlı, daha normal bir hava yaratmaya çalışıyordu.

Çocuk cevabına şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı. Kate isminin neden onu bu kadar şaşırttığından emin olamadı.

"Matt," diye cevap verdi. "Matt Galloway."

"Selam Matt, tanıştığımıza memnun oldum. Biyolojiye hoş geldin falan filan. Seni bir yerden hatırlıyor gibiyim. Daha önce tanışmış mıydık?" Ya da normal olmak yerine çocuğu takip eden bir sapık gibi de davranabilirdi. Bu da olurdu.

"Daha önce tanışmadık. Öyle olsa hatırladım." Yüzü kızardı ve kekelemeye başladı, "Yani, bu ülkeye daha önce hiç gelmedim. Üniversite için buraya taşındım."

Kate şüphyle baktı. Yurtdışında okuma izni alabildiğine göre oldukça zeki olmalıydı. Neredeyse yirmi yıl kadar önceki son dünya savaşından sonra İskoçya, İngiltere'den bağımsızlığını ilan ettiğinden beri, uluslararası okuma izni almak hemen

hemen imkânsızdı. Hmmm. Yalan söylüyor gibi görünmüyordu. Çocuğu nereden tanıyor olabilirdi?

İşe dönse iyi olurdu. Gerçek bir sohbeta başlamak ya da koridorda onu başıyla selamlamak gibi ürkütücü şeylerle ona işkence yapmaya başlamadan önce yeni partnerine, alışması için birkaç hafta zaman tanımalıydı. Kate'in seksiliğinden şaşkına döndüğü belliydi; belki de bu, kendi kendine söylediği bir şeydi sadece, her neyse, hiç kimse aksini ispatlayamazdı. Ama bakışlarını ondan ayıramıyordu. Onda... çok tanıdık bir şey vardı.

Konuşmaya devam etmek için hiçbir teşebbüste bulunmadı, sadece ne yapacağını bilemez halde Kate'e bakıp duruyordu. Kate çocuğun yüzüne hücum eden kandan dolayı ölmemesi için konuşmayı sürdürmekten korktu ama sessizlik çok tuhaftı ve sonunda Kate, "Neden biyolojiye geçiş yaptın?" diye sordu.

"Kimyada umduğum kadar çok patlama yoktu." Önceden hazırlanmış bir cevaptı; muhtemelen son zamanlarda bu soruyla çok fazla muhatap olmuştu.

"Evet ama biyolojide de istediğimiz kadar dev ahtapot yok, üzgünüm."

Matt sırtıttı. "Üzücü. Buradaki fizik bölümü nasıl?"

Çocuğun onu incelediğini hissediyordu ve utanmamaya çalıştı. Bir zamanlar büyükannesi onun alışılmışın dışında bir güzelliği olduğunu söylemişti. Anladığı kadarıyla tipi yirmi birinci yüzyıl güzelliği anlayışına uygun olmak için biraz yumuşak kalıyordu ve saç rengi de capcanlı bir kırmızıydı. Bazen okuldakiler ona kızıl saçlı olduğu için sataşırlardı ama saçını o kadar çok seviyordu ki hiçbirini takmıyordu. Her şekilde bedenine ve görünüşüne güveniyordu. Güzel olduğunun farkındaydı ama bu onu utanmaktan alıkoymuyordu, özellikle de yakışıklı bir çocuk gün boyunca gördüğü en ilginç şeymiş gibi ona baktığında.

"Fizikçilere on üzerinden altı verebilirim. Yeteri kadar kumral kız yok," dedi. Birinci sınıf öğrencileri için yapılan tanışma etkinliği hayal kırıklığına uğratmıştı.

Sırıttı ve Kate de ona gülümsedi. "Duyduğum kadarıyla MRI araştırmaları Cambridge'inkilere rakip."

"Bir de ona bakayım öyleyse. Şu ahtapot olayı çözülmezse."

"Eminim hallederler. Bugün deniz yarattığı yok ama. Gübrenin, bakteri kültürlerinin gelişme oranlarına etkilerini test ediyoruz."

"Kimya laboratuvarlarından daha kolay gibi. Asit kaynatmam gerekmişti. Hem de *ilk günümde*."

"Of. Pekâlâ, bugün seninle ben ilgileneceğim." Kate bir çift lateks eldiven uzattı. Elleri kısacık bir an birbirlerine değdi.

> 2039 zaman düzleminde ilk temas gerçekleşti

Kate bir an gözlerini kapayarak ürperdi. Biraz tuhaf hissetmişti.

Carlisle, İngiltere, 1745

Katherine at arabasının penceresinden dışarıya bakarak dalgın gözlerle yeni kasabasının hareketli sokaklarını izledi. Yağmur çok hızlıydı, iri yağmur damlaları kirli kaldırım taşlarını temizliyordu. Atlar gürültülü toynak sesleriyle bir anda durdular ve arabacı gelip inmesi için clini uzattı. Dengede durmak için adamın elini sıkıca tutarken ona gülümsedi.

> 1745 zaman düzleminde ilk temas gerçekleşti

Dokunuşuyla rahatladığını hissedebiliyordu, gülmeyi beceremese de yüzündeki ifade de yumuşamıştı. Birkaç haftadır doğru düzgün gülmemişti.

"Önce terziye senin için yeni bir elbise diktirmeliyiz," dedi teyzesi Elizabeth arkasından inerken. "Carlisle sosyitesiyle tanışırken o eski şeyi giyemezsin."

Katherine belli belirsiz başını salladı. Sanki bütün hayatı değişeli yalnızca bir hafta olmamış gibi, Elizabeth onu parti ve yemeklere götürmek için heyecanlanıyordu.

Arabacı, kocaman bir şemsiyeyle terziye kadar onlara eşlik etti. Yanlarından ayrılmadan önce, öğleden sonra gelip onları geri alacağını söyledi. İskoç aksanıyla konuşuyordu. Büyükanesinin evindeki hizmetçi, eşyalarını toplarken onu neşelendirmek için gizemli ve tehlikeli İskoç vahşilerinin hikâyelerini anlatmıştı. İşe yaramamıştı. Yuvasının parçalanması ve büyükannesinin ölümü onu çok sarsmıştı.

Terziye girdiklerinde Katherine, bildiği tek yuva olan eski evinin, satılık ilanının olduğu kâğıdı hissetmek için elini cebine soktu. İçindeki bütün eşyalarla satılacaktı.

CUMBRIA, İNGİLTERE, *Carlisle'a 27 kilometre,*

GÜZEL KIRSAL EV, Mobilyalı-Bayan Finchley'nin avukatı, son Cumbria Leydisi Bayan R. Finchley'nin isteğiyle ve mirasçılarının yetkilendirmesiyle satış için yetkilendirilmiştir. Bu değerli mülk, giyinme odaları, hizmetçi yatak odaları, ferah bir giriş salonu, büyük bir yemek odası ve resim odası, mutfak ve ofisler, bitişğinde bir garaj, dört bölmeli bir ahır ve kullanışlı birkaç misafirlik, küçük bir otak ve ondönümlük meradan oluşmaktadır. Ayrıntılar ve şartlar için başvuru: Farrington Oğulları Hukuk Danışmanlığına ve Carlisle'daki avukata yapılabilir.

Dosyalar/v1/Zaman-düzlemi-1745/MS-1

Dosya Notu: *The Times* gazetesinin arşivlenen reklamlarından alınmıştır

Terzide Elizabeth pembe örgülü açık yeşil ipekten bir elbisede karar kıldı. Katherine, teyzesine minnetini ifade etmeyi ihmal etmedi ama dar ve pahalı kıyafetin içinde kendini tuhaf hissediyordu. Büyükannesi hayattayken bile bu kadar hoş bir şey giymemişti.

Katherine son birkaç yılını büyükannesine bakarak geçirdiği için çşi dostu çok azdı. Bundan pişmanlık duymuyordu ama şimdi dünyanın geri kalanıyla yüzleşmek zorunda kalınca ne kadar içine kapandığını fark etmişti. Neredeyse on sekizindeydi ve yetişkin olma zamanı gelmişti. Yeni kıyafetinin içinde kıpırdanarak birdenbire teyzem, eniştesi ve kuzenleriyle birlikte yeni hayatına hazır olduğunu hissetti.

THE TIMES GAZETESİ MUHAŞİSİ
Kartı kayıtlarına yapacağı se-
yahat için aylık edecek bir
miktarda arıyor. Göreve gelen
kisi hem muhâşir edecek hem de
kendi ve başkalarının işlerini yap-
cak. Macera arayan ve yalnızca
marak için küçük işlerini

ve ayrıca deniz yolculuğunun
zor koşullarına dayanamayacak
olanların başvurması istenir.
M. Galloway, 104 Hat-
ton-garden, Londra adresine
karşı ödemeli olarak gönderilen
mektuplara gereken ehemmi-
yet verilecektir.

Dosyalar/v3/Zaman-düzlemi-1854/MS-2

Dosya Notu: The Times gazetesinin arşivlenen reklamlarından
alınmıştır

Southampton Harbour, İngiltere, 1854

Kartı elinde sıkı sıkı tuttuğu The Times reklamından başını kaldırıp etrafına baktı; vapura binen kırmızı yeşilli asker ka-
labalığının ortasındaki varlığının fazla ve gereksiz olduğunu
hissetti. Birdenbire kıyafetlerinin farkına vardı, yıllardır go-
cunmadan giydiği mat kahverengi pantolon, gömlek ve ceket
yine üzerindeydi ama yeni insanlarla tanışmayalı epey zaman
olmuştu. Erkek gibi görünmeye ve öyle zannedilmeye alışmış-
tı ve halinden memnundu. Herkes öyle olduğunu sandığında,
küçük bir erkek çocuk gibi davranmaya devam etmek kolaydı.
Yeni insanları ikna etmekse tamamen farklıydı. Gazeteci ona
şöyle bir bakıp, sıska küçük bir kız değil de, bir adam aradığını
söyleyip gülerken başından savuşturursa ne yapacaktı?

Katherine hatlarının biraz kadınsı olduğunu biliyordu ama kısa saçları ve kıyafetiyle on dört yaşlarında zayıf bir erkek çocuğu zannedilmeyi umdu. Eğer böyle bir şeyi başardığı için kendisiyle gurur duyuyor olmasaydı, biraz rencide olabilirdi.

Omuzlarını dikleştirip bu kadar aptal olduğu için kendine kızdı. Sonra da, askerlere el sallayan gözü yaşlı ailelerin arasından kendine yol açarak yeni işverenini bulmak için yürümeye başladı. Hemen yanında bir at gönülsüzce gemiye çıkan rampayı tırmanıyordu. Her birkaç adımda bir durup aşağıda limana vuran dalgalara bakıyordu. Katy gemiye çıkarılmayı bekleyen bir sandığın üstüne çıkıp kalabalığa baktı. Muhabiri hemen fark etti. Ayaklarının dibindeki bavullarla gazete okuyordu. Tekdüze giyinmiş askerlerin arasında, buruşuk gömleği ve yeleğiyle biraz abes duruyordu.

Umduğu gibi değildi ama içgüdüsel olarak onun doğru kişi olduğundan emindi. Gençti; ondan sadece birkaç yaş büyüktü ve onun kadar zayıftı. Darmadağınık saçları ve gözlükle riyle berbat görünüyordu ve değil savaşmak, denizde çıkacak bir fırtınaya dayanabilecek kadar bile güçlü görünmüyordu. Kendini çok daha rahat hissetti. Ondan fazla olan hiçbir yanı yoktu!

“Bay Galloway?” diye sordu yanına giderek. Adam gazetesinden başını kaldırıp gülümsedi. Çıkık elmacık kemikleri yüz hatlarını belirginleştiriyordu ve aman tanrım, gamzeleri vardı. Onlar kesinlikle gamzeydi. *Ahh!*

“Cristopher Russell olmalısın! Matthew Galloway, tanıştığımıza sevindim.”

“Ben... Merhaba.” Aklını başına toplamaya çalıştı. Aptal gibi konuşmuştu. Çok etkilenmişti, adam çok çekici ve hava-

hydı, sosyeteden gibi bir hali vardı, eğer bu tarz şeyleri seviyorsanız. Yutkundu.

Adamın uzattığı eli telaşlı bir şekilde sıktı.

> 1854 zaman düzleminde ilk temas gerçekleşti

2. BÖLÜM

M,

Deneylerine böyle korkunç bir şey yapabileceğimi düşünmene hem çok şaşırdım hem de dehşete düştüm! Kocama bundan daha fazla saygım var! Şu anda çok önemli bir deneyin ortasında olduğunu biliyorum ve onu bozacak değilim.

K x

Not: Laboratuvar kitabına hiç zarar vermemiş olmamdan bahsetmemişsin. Ben de seni seviyorum!

Dosyalar/v7/Zaman-düzeni-2019/MS-113

NOTTINGHAM ÜNİVERSİTESİ KAMPÜSÜ, İNGİLTERE, 2039

Kate odasındaki masaya oturup boş gözlerle boyalı beton duvara baktı. Duvarlar bir hafta önce üniversitedeki odasını biraz daha eve benzetebilmek için yapıştırdığı aile fotoğraflarıyla doluydu. Midesi düğüm düğümdü. Çok önemli bir şey olmuş gibi hissediyordu ama ne olduğundan emin değildi.

Eli Matt'in eline değdiğinde, yemin edebilirdi ki bir şey... Bir şey olmuştu. Gözlerini kırıştırtıp tam olarak ne olduğunu hatırlamaya çalıştı. Önceki gece gördüğü ve tamamen unuttuğu bir rüyayı tekrar yaşıyormuş gibi hissediyordu.

Kimdi bu çocuk? Çok tanıdık geliyordu ama nereden anımsadığını bulamıyordu. Daha önce tanıştıklarını sanmıyordu.

Matt Galloway hayatına girmişti ve aklını karıştırmıştı. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Masasına dokunup bilgisayarın ekranını açtı. Onunla ilgili daha fazla şey bulmalıydı ve bunu yapmanın en iyi yolu da onu internette aramaktı. Herkes öyle yapıyordu ve Kate sadece onun nasıl biri olduğunu öğrenmek istiyordu, başka bir şey değil. Kesinlikle gayet makul bir nedendi.

Saniyeler içinde üniversite profilini buldu ama can sıkıcı bir şekilde şifreliydi. Ulaşabildiği tek şey fotoğrafıydı. Mezuniyet balosundan önce çekilmiş gibi görünüyordu. Matt, takım elbise ve papyonuyla komik görünüyordu, birkaç dakika içinde oradan kaçacak gibiydi. Omzunda birinin, muhtemelen abisinin eli vardı, gitmemesi için onu tutuyordu.

Kate fotoğrafa uzun süre baktı ve kendini gülümserken buldu. Sahiden çok tatlıydı. Kendini çabucak durdurdu. Parmağını ARKADAŞLIK İSTEĞİ GÖNDER tuşunun üstünde gezdirdi ama tıklamadı. Onun yerine biraz daha internet araştırması yaptı. Ulaşması daha kolay başka internet hesapları olmalıydı.

Arama

Matthew Galloway

[Web](#) [Images](#) [Videos](#) [News](#)

'Matthew Galloway' için arama sonuçları (0.29 saniye)

Merkezi Bilim Laboratuvarları (MBL)

www.mbl.org.tr

... de kullanmak için bakteriyel gübre geliştirme üzerinde çalışan biyologlar **Matthew** ve **Katherine Galloway** ...

Matthew Galloway/Kisiler/Merkezi Bilim Laboratuvarları (MBL)

www.mbl.org.tr/kisiler

Matthew Galloway, 2015 yılında Nottingham Üniversitesi'nden doktora derecesini aldıktan sonra MBL'ye katıldı. Temel araştırma konusu ...

Flaş Haber: Teröristler güvenlik görevlilerine saldırdı

www.sondakikahaberleri.com

Sabahın erken saatlerinde iki bilim adamı, MBL'de görevli **Matthew** ve **Katherine Galloway** güvenlik görevlilerine saldırdılar ...

Laboratuvar, terör saldırısı ardında karantinaya alındı

www.sondakikahaberleri.com

Merkezi Bilim Laboratuvarları (MBL) gerçekleşen saldırı sırasında meydana gelen ölümcül bakteri kontaminasyonu sonrasında karantina altına alındı ...

Bilim ve Arsızlık

www.bilim-ve-arsizlik.com

Fazlasıyla boş zamanı ve muhteşem, yakışıklı kocası **Matthew**'ya biraz hastalık derecesinde takıntılı olan biyolog **Kate Galloway**'in bloguna hoş geldiniz. Diğer bloglardan alınmış üstsüz erkek fotoğrafları için üzgünüm (yani aslında çok da değilim).

Matthew Galloway - Birleşik Krallık Profilleri

www.linkedinup.net

Birleşik Krallıktaki **Matthew Galloway** ismindeki profesyonellerle hemen bağlantı kur!

Diğer arama sonuçları:

Matthew Galloway – ücretsiz online ansiklopedi

Matthew Galloway *The Times* dergisinde çalışan İskoçyalı bir muhabir ve ...

Meslek Hayatı – Özel Yaşamı – Vasiyeti

Daha fazla sonuç

İnternet sitelerinin hepsi yirmi yıldan daha eskiydi; Üçüncü Dünya Savaşı bile başlamadan önceydi. Matthew Galloway denen bu adam Katherine isminde biriyle evlenmiş olsa da, bulduğu sonuçların hiçbirinin partneriyle ilgisinin olmadığı açıktı. Kendi kendine sırtıttı. Demek ki olacağı varmış.

Kate ilk bağlantıya tıkladı. Eski bir bilim laboratuvarının internet sitesiydi ve makalede, laboratuvarın bakteriyel gübrelerle ilgili son araştırması özetlenmişti. Şöyle bir göz gezdirip Matthew Galloway'ın adının geçtiği ilk cümleyi aradı.

Yakın dönemde (aşağıda resimleri görülen) biyologlarımızdan ikisi, Matthew ve Katherine Galloway, tarımda kullanılacak bakteriyel bir gübre üzerinde çalışıyorlar. Vahşi yaşam üzerindeki tehditleri azaltmak için kullandıkları bakteriyi çeşitlendirerek gübreyi daha güvenli hale getirebileceklerini keşfettiler.

Çevresel yan etkiler, daha önceden büyük oranlarda mahsul alınmasını kısıtlamış olsa da, bu çalışma muhtemelen gübrenin ticari uygulamalarına ön ayak olacak.

Kesinlikle laboratuvar partneriyle ilgili bir makale değildi. Tam çıkmak üzereydi ki fotoğraf yüklendi. Şoka uğrayarak öylece durdu. Resmi büyütüp biliminsanlarına yakından baktı; aşırı tepki göstermemek için çok çabalıyordu. Fotoğraf bir adam ve kadına aitti, lekeli laboratuvar önlükleri giyiyorlardı ve boyunlarında iş gözlükleri duruyordu. Ellerinde floresan sıvılarla dolu deney tüplerini tutmuş, neşeye kameraya gülümsüyorlardı.

Yan yanaydılar, omuzları birbirine değiyordu.

Tamamen, o ve Matt'e benziyorlardı.

Bu fotoğraf, onun ve yeni laboratuvar partnerinin fotoğrafıydı. Yirmi yıl öncesinden.

Rasgele bir benzerlik değildi bu, aynıydılar. Katherine Galloway, aynı Kate gibi yanağında aynı çillere sahipti. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Nasıl olurdu da yirmi yıl önce çekilmiş bir fotoğrafta yer alabilirdi? Annesi de babası da ailelerinin tek çocuklarıydı ve Kate ikisine de benzemiyordu. Bildiği kadarıyla ailesinden hiç kimseye benzemiyordu. Çok benzediği bir teyzesi, halası ya da kuzeni olsaydı mutlaka bilirdi. Ya da en azından öyle düşünüyordu.

Bilirdi değil mi?

Carlisle, İngiltere, 1745

Katherine ürperdi, parmaklarını birbirine sürterek ısıtmaya çalıştı. Elizabeth Teyze, onu partideki muhtemelen sonu gelmeyecek seçkin bekârların ilkiyle doğrudan bir sohbete iterek yeğeninin aşk hayatını kontrol altına almakta hiç zaman kaybetmemişti. Katherine hava henüz aydınlıkken ev sahibinin bahçesini keşfetmek istediğini söyleyerek onu atlatmıştı. Dışarıda buz gibi bir ayaz vardı ama kesinlikle içeriye tercih edilirdi.

Parti, Carlisle'ın dışında kalan bir evdeydi ve şehrin duvarları misafirlerin at arabalarının arkasında görünüyordu. Eski taş duvar, ötedeki kırsal alanın görüntüsünü kapıyordu. Araba yolu boyunca sıralanmış bir dizi ıhlamur ağacının yanından geçerek yosunlardan yemyeşil olmuş bir göle geldi. Oradaki ağaçlardan birine yaslanıp çamurlu suya dalarken kuyruklarını sallayan bir çift ördeği seyretti. Arabaların başında patronlarını bekleyen arabacıların konuşmalarını duyabiliyordu; yavaş yavaş gevşediğini hissetti. Uzun bir gün olmuştu. Yabancılarla konuşmak çok fazla enerjisini almıştı. Ördekler çakıl yoldan gelen ayak seslerini duyunca ürkerek sazlıklara doğru yüzdüler. Katherine dönüp yaklaşan kişiye baktı.

Teyzesinin arabacısıydı. Bir adım kalana kadar yaklaşıp durdu ve tereddütle ona bakarak bir şey uzattı.

“Battaniye küçük hanım,” diye açıkladı. “Üşümüş görünüyorsunuz.”

Hazırlıksız yakalanmıştı. “Te-teşekkür ederim.” Alıp battaniyeyi açtı. Kūf kokuyordu ama aldırış etmeden omuzlarına sarıp titremesini durdurmaya çalıştı. Ne kadar üşüdüğünü fark etmemişti.

“Sizi eve götürmemi ister misiniz Bayan Finchley?”

“Burası benim evim değil,” dedi sertçe.

Adamın gözleri bir an fal taşı gibi açıldı.

“Özür dilerim. Sadece...” Sesi titredi. “Büyükanne mi özlüyorum. Evimi özlüyorum. Büyükanne mi ölene dek bir teyzem olduğunu bile bilmiyordum. Birbirleriyle hiç konuşmazlardı. Büyükanne mi onu hiç sevmeydi, nedeni hakkında hiçbir fikrim yok.”

Arabacı tereddütle kıpırdanarak eliyle saçlarını geriye attı. Sanki konuşmaması gerektiğini düşünüyormuş gibi bakarak sonunda cevap verdi. “Teyzeniz ve enişteniz iyi insanlar. Bence burayı seveceksiniz.”

“Umarım öyle olur.” Onunla bu şekilde konuşmaması gerekirdi, o sadece bir hizmetçiydi. Sohbet etmeleri hiç uygun değildi. O an bakışları buluştu, çaresizliğini çok fazla belli ettiğinin farkındaydı. Korkuyordu. Yine mutlu olmak istiyordu, birazcık da olsa ama sanki bu bir daha hiç olamayacakmış gibi hissetti.

Geldikten sonraki birkaç gün bir arabacıya dikkatini veremeyecek kadar berbat durumdaydı. Ama şimdi ne kadar yakışıklı olduğunu görebiliyordu. Ondan biraz daha büyüktü, on dokuz yirmi civarında olmalıydı; uzundu ama kaslı ve yapılı değil de uzun bacaklı ve zayıftı. Vücudunu baştan aşağıya süzdü. Yüzüne tekrar baktığında onu kendisini seyrederken buldu.

“İhtiyacınız olan başka bir şey olursa arabanın yanında olacağım efendim,” dedi ve kıpkırmızı yüzüyle selam vererek uzaklaştı.

"Adın ne?" diye sordu Katherine, gitmesini hiç istemiyordu. Durup tekrar arkasına döndü. "Galloway. Matthew Galloway."

Katherine elini uzattı. Arabacı tereddüt etse de elini tutup sıkı. Dudakları yukarı doğru kıvrıldı, "İyi akşamlar Bay Galloway," dedi. Bir hizmetçiyle bu şekilde iletişim kurmasının yanlış olduğunu biliyordu ama onun yanında garip bir biçimde rahatlıyordu.

"Bana Matthew diyebilirsiniz," dedi. Kate ne kadar çekici olduğunu düşünmekten kendini alamadı. "Tabii etrafta biri varken söylemezseniz iyi olur."

"Güzel. Öyleyse sen de bana Katherine diyebilirsin ama yine kimse yokken."

Matthew gülümsedi ve Katherine kendisinin de gülümsediğini fark ederek şaşır. Büyükannesinin hizmetçisinin İskoçyalı vahşi adamlar hakkındaki hikâyelerini hatırladı. İskoçyalı olsa bile Matthew hiç de vahşi bir adama benzemiyordu. İskoçyalılar insan eti yiyip yaralarından kan içerlerdi. Kudurmuş, ölüm saçan barbarlardı. Matthew Galloway daha önce bebek yemiş bir adama benzemiyordu.

> 1745 zaman düzlemi, planlandığı gibi ilerliyor

104 Hatton Garden,
Londra

Sergili Christopher Russell,

Bu sabah asistanım olmak için yaptığın başvuru beni
çok mutlu etti, özellikle de Lord Somerset'in muhtesem

referansıyla birlikte olunca. Karnımı doyurmak ve gözlüklerimi kaybetmemem için yardım etmek, bir lordun evinde çalışmak kadar iyi olmayabilir diye düşünüyorum ama eğer istersen seni de yanımda götürmek beni memnun eder. Editörümden öğrendiğime göre Kırım yolculuğu oldukça uzun ve aşırı derecede tehlikeli Bu yüzden bu iş büyük bir sorumluluk Bu kadar kısa bir sürede başvurduğun için minnettarım Gerçi bunun aldığım tek cevap olduğunu itiraf etmeliyim

Dürist olmak gerekirse bu hafta bitene kadar bir yardımcı tutmak aklıma gelmemiştir, ta ki omnibüste karşılaştığım bir kadın pat diye böyle bir şey önerene dek. Yani sürecin nasıl ilerleyeceğinden pek emin değilim ama göreceğiz.

Birlik yarın sabah dokuzda Southampton limanından yola çıkıyor. Seninle orada buluşmayı iple çekiyorum. Birkaç ay sürececek bir seyahate hazır ol ve tabii savaş devam edecek olursa yolculuğun uzaması muhtemel.

Sergiler,

Matthew Galloway

The Times Savaş Muhabiri

Fransa Sahilleri Civarı, Atlantik Okyanusu, 1854

“Evet Christopher, zamanında gelebildiğin için mutluyum!” dedi muhabir Katy’ye akşam yemeği kuyruğuna girdiklerinde. Gemi saatler önce limanı terk etmişti ve Atlantik Okyanusu’ndan, İngiliz ordusunun savaş için toplandığı Akdeniz’e doğru istikrarlı bir biçimde ilerliyordu. Güneş batarken dalgalar kırmızı ve turuncu ışıklar yansıtıyordu. “Bu kadar kısa sürede bir asistan bulabileceğimden pek emin değildim. Ama çok çabuk başvurdun.”

“Lütfen bana Kit deyin,” diye ısrar etti Katy ilerleyerek. Yoksa kuyrukta önüne geçmeye çalışan gürültücü askerler tarafından ezilecekti. Askerler gemi kalkarken şarkılar söyleyip neşeli kahkahalar atmışlardı ama şimdi sakindiler. Yine de hâlâ güverteden sesler geliyordu. “Ve kulağa harika bir fırsat gibi geliyordu. Önceki işverenim sizinle çalışmama seve seve izin verdi.”

Aslında bütün serüven Lord Somerset’in fikriydi.

Üç gün önce Lord Somerset’in evindeki kütüphanedeydi. Manavdan alınması gereken sipariş için çıkmadan önce okuduğu kitabı bitirmek istemişti. Aslında kütüphanedeki kitapları okumasına izin yoktu ama önceki yaz parkeleri cilalarken kendini orada tek başına bulmuştu ve romanlardan birini okumaya başlamıştı. O günden sonra da bu saplantı haline gelmişti. Okuduğu hikâyenin bir sonraki sayfasında ne olacağını merak ederek günlük işleri yaparken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordu. Lord ve Leydi çoğunlukla şehirdeydiler ve ev çok küçük bir ekip tarafından çekip çevriliyordu, bu yüzden de kimseye yakalanmadan kitap okuyabileceği pek çok zamanı vardı.

Kapı açıldığında kitabın son bölümündeydi. Olduğu yerde irkilerek dondu, kim olduğunu görmek için dönmeyecek kadar çok korkmuştu. Eğer gelen patronu Lord Somerset ise başı büyük dertteydi, işinden bile olabilirdi.

İçeriye giren kişi yürüdükçe parkeler gıcırdayordu. Soluğunu tutup şöminceyi yakmak için gelen hizmetçi olmasını umdu ya da çocuklardan biri. O zaman bir bahane uydurması daha kolay olurdu.

“Ah, özür dilerim, içeride kimse yok sandım,” dedi şaşkın bir ses. Rahatlayarak derin bir nefes aldı. Lord Somerset ya da karısı değildi, misafirleriydi. “Çalışıyor olmanız gerekmez miydi?” diye ekledi şöyle bir süzerek.

Katy kısa bir selam verdi. “Affedersiniz efendim. Hemen işime dönüyorum.”

Kütüphaneden kovulmamış gibi davranmaya çalıştı, elinden geldiğince çabuk oradan kaçmak istiyordu.

O gün öğleden sonra ilerleyen saatlerde patronu Lord Somerset onu çağırırdı. Ofisinin yarı açık kapısını gönülsüzce tıklattı. İşini ihmal ettiği için kovulacaktı. Leydi ve Lord evdelerken kitap okuma riskini göze almamalıydı; sessizce dolanmak konusunda ne kadar iyi olsa da sonuç felaket olmuştu.

Somerset bir mektup yazıyordu. Onu hemen oracıkta kovmak yerine oturmasını işaret etti ve Katy de tereddütle oturdu. Birkaç dakika sonra mektubundan başını kaldırıp ona baktı. Uzun bir süre yüzüne bakıp başını salladı.

“Peki öyleyse, Kır’tı, değil mi?” dedi.

“Evet efendim.”

On iki yaşında yetimhaneden atıldığından beri Kit isminde bir erkek olarak yaşıyordu. Arkadaşı olan bir kız ona, orduda general olan lordun evinde mutfakta bir iş buluncaya dek bir

süre sokaklarda yaşamak zorunda kalmıştı. Lordun orduda çalışıyor olması neredeyse hiçbir zaman evde olmadığı ve bu yüzden de Katy'nin işinin normalden biraz daha hafif olacağı anlamına geliyordu. Katy şanslıydı çünkü arkadaşı erkek gibi giyinip işi alma fikrini kendisi için uygulamak yerine ona vermişti.

“Okuyabiliyorsun öyleyse, değil mi Kit?” diye sordu Lord Somerset.

Heyecanla yutkunup hemen yalan söylemeye karar verdi. “Leydi Somerset’in iznini almıştım efendim.”

Lord gözlerini kırıştırdı, kafası karışmış gibiydi. “Ne için?”

“Kütüphanedeki kitapları okumak için?” Birbirlerini süzdüler. Katy kollarını göğsünde kavuşturdu ve sonra tekrar çözdü.

Somerset elini sallayarak geçiştirirken kaleminden masaya mürekkep damladı. “Ah, şu mesele. Kitaplar konusunda endişe duymuyorum. George bu durumun farkına vardığı için ona minnettarım. Eğer gün içinde bu kadar çok boş vaktiniz varsa başkâhyaya size daha fazla görev vermesini söyleyeyim.” Ona anlamlı anlamlı gözlerle bakınca Katy utanarak başını eğdi. “Ancak seni buraya başka bir nedenle çağırdım. Senin gibi birini arıyordum. Umarım iyi okuyabiliyorsundur?”

“Evet, efendim.”

“Güzel. Kaç yaşındasın?”

“On altı, efendim.” Akli karışmıştı ve gergindi.

“Harika,” dedi. “Sana özel bir görev vereceğim Kit. Yeteneklerini iyi yönde kullanabileceksin. Sadık bir hizmetkârsın. Uzun yıllardır buradasın. Sadakatini ispatlamanın zamanı geldi. *The Times* gazetesi, Ruslarla yaptığımız şu lanet savaş için cepheye muhabir gönderiyor. Tahmin edersin ki karar herkesi telaşlandırdı. Ne gülünç bir fikir! Bir *sivil*! Cephe, ordunun

işine burnunu sokacak!” diyerek alay etti. Katy sesinde duyduğu çok sayıda ünlemenden etkilenmişti. Onun bu kadar öfkelenmesine hiç şahit olmamıştı.

“Durduramayız,” diye devam etti. “Hükümet de dahil oldu ve bu muhabire olanları yazması için izin vermek zorundayız. Haber özgürlüğü vesaire vesaire. İstihkakını bile sağlamak zorundayız! Sanki bütün kaynaklarımızı sömürmüyormuş da ülkemiz için savaşıyormuş gibi!”

Katy onaylamayarak kaşlarını çattı, adam da zaten bunu bekliyormuş gibiydi.

“Neyse, adam bir asistan aradığını belirten gizli bir reklam koymuş; okuma yazma bilen bir erkek hizmetkâr. Senin başvurmanı istiyorum. Ve böylece başını belaya sokmadığından ya da kahrolası ulusal gazetede yayımlanacak askeri sırlar sızdırmadığından emin olmalıyız.”

Katy teklifi enine boyuna düşündü. Kırım’a cepheye gidip bir muhabire casusluk yapmasını mı istiyordu? Kitap okumasına karşılık verilmiş yaratıcı bir ceza mıydı bu? Aşırı bir tepkiye benziyordu.

“Anlayamadım efendim,” dedi.

“Aşçıyla konuştum. Senin güvenilir biri olduğunu söyledi. Belli ki zekisin. Pozisyona çok uygun olduğundan eminim. Bana sık sık bilgi vereceğin konusunda sana güvenebilirim.”

Katy hep seyahat etmek istemişti ama birisi hakkında casusluk yapabileceğinden emin değildi, hatta bir muhabir hakkında.

“Benim için çok önemli Kit,” dedi Lord Somerset. “Hayır dersen... şey, mutfaktan başka birini bulabilirim. Kitaplarımı çalmamış olan birini.” Bir kaşını havaya kaldırdı.

Derin bir iç çekmemek için kendini tuttu. “Pekâlâ, efendim.”

Lord Somerset ona bir referans verdi ve Katy de sessizce kabul etti. Akllı sorularla doluydu ama en iyisinin hiçbirini sormamak olduğuna karar verdi. Görüşmeleri çok kısa sürmüştü ama yaşamını değiştirmişti. O akşam *The Times*'taki işe başvurdu ve sonraki öğleden sonra da cevap geldi. Aslında geç kaldığı ve işi kaçırdığı umutları da böylece sönmişti.

> 1854 zaman düzlemi, planlandığı gibi ilerliyor

Katy, Rusya'ya karşı yapılan savaşla ilgili biraz araştırma yapmıştı ve muhabirin bazı makalelerini okumuştı. İşe hazır olduğunu hissediyordu. Güzel bir seyahat olacağını ve bir iki hafta sonra dönmeyi, muhabirin de kolay idare edilebilir biri olmasını umuyordu. Savaş hakkında çok fazla bilgi vermek zorunda kalmak istemiyordu.

Katy, Lord Somerset'in ona referans olmasının iyi bir fikir olmadığını düşünüyordu. Bir muhabirden önce bir *generale* hizmet etmiş olması biraz şüpheli gözüküyordu. Somerset'in böyle bir şeyi düşünmemiş olabileceğine inanamıyordu. Neyse ki Matthew önceki patronunun kim olduğunu bilmiyor gibi görünüyordu, en azından şimdilik.

Etin nereden geldiğı hakkında tartışan bir grup askerle birlikte yemek yemek için oturdular. Kasap olduğunu söyleyen bir adam at eti olduğundan son derece emindi.

"Peki neden Bulgaristan'a gidiyoruz?" diye sordu Matthew'ya, yedikleri şeyin ne olduğu düşüncesinden uzaklaşmak için.

"Ordu, Kırım'da Rus birliklerinin üzerine ilerlemeden önce orada hazırlıklarını yapıyor. Fransa ve sonra İspanya sularında seyredip Akdeniz'e ilerleyeceğiz. Sonra da Bulgaristan, Varna'da karaya çıkacağız. Bak." Cebinden bir harita çıkarıp rotalarını

gösterdi. “İngiliz ve Fransız taburlarını toplamak birkaç hafta sürecek, daha sonra cepheye doğru yola çıkacağız.”

Haftalar, diye tekrarladı kendi kendine düş kırıklığıyla. Umduğundan çok daha uzun seyahat edeceklerdi. “Yani hep orduyu takip edip yaptıklarını mı not edeceğiz?” diye sordu.

“Evet. Ben cepheye giden ilk muhabirim,” diye ekledi gururla.

“Peki ama daha önce savaş haberleri bize nasıl ulaşıyordu?”

“Şey, genelde sadece... haberleri yabancı gazetelerden alıyorduk.” Öksürdü. “Bize olanları aktarmaları için askerler kiralamayı denedik ama yazdıkları pek ayrıntılı değildi. Bu yüzden bir kez bile olsa bizzat gidip doğru düzgün haber yapmak istedim.”

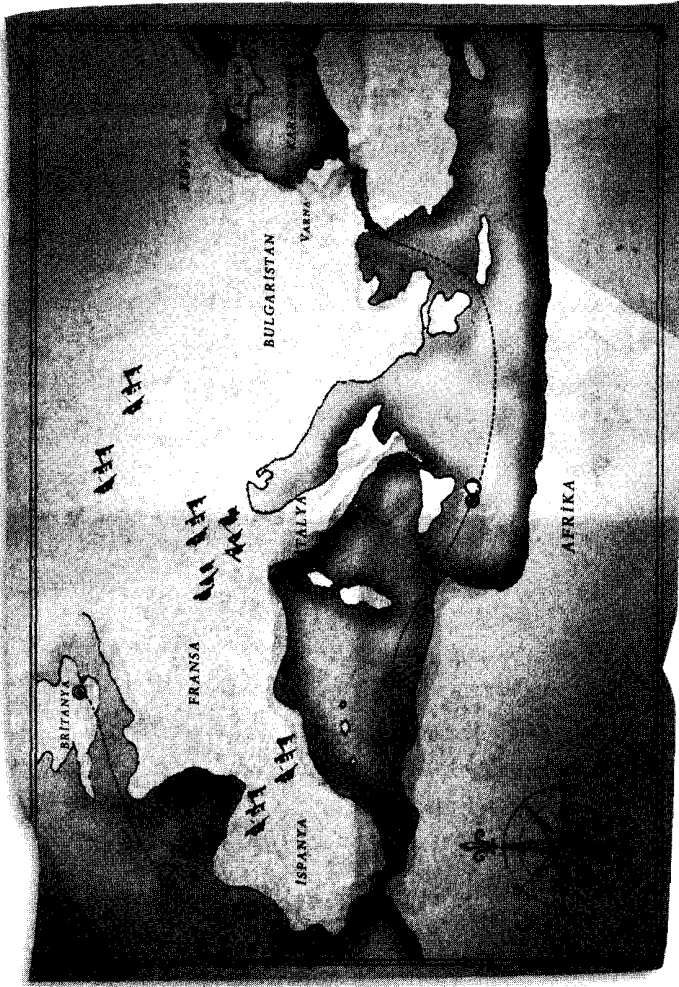
“Doğru düzgün haberden kastınız nedir?”

Yiyeceğinden bir ısırik alıp konuştu, “Haberleri askerlerden aldığımız diğer savaşlarda, onların sonradan yalnızca paylaşmak istedikleri bilgileri seçip bize aktardıklarını öğrendik. Birliklerine duydukları sadakatten dolayı her şeyi kusursuz ilerliyormuş gibi göstermişler. Akıllıca ama cephedeki gerçek durumun nasıl olduğu hakkındaki haberler bize ulaştığında bir şeyler yapmak için çok geç kalmış oluyorduk.”

Katy kaşlarını çatı. Düşmana sırlarımızı sızdırmaktan çok, İngiliz taburlarını korumaya çalışıyor gibiydi. “Bununla ilgili ne yapılabilir ki?” diye sordu.

“Soğuk hava koşullarındaki askerlere sıcak tutacak kıyafet başışı yapılabilir mesela. Bu kadar küçük bir şey büyük bir fark yaratabilir ama halk böyle bir ihtiyaçları olduğunu bilmezse, başış asla gerçekleşmez.”

Katy başını salladı. Somerset’in ona anlattıkları bunlar değildi. Matthew iyi bir şey yapıyormuş gibi görünüyordu.

Dosyalar/v3/Zaman-düzlemi-1854/MS-4

Dosya notu: İngiltere'nin 1854 Kırım Savaşı sırasında Rusya'ya karşı Fransa'yla ittifak olması ve İngiliz ordusunun Bulgaristan, Varna'ya ilk seyahati. Amaç Rusya İmparatorluğu'nun Karadeniz sularında güneye doğru yayılmasını kontrol altına almak ve Rusya'nın, Hindistan'a giden İngiliz ticaret yollarının kontrolünü ele geçirmesini engellemekti.

3. BÖLÜM

Katherine, sevgilim:

Benim için bıraktığın yazılar gururumu okşadı.
Ve laboratuvarında hemen göreceğim yerlere bırakmış
olman da ayrıca güzel.

Ne kadar mutlu olduğumu göstermek için sana
kahve bıraktım. Şeker kalmamıştı, o yüzden tuz
kullandım ama tadı yine de iyi.

(Sana hâlâ krep yok Çünkü kocalarına hakaret
edenler yatakta kahvaltıyı hak etmezler.)

M x

Carlisle, İngiltere, 1745

Katherine, Carlisle sosyetesindeki yeni yerinden sıkılmaya başlamıştı. Partiler çok ilgi çekiciydi ama Elizabeth sürekli olarak onu evliliğe aday erkeklerle tanıştıırıp duruyordu ve bu çok can sıkıcıydı. Çoğu hoş erkeklerdi ama hiçbirisiyle, oradan kaçma isteğı duymadan on dakikadan fazla konuşamıyordu. Klasik taktiğı, içerideki ışık ve seslerin döküldüğü araba yoluna, sessizce Matthew'nun eve götürmek için onları beklediğı bahçeye çıkmaktı. Matthew onu görünce hemen küflü at örtüsü yerine koltukların altında bulundurmaya başladığı şalı uzatırdı ve Katherineine de ona bir bardak viski getirirdi. Sonra da birlikte bahçeleri dolaşıp soğuk gecede tertemiz havayı içlerine çeklerdi.

Bir hizmetçiyle bu kadar çok zaman geçirmemesi gerektiğini biliyordu ama onun yanında olmak hoşuna gidiyordu. Matthew onu anlıyordu. Büyükannesi hakkında konuşmasına izin veriyordu ya da sosyete baskısını atmaya çalışırken sessizce bekliyordu. Katherineine'le açık artırmadaki bir obje gibi değil, bir insan gibi konuşuyordu. Sonuçta sadece konuşuyorlardı. Bunda yanlış bir şey olamazdı.

"Matthew," dedi Katherineine, bir akşam papazın evinin önündeki uzun yokuşu çıkarırken. Yıldızlar bulutların arkasında kaybolmadan önce ara sıra göz kırpışlarını hayranlıkla izliyordu. "İskoçsun..."

"Doğru gözlem," dedi bir kaşını kaldırarak.

"Hayır, yani, seni Carlisle'a getiren şey nedir?"

"Çalışmaya geldim," dedi. "Ailem İskoçya sınırında yaşıyor. Tepede bir çiftlikleri var. Sabahları oradan görebildiğin tek şey göz alabildiğine sistir."

"Kulağa harika geliyor. Neden bırakıp geldin ki?" Katherineine, İskoç dağlarını gözünde canlandırmaya çalıştı. Matthew'nun hayvanların etrafında koşurmasını hayal etti.

“Keşke kalabilseydim. Yapmak istediğim tek şey babam gibi bir çiftçi olmaktı. Ama ne yazık ki... yani...” dedi, “para kazanmak zorundaydım. Bir gün kuzenim, yanlarında çalıştığı ailenin bana bir iş verebileceğini söyleyen bir mektup yolladı. Evden ayrılmak istemesem de kabul ettim. Durumumuz giderek kötüleşiyordu. Kazancımın çoğunu eve gönderiyorum.”

“Onları özleyiyor musun?” Katherine bir kuyunun duvarına yaslanıp içine baktı. Aşağıdaki simsiyah su, yıldızların ışığını yansıtıyordu. Katherine soğuk ve temiz havayı içine çekti. Büyükannesini özlemişti.

“Evet, ama benim sayemde hayatta kalmalarını sağlayacak paraları olduğunu biliyorum.”

“Umarım yakında onları görmeye gidebilirsin.”

“Umarım. Belki isyanlara katılabilirim; böylece seyahat etme fırsatım olur!” Gülümsedi.

Katherine bir süre sessiz kaldı, isyanların ne olduğundan emin değildi ama sorarak cahil gibi görünmek istemiyordu.

Katherine’in kahkahasını bekleyen Matthew’nun yüzündeki tebessüm söndü. Katherine dayanamayıp sordu, “İs... isyanlar?”

Matthew bir süre ona baktı. “Jakobitleri hiç duymadın mı?”

“...hayır?” dedi. Jakobit kelimesi hiç tanıdık değildi ve kafasında bir yere de oturtamadı. “Kim onlar?”

“Charles Stuart tahta talip. Babasının ayaklanmasını biliyorsun?”

Katherine bir anda tarih derslerini hatırladı (her zaman bilimi tarihe tercih ederdi). Yüzyıldan fazla bir zaman önce bir ayaklanmada İskoç Kralı II. James tahttan indirilmişti. Oğlu James Stuart birkaç yıl önce tahtta hak iddia etmişti. Birçok ülke tarafından kral olarak kabul edilmişti ve İngiltere’yi fethetmek için başarısız bir girişimde bulunmuştu. Ama bu uzun zaman önceydi ve yıllardır hiçbir tehdit olmamıştı. James Stuart’ın oğlu şimdi İngiltere tahtına mı çıkmaya çalışıyordu?

“Elbette biliyorum. İşe yaramamıştı. Sonu mağlubiyet olacak bir şeyi neden oğlu da tekrar ediyor ki?” diye sordu Katherine.

“Charles Stuart ya da ona dedikleri gibi Muhteşem Prens Charlie, İskoç kabilelerini arayıp buldu. Onların desteğiyle kazanabileceğine inanıyor.”

Katherine olduğu yerde durdu, şalı beline doğru kaydı. “İskoçlar mı? Ona yardım edeceklerini düşünüyor musun?”

“Ediyorlar bile. Birkaç hafta önce İskoçya’ya gitti.”

Katherine ürpererek şalı tekrar omuzlarına çekti. “*Bir ordu mu topluyor? İskoçya’da? Neden hiç kimse bundan bahsetmiyor?*”

İskoçyalıların bir ordu kurduklarını hayal etmeye çalıştı ve tüyleri diken diken oldu. Onlar hakkında bu kadar dehşet verici ama heyecanlı, bir olasılık asla aklına gelmemiştir. Bir parçası ayaklanmanın olmasını istiyordu; ihtimali bile nefes kesiciydi. Âşıklar ve ipekler hakkında uzun sohbetlerin döndüğü can sıkıcı partilerden çok uzak bir dünyaydı.

Matthew omuz silkti. “Pek tehдitten sayılmaz şu an. Çoğunluk durumdan haberdar ama dediğiniz gibi neredeyse hiç umut yok. En önemli haber, Charlie’nin İskoçya’ya gitmiş olması, büyükanneniz...” Bakışlarını ona çevirdi. Büyükannesinin ölümünü düşünmenin Katherine için çok zor olduğunu biliyordu. “Yani siz gelmeden önceydi. Kaçırdınız. Son haber ise isyanların Edinburgh’u teğет geçip doğrudan İngiltere’ye sıçrayacağı.”

“İngiltere!” dedi Katherine korkuyla. “Carlisle’a saldıracırlar.”

Matthew usulca ona baktı. “Evet. Ama silahlarımız ve askeri karargâhımız var. Yani tam olarak karargâh diyemeyiz. Gut hastası birkaç yaşlı adam.”

“Sence yeterli olur mu?”

“Olmayabilir,” diye itiraf etti Matthew. “İngiltere’ye ve

Carlisle'a gelmeden durdurulma ihtimalleri var ama eğer bize ulaşırlarsa silahlarımızı hazırlamak zorunda kalacağız. Edinburgh'da büyük toplar hazırlıyorlar."

"Ne korkunç." Carlisle halkının, ayaklananlara teslim olmak ya da onlarla savaşmak arasında bir seçim yapmak zorunda kalması durumunda ne yapacaklarını düşünmeye çalıştı. Korkuyla titredi. Bu nasıl gerçekleşiyor olabilirdi? İsyanlar Carlisle'a ulaşırsa halk büyük tehlikede olacaktı. Birdenbire kralın tahttan indirilmesinin çok da heyecan verici olmadığını düşündü.

> Uyarı: 1745 zaman düzleminde tehlike kapıda

> Müdahale önerildi

>> Müdahale reddedildi

Anasayfa > Haberler > Terör Saldırısı

Teröristler güvenlik görevlilerine saldırdı

162 Yorum

Sabahın erken saatlerinde, West Midlands'deki Merkezi Bilim Laboratuvarları'nda (MBL) biliminsanı olarak çalışan Matthew ve Katherine Galloway, binadan önemli bir araştırmayı çalmaya çalışırken güvenlik görevlilerine saldırdılar.

Kanıtlar, silah haline getirdikleri bakteriyi Londra'nın merkezinde piyasaya sürerek bir dizi terör saldırısında kullanmayı planladıklarını gösteriyor. Onları suça iten sebep şimdilik bilinmiyor ama Avrupa'da büyüyen gerginlikle bağlantılı olabileceği düşünülüyor.

MBL'deki hırsızlık girişiminde üç güvenlik görevlisi saldırıya uğradı. Kendilerini müdafaa etmek ve saldırganları durdurmak için görevliler silahlarını kullandılar. İki terörist de ağır yaralandı.

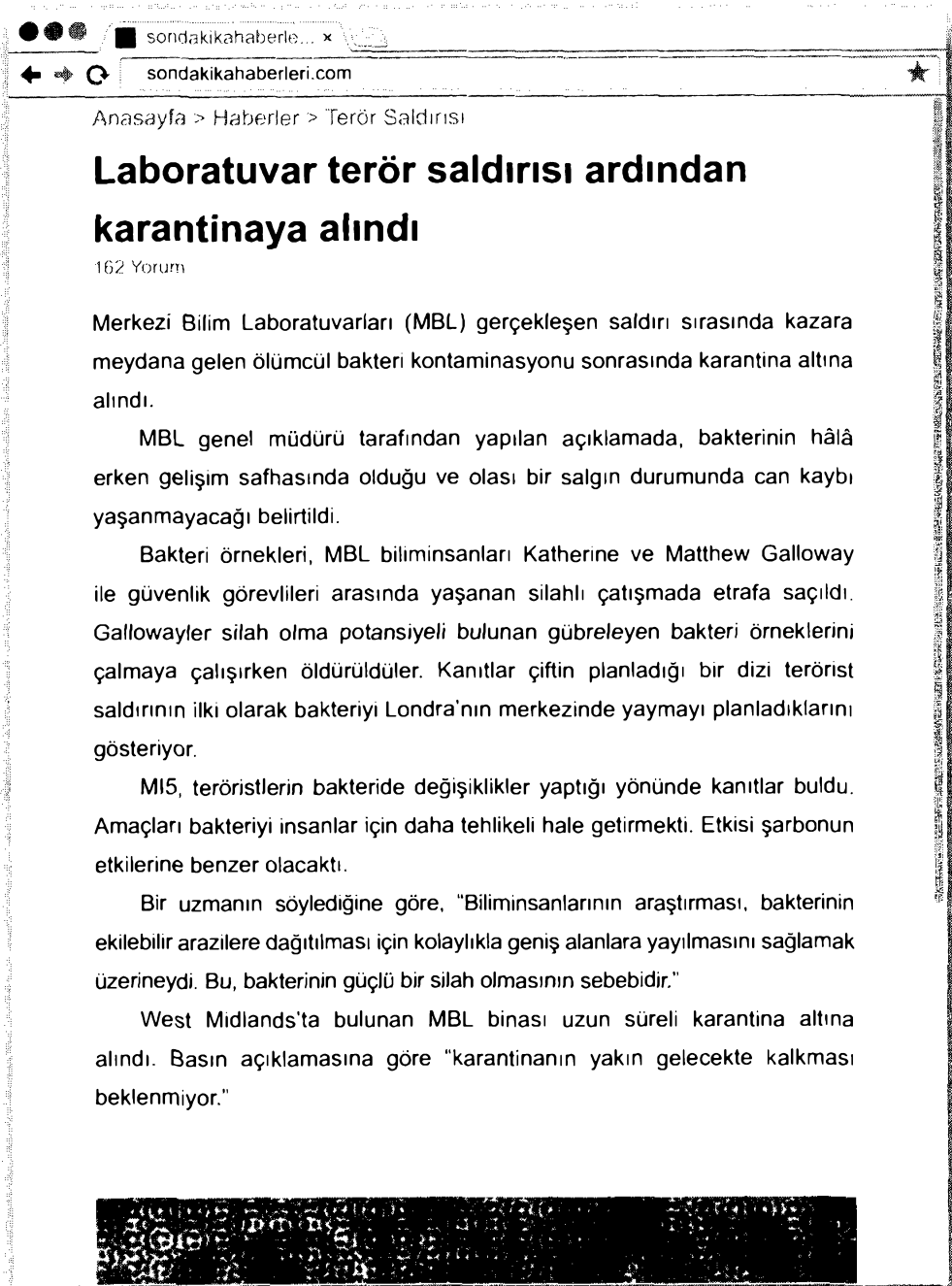
Çevre, Gıda ve Tarım Bakanlığı'na bağlı bir kuruluş olan MBL, terörist oldukları iddia edilen iki işçiyi, mahsullere besleyici madde vermek için bakteriler kullanan bir gübre araştırması yapmaları amacıyla işe almıştı. Bu gübre, toprakta doğal yolla çoğaldığı için mahsullerin verimini artıracaktı. Araştırmaları bilhassa, bakteriyi kullanmanın yol açabileceği potansiyel çevresel sorunlara ve vahşi yaşam üzerindeki etkilerine odaklanmıştı.

Anlaşıldığı kadarıyla iki zanlı, araştırmaları sırasında bakterinin silah olarak kullanılabileceğinin farkına vardılar. Bakterinin sporlarının bulunduğu ölümci olabileceğini biliyorlardı.

Bir biliminsanı bu gazeteye yaptığı açıklamada, "Bakteri sporlarının birçok radyasyon türüne, dezenfektana ve sıcaklık değişimlerine dirençli olduğunu belirtti. Bu yüzden herhangi bir virüsün ekosisteme, özellikle su kaynaklarına girmesi durumunda kontrolünün çok zor olacaktır," diye belirtti.

Saldırıdan görüntüler,
West Midlands

Dosyalar/v7/Zaman-düzlemi-2019/MS-173

NOTTINGHAM ÜNİVERSİTESİ KAMPÜSÜ, İNGİLTERE, 2039

Kate, "Matthew Galloway"le ilgili arama sonuçları arasında çıkan gazete makalelerine uzun uzun baktı. MBL için çalışan aynı iki kişi, Matthew ve Katherine Galloway, terörist olmuşlardı. Laboratuvarından hırsızlık yapmaya çalışmışlardı. Güvenlik görevlerine saldırmışlardı. Kate çok şaşırmıştı.

Kimdi bu insanlar? Bu Katherine Galloway'le bir bağlantısı olabilir miydi? Kesinlikle benziyorlardı ama onu daha önce duymamıştı. Ailesinde ona tıpatıp benzeyen bir terörist varsa neden hiç kimse bundan ona bahsetmemişti?

Arama sonuçlarına geri döndü, daha fazla cevap bulabilmek için diğer makalelerde dolaştı. Soruşturma, 2019'da başlayan savaştan sonra İngiltere ve Avrupa arasındaki soğukluğu ortadan kaldırmak için tamamen yok sayılmıştı. III. Dünya Savaşı, üç yıl süren bir soğuk savaştı. Her iki taraf da birbirini atom bombalarıyla tehdit etmişti. Sonunda küresel yıkımdan kaçınmak için o günden beri zoraki ve her an bozulabilecek bir barış ilan edilmişti.

Kate'in bulunduğu bir sonraki bağlantı Katherine Galloway'in bloguna aitti. Kate yeniden gazete makalesine döndü. Boş zamanını TV programlarını analiz ederek ve kocasıyla randevuya çıkarak geçiren birisi geri kalan zamanını biyolojik silah yaparak geçiremezdi. Değil mi?

BİLİM VE ARSIZLIK

Fazlasıyla boş zamanı ve muhteşem, yakışıklı kocası Matthew'ya biraz hastalık derecesinde takıntılı olan biyolog Kate Galloway'in bloguna hoş geldiniz.

Diğer bloglardan alınmış üstsüz erkek fotoğrafları için üzgünüm (yani aslında çok da değilim).

Hakkımda

Fotoğraflar

Öneriler

Bana Sorun

Bir süre çevrimiçi olamayabilirim

21 Haziran 2019 (40 not)

Matthew'yla yapmamız gereken şeyler var. Ne olduğunu söyleyemem. Biliyorum, biliyorum; bu biraz gizemli ve sinir bozucu. Ama gerçekten söyleyemem. Sadece bir daha yazamazsam diye size haber vermek istedim. Hepinizi çok seviyorum. Ve çok özür dilerim.

Etiketler: galiba bu aşırı dramatik ve gereksiz, bu kadar duygusallık için özür diliyorum

Of çok fazla yazmıyorum

12 Haziran 2019 (7 not)

Son günlerde içimden hakkında şaka bile yapmak gelmeyen şeyler oluyor. Sanırım hepimiz büyümek zorundayız, değil mi?

Etiketler: korkuyorum, ne yapacağımı bilmiyorum

OITNB'nin* yeni bölümü çıktı ...

4 Haziran 2019 (5 not)

... ama izleyemiyorum çünkü Matt beni romantik bir akşam yemeğine çıkarmak için ısrar ediyor. SAÇMA.

Etiketler: onunla asla evlenmemeliydim, Netflix'in kutsallığına hiç saygısı yok

Ağlaya sızlaya yerde yuvarlanma

2 Haziran 2019 (3 not)

Bütün günümü sonucu başarısız bir deney yaparak harcadım. Başarısızdı çünkü karışıma bir şeyi katmayı unuttum. Hayatım berbaaaaaaat.

Etiketler: içip sıkıntılanımı unutmak için, Matthew'yla dışarı çıkıyorum, sarhoşken yazabileceklerim için şimdiden özür dilerim

< Önceki girdiler

Carlisle, İngiltere, 1745

Katherine berbat bir uykudan daha uyandı. İsyanlar İngiltere'ye yaklaştıkça Calisle'daki herkesin endişesi artıyordu ve "korkunç İskoçlar" söylentileri de her gün değişiyordu. Bebekleri ya da hiçbir tehdit oluşturmayan güçsüz çiftçileri yiyen katil devler oldukları söyleniyordu. Teyzesi ve eniştesi sürekli olarak isyanların bütün şehri sarıp oğullarının ölümüne sebep olacağı hakkındaki korkularından bahsediyorlardı. Katherine'in rüyaları şehre saldıran devlerle doluydu ve bu sabah kendini bitkin hissediyordu. Yatakta oturup bir türlü geçmeyen baş ağrısını defetmek için gözlerini ovuşturdu.

Yatağının karşısındaki duvarda asılı tabloya baktı. Büyükannesinin kocasıyla bir resmiydi, tanıdığı kadının daha genç ve güzel haliydi. Ölümüne dek çok uzun yıllar hiç konuşmadığı halde Elizabeth'in evinin duvarına neden annesinin resmini astığını sürekli merak ediyordu ama utanıp bir türlü soramıyordu. Teyzesi, büyükannesinin ölümünden hemen sonra onu evine almıştı ve Katherine de meraklı sorularıyla mesele çıkarmak istememişti.

Yataktan çıktı, meraktan birdenbire canlanıvermişti. Ailesinde neler olmuştu? Ev satılmak üzere olduğu için yakında büyükannesinin evine tekrar gidip eşyalarını toplaması gerekcekti. Günlerdir bunu erteliyordu. Evinin paramparça oluşuyla yüzleşmeye ve büyükannesinin eşyalarını atmaya hazır değildi. Sanki o zaman her şey gerçek olacaktı. Ama yine de belki orada, teyzesi ve büyükannesinin arasındaki anlaşmazlığın cevaplarını bulabilirdi.

Giyindikten sonra penceresinden aşağıya eğilip sebze bahçesinin etrafında dolanan tavukları seyretti. Hayatının onlarinki kadar basit olabildiğini diledi. Aşağıya, teyzesiyle eniştesinin Jakobitler hakkındaki sonu gelmeyen tartışmalarına tahammül

etmek zorunda kalacağı kahvaltı sofrasına inmenin düşüncesine bile dayanamıyordu.

Atlardan birini ahıra sokmaya çalışan Matthew'yu fark ederek arkasından gitmek için hemen dışarı süzüldü. Kafasını dağıtmaya ihtiyacı vardı.

Ahırlara vardığında Matthew bir hizmetçiyle konuşuyordu; bir kolunu tembel tembel ot yemeye çalışan atın boynuna atmıştı. Kafa kafaya vermişlerdi ve konuştukları şey ciddi gibi görünüyordu.

Katherine midesinde tuhaf bir sancı hissetti ama önemsemeyip kendine kızarak çabucak geçiştirdi. Kiminle isterse onunla konuşurdu.

Bir kiraz ağacı üzerlerine gölge yapıyordu ve güneşin ışıkları kızın siyah saçlarına vurmuştu. Katherine bunun korkunç olduğunu düşündü. Ne konuştuklarını duymak için iyice yaklaştı.

“Zafere daha çok yol var,” dedi Matthew.

“Evet ama savaş ilk adım,” diye mırıldandı kız. “Bundan sonra olacak her şey çok önemli.”

Katherine görünmemeye çalışarak biraz daha yaklaştı.

“Ne yapacağız?” diye sordu Matthew kıza ve Katherine kafası karışmış bir halde kaşlarını çattı. Neden bahsediyorlardı?

“Henüz hiçbir şey. Sadece kuşatma olduğunda harekete geçeceğiz. O zaman bir şeyleri değiştirebiliriz.”

“Yani bekleyeceğiz?”

“Evet,” dedi kız birdenbire binanın etrafından ahırların girişine yürüyerek. Matthew peşinden gitti. Katherine geri çekilmek istedi ama gidecek bir yeri yoktu. Onu fark ederek durdular.

“Affedersiniz,” dedi, “Böldüm mü?”

Matthew hizmetçi kızla bakıştı. Kız reverans yapıp utanarak eve doğru yürüdü.

“Hayır. Sorun değil,” diye cevap verdi Matthew. “O kuze-nimdi.”

“Aa,” dedi Katherine kıza bir kez daha bakarak. Şimdi hatırlamıştı. Adını çıkarmaya çalıştı ama ne yazık ki daha önce kıza bu kadar dikkat etmemişti.

Katherine yutkunup normal davranmaya çalıştı. “Benziyorsunuz.” Matthew’nun ve kızın kemik yapısı aynıydı, aynı keskin kenarlar ve açılara sahiptiler. *Anise*, kızın ismi buydu.

“Sahiden mi? Neremiz benziyor?” diye sordu Matthew.

“Güzel kirpikleriniz,” dedi flört etmeye çalışarak.

Matthew ters ters bakınca ekledi, “Ama o daha iyi taşıyor. Çok daha zarif ve asil bir duruşu var.”

“Affedersiniz efendim ama alay konusu olmak yerine yapmam gereken daha önemli işlerim var,” dedi Matthew sertçe ama gözleri parlıyordu. Atı ahıra götürmek için dönmeden önce selam verdi.

Katherine, “Dikkat et de bir yere takılma!” dedi arkasından ve Matthew’nun ciddi duruşu kahkahasıyla bozuldu. Katherine hemen ona yetişti. Ahırın içi soğuktu ve biraz havasızdı. Bir güvercin öterek çatıya doğru havalandı. Burası, Katherine’in sürekli cilalı mobilyalara zarar vermekten korktuğu evden çok daha samimiydi.

“Glasgow’dan haberin var mı?” diye sordu Matthew dalgın dalgın kısırağın burnunu ovuştururken.

“Hayır! N’oldu ki?” Matthew’nun söylediklerine odaklanmak zordu. Anise’le konuşmaları Katherine’in beyninde tekrar tekrar dönüyordu. Ne demek istemişlerdi?

Sırıttı, gözleri ıslıl ıslıldı. “Şehir isyancılar tarafından kuşatıldı.” Katherine yarı heyecan yarı korkuyla derin bir nefes aldı. “Glasgow teslim oldu ve karşılığında Prens Charlic on beş bin pound aldı!”

“Aman Tanrım!” Bu, isyancıların Carlisle’dan sadece yüz elli kilometre uzakta olduğu anlamına geliyordu.

“Glasgow’a varmadan önce Dunblane’den geçtiler,” diye

devam etti Matthew. “İsyancılardan biri hakkında bir hikâye duyduğum. Pek çoğu kadar ilginç değil ama iyi olduğunu düşünüyorum.”

“Pekâlâ, ne yapmış?” Katherine huzursuzdu. Matthew, Glasgow teslim olduğu için biraz fazla heyecanlıydı. Anise’in sözleri aklına geldi: *Sadece kuşatma olduğunda harekete geçeceğiz. O zaman bir şeyleri değiştirebiliriz.*

“İsyancı, şehre doğru giderlerken *İncil*’den bir parça okumuş.”

“*İncil*’den mi? Hangisini?”

Matthew boğazını temizledi. Sonra gözlerini kapayıp Shakespeare’e ait bir monolog sahneleyecekmiş gibi kendini hazırladı. Matthew’nun sadakatinden biraz endişe duysa da pozunu görünce gülümsemekten kendini alamadı. Matthew gözlerini açmadan, “Sırıtmayı kes,” dedi ve Katherine yüzündeki ifadeyi kontrol etmeye çalıştı.

“Özür dilerim,” diye mırıldandı.

Matthew onu susturdu ve sonra konuşmaya başladı; sesine kasıtlı olarak gizem katmaya çalışıyordu. “*Sarığı çıkar, tacı kalıdır. Yıkım! Yıkım! Kenti yerle bir edeceğiz! Hak sahibi gelinceye dek onarılmayacak. Kenti ona vereceğim.*”

Sözler içini ürpertti. Matthew, fal taşı gibi açılmış gözlerine tatminle baktı.

“Bu... korkunç derecede zekice,” dedi uzun bir sessizlikten sonra.

“Ama düşündürtüyor, öyle değil mi?” dedi Matthew. “Belki de Charlie’nin tacı alması gerekiyor.”

Katherine dikkatli gözlerle ona baktı. “İsyancıları mı destekliyorsun?”

Anise’in “bir şeyleri değiştirebilirsin”den kastı bu muydu? Matthew ve kuzeni, istilalarında Jakobitlere yardım etmek için planlar mı yapıyorlardı?

Matthew bir an paniklemiş gibi baktı. Kuzeniyle konuşurlarken olduğu gibi omuzları gergindi ama hemen düzeldi. Sonra omuzlarını silkti, bakışlarını uzağa sabitledi. “Bir fikir sahibi olacak kadar çok şey bilmiyorum.”

Katherine bakışlarıyla bir şey belli etmemeye çalıştı ama aslında endişeliydi. Matthew neden yalan söylüyordu? Her zaman, isyancılar hakkında en son haberleri duyduklarını söyleyen herkesten daha fazla biliyormuş gibi gözüküyordu. Kesinlikle bu kadar önemli bir şey hakkında fikir sahibi olacak kadar çok şey biliyordu.

Katherine, “Siyaset konusunda ben de biraz cahilim,” dedi sonunda şüphelerini belli etmemeye çalışarak. Eve gitmek için arkasını dönerken Matthew’nun onu izleyen bakışlarının farkında değilmiş gibi davrandı.

> 1745 zaman düzleminde güvensizlik sebebiyle ertelenme tahmin edildi

4. BÖLÜM

M.

İnceceğime tuz koyduğunu söylememen gerekiyor!!! ASIL AMAÇ o! Beceriksizliğine inanmıyorum, yuh.

Bu arada, Clare düğüne gelemediği için bir fotoğrafımızı göndermemizi istedi. Baştan aşağı kot kumaşı giyindiğin o muhteşem fotoğrafını yolladım. Sana gerçekten yakışıyor, gözlerinin rengini ortaya çıkarıyor. Umarım senin için sakıncası YOKTUR! Clare inanılmaz olduğunu söyledi.

Mick ve Olivia da Ben de kotu modern çağda az değer gördüğünü düşünürdüm!

Görüşürüz - süt lazım.

K. x

Dosyalar/v7/Zaman-düzlemi-2019/MS-115

Portekiz Yakınları, Atlantik Okyanusu, 1854

Matthew, Katy'ye kalemini ve defterini uzattı. Katy soru sordurcasına baktı. Güvertedeydiler ve iki günün sonunda gemi yolculuğuna alışmıştı.

“Notlar almaya başlayabileceğimizi düşündüm,” diye açıkladı Matthew. “Süreci hızlandırmak için sana kısaltmalar ve semboller kullanarak yazmayı öğretebilirim.”

Katy derin derin içini çekti. “Cepheye varana dek dinleneceğimizi düşünmüştüm.” Kalemin ucunu mürekkebe batırıp Matthew'nun konuşmaya başlamasını bekledi.

“Birkaç günün ardından, hava hâlâ güzel ve seyahat az bir gecikmeyle pürüzsüz ilerliyor.” Matthew düşünmek için bir an durdu.

Katy'nin bakışları adamın omuzlarına ve gömleğinden belli olan mükemmel kaslarına takıldı. Sonra da alnına düşen saçlarına kaydı. Gözlükleri burun kemerinden aşağıya düşmüştü. Ani bir hareketle her an düşebilirlerdi. Matthew gözlüklerini yukarı doğru itince Katy silkinerek kendine geldi. Ne yapıyordu? Onu gözlemek için buradaydı, hayranlık duymak için değil.

Matthew'da tanıdık bir şeyler vardı. Ne olduğunu bilmiyordu; içinden gelenin onunla daha fazla zaman geçirme arzusundan daha fazlası olup olmadığından emin değildi. Eski bir arkadaşymış gibi hissediyordu. Tavırları bildik ve rahatlatıcıydı. Hissettiği şey hem tuhaf hem güzeldi.

Silkelenip kalemi daha sıkı tuttu, yazarken şarkı söyler gibi hoş bir iniş çıkışı olan ses tonuna dikkat etmemeye çalışarak kelimelere odaklandı.

Yanağına değen saçlarını hissedebiliyordu.

“Güzel,” dedi, Katy neredeyse bir sayfa kadar not aldıktan sonra. “Cepheye varmadan pratik yazı çalışmaları yapmak zorundayız. Yetiemediğin için hiçbir önemli bilgiyi kaçırmak istemeyiz.”

Katy’nin yüzündeki tebessüm söndü. Bir an hoş bir rahatlık hissetmişti ama amaçlarını hatırlayınca kendine geldi. Matthew’yla bu şekilde arkadaşlık yapamazdı. Çalışmak için buradaydı, onu ustalıkla idare etmek için. Yutkundu.

“Teyzen ve eniştene mektup yazmalısın,” dedi Matthew birdenbire. “Güvende olduğunu bilmek isteyeceklerinden eminim. Karaya ayak bastığımızda mektubu postalarız.”

Kafası karışmış bir hâlde yüzüne baktı. “Teyzem ve eniştem mi? Benim teyzem ve eniştem yok ki. Yetimhanede büyüdüm.”

Kaşlarını çattı. “Ah. Neden öyle düşündüğümü bilmiyorum. Çok özür dilerim.”

Sessizlik oldu. Katy, teyzesi ve eniştesiyle yaşadığını düşünmesine sebep olacak ne söylediğini bilmiyordu. Garipti ama yalan söylüyor gibi değildi.

Matthew yeniden ayağa kalkıp boğazını temizledi. “Sanırım içeri girsek iyi olacak. Güneşte yanacaksın.”

Katy şaşkın şaşkın baktığını hissetti. Bütün gün rüzgâr esmişti ama kolları ve yüzü kızarmıştı, Matthew haklıydı.

Sayı: 411
Giriş Tarihi: 11 Eylül 1838
Çocuğun Soyadı: Bilinmiyor
Çocuğun Adı: Katherine
Doğum Tarihi: Bilinmiyor Doğum Yeri: Bilinmiyor
Anne ve Baba Adı: Bilinmiyor Cinsiyeti: Kız
Giriş Sebebi: Zaruret
Okula Gitme Durumu: Evet
Ayrılma Yaşı: 12

Dosyalar/v3/Zaman-düzlemi-1854/MS-1

Dosya notu: Freeman Yetimhanesi, 19. yüzyıl kayıt listesi

NOTTINGHAM, İNGİLTERE, 2039

Ertesi sabah Kate altıda hazırdı. Hiç uyumamıştı. Minicik ve rahatsız öğrenci yatağında sadece uzanıp komşularının gürültülü parti seslerini dinlemişti. Matthew ve Kate Galloway hakkında keşfettikleri beyinde dönüp duruyordu. Partiye davet edilmişti ama internette okuduklarından sonra kendini gidemeyecek kadar karmakarışık hissetmişti.

Kafeteryadan bir fincan kahve ve soğuk bir tost kapıp yanlarına oturması için seslenen arkadaşlarına el salladı. Elindekileri, büyükanne ve büyükbabasının evine giden otobüsü yakalamak için yürürken yedi. Öğrenmesi gereken cevaplar vardı. Biri mutlaka bu Katherine Galloway hakkında bir şeyler biliyor olmalıydı.

"Kimlik?" diye sordu otobüsün kapısındaki asker ve Kate başparmağını makinede tarattı. İngiliz vatandaşı olduğunu doğrulayan yeşil ışık yandı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu. "Kampüs dışına çıkma iznin var mı?"

"Büyükannepleri ziyaret edeceğim. Beeston'da yaşıyorlar."

İzin kâğıdını askere gösterdi ve o da dikkatle okuyup makinede tarattı. "Bugün şehir merkezine gitmeyin Bayan Finchley," diye uyardı. "Şehir meydanında karneyle dağıtıma karşı yeni bir protesto var. Göstericileri tutukluyorlar."

"Gitmem. Sadece büyükanneimin keklerinden yiyeceğim. Ev yemeklerini özledim," diyerek şaka yaptı Kate.

Asker başını sallayıp otobüse binmesine izin verdi. "İyi yolculuklar."

Ağızına bir diş temizleme tableti attı, temizlenirken ağızından çıkan fışkırtıyla iyice kendine geldi.

* * *

Vardığında büyükannesi una bulanmış elleriyle kapıyı açtı. "Kate!" Burada ne işin var? Dönemin en azından üçüncü haftasına kadar partilerle meşgul olacağını düşünmüştüm." Kate'i yanağından öpüp içeri çekti.

"Evim i özledim," diye cevap verdi Kate evin kokusunu içine çekerek. Çocukluğunun yarısı burada geçmişti. "Ama annemle babama geldiğimi söyleme. Henüz onları ziyaret etmedim."

"Özgürlüğün tadını çıkarıyorsun, değil mi? İçeri gel. Ekmek yapıyorum. Ninen hâlâ yatakta."

Büyükannesi merdivenlere doğru dönüp karısına bağırdı. "NANCY! KATE GELDİ!"

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra zoraki bir cevap duyuldu. "Kalktım, kalktım. Umarım beni yataktan çıkarmak için başka bir yalan daha değildir!"

Büyükannesi mutfağa doğru yürümeden önce başını iki yana salladı. Kate kendi kendine sırtarak peşinden gitti. Eve gelene kadar üniversite hayatının ne kadar stresli olduğunu fark etmemişti. Birdenbire kendini tamamen rahatlamış hissetti. Büyüyüp evden ayrılmak harikaydı ama bazen sadece büyü-kannenize kocaman sarılmak istiyordunuz.

"Çay?" diye sordu yaşlı kadın.

"Olur," dedi Kate. Masaya oturup bilgisayarını açmak için ekrana parmağını bastırdı. Önceki gece bulduğu makaleyi açıp Gallowaylerin resmini büyüttü. Büyükannesi en son oynadıkları poker gecesini anlatıyordu. "...ve Anthony, Nancy'nin parasını geri kazanmasına müsaade edeceğini söyledi ama..."

"Büyükanne?"

"Efendim çiçeğim?"

"Bunun kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu Kate.

Büyükannesi ekrana bakmak için döndü ve bir anda konuşmayı bıraktı. Yüzünün rengi atmıştı. Tam o sırada ninesi sabahlığıyla mutfağa girdi. Doğrudan kahve makinesine yöneldi.

"Günaydın, Kate," dedi ve bembeyaz suratlarını fark edince durdu. Çaylarını da bırakmışlardı. "Flo..?" Ekranı görünce ağzından bir hıçkırık kaçtı. "Kate!"

Kate çığına dönmüş büyükannesi ve ninesine baktı. İlk defa gözüne yaşlı görünmüşlerdi, yaşlı ve yorgun.

"Kim onlar?" diye sordu Kate birdenbire korkarak.

"O bizim kızımız," diye fısıldadı Nancy. Flo'nun elini tuttu.

"Kızınız mı? Ama... babamın tek çocuğunuz olduğunu sanıyordum."

"Kızımız da vardı. Katherine."

"Öldü," dedi Flo, sesi güçlkle duyuluyordu. "Uzun zaman önce."

"Ben... Onlar hakkında bir makale okudum." Kate birden geldiği için ve bu konu hakkında sorular sorduğu için büyük pişmanlık duydu. Onları incitmek istememişti. "Biliminsanları ve terörist oldukları yazıyordu."

Nancy gözlerini kapadı. "Evet. Öyleydiler."

"Neden? Neden böyle bir şey yaptılar?"

İkisi de cevap vermedi.

Flo derin bir nefes aldı. "Otur. Bunu anlatabileceğimiz kadar büyüdün artık galiba."

"Çay yapacağım," dedi Nancy, Flo'nun elini sıkarak.

Flo sessizce üst kata çıktı ve Kate kendini çok genç hissederek mutfak masasına oturdu. Fotoğrafı küçülttü. Bunu hiç yapmamalıydı.

Nancy onun önüne bir tabak kek koydu.

"Özür dilerim nine," dedi Kate alçak sesle.

"Ah canım. Sorun değil. Olanları sindirmemiz uzun zaman aldı."

Kate keke isteksizce uzanıp bir parça aldı.

"O resmi nasıl bulduğunu anlatsana," dedi büyükannesi.

Kate içini çekti. Ne diyebilirdi ki? *Sadece bir erkek içindi*

nine; ölmüş terörist kızınızı gündeme getirdiğim için özür dilerim.

"Araştırma yapıyordum. Sınıfımda Katherine'in kocasına çok benzeyen bir çocuk var."

"Aaa."

Kate yeniden başını kaldırdığında Flo geri dönmüştü ve elinde bir dosya tutuyordu.

"Bunlara yıllardır bakmamıştım," dedi. "Nancy arada bakıyordu ama ben... ben bakamadım."

"Şimdi bakmak istiyor musun peki?" diye sordu Kate sararmış kâğıtlara endişeyle bakarken.

"Evet. Gerçeği birmelisin."

Kate dosyayı açıp içindeki kâğıtları çıkardı. Mektuplar, fotoğraflar ve içlerinde bir evlilik cüzdanı da olan ve daha resmi görünen başka evraklar vardı. Katherine Finchley ve Matthew Galloway'ın yasal olarak bağlı olduğunu ilan ediyordu ve tarih, 2019'da savaş başlamadan birkaç ay öncesine aitti. Birçok kartpostal da vardı; önlerindeki parlak resimler egzotik yerlere ait canlı manzaralar gösteriyordu. Arkalarında, kıvrılıp kurumuş kâğıttan kalkmış yabancı pullar vardı.

Kate, tahmin edebileceğin gibi sensiz çok eğleniyordum (sadece
biraz şaka yapıyordum). Bu konferans hakkında istediğim
her şey güney, tam 4 her gün sağlıt 4 güvenli ile ilgili 4
konuşma. Burada neredeyse herkes Fransız ve konuşmalarının
sadece binişini bile anlamam, benden çok daha atill

olduklarını kavramam için geliyor ki bu her zaman vakatları
bir düşünce. Benim sunumum için, bu yüzden muhtemelen
ondan önce ENS Biyoloji Direktörüyle konuşmuş olacağım
(simdiye dek gördüğüm en etkili kişi sakala sahip. Senin için
bir fotoğrafını çektim ama simdiyle onu çekerken yakalandığımı
ve cebetimin yakasından mest olmuştum numarası yaptığımı
geçerimini es geçelim. Eğer Paris'e seyahat etmeyi düşünürsen
artık çok iyi bir tenzi biliyorsun).

Seyiler, Matt xx

Katherine Galloway

Ofis 110 Merkez

Bilim Laboratuvarı

West Midlands

INGİLTERE

Kate fotoğraflara döndü. Basılmış haldeki fotoğraflar onun için sürprizdi; savaştan önce bile demodeydiler ve şimdi gereksiz bir lükstüler. Çoğu Katherine ve Matthew'nun düğününe aitti ama araya karışmış birkaç tatil fotoğrafı da vardı. Kate parmaklarını pürüzsüz, parlak kâğıdın üstünde gezdirip eski moda giyim tarzlarını inceledi.

Katherine Galloway dantel gelinliğiyle göz alıcıydı, gözlerini kocasına dikmişti. Adam Matt'e o kadar benziyordu ki Kate gözlerini alamadı.

"Ona ne kadar benzediğini fark etmemiştim," dedi Flo. "Ne kadar hızlı büyüdün. Ailen sana Katherine ismini verdiğinde gerçekten memnun olmuştum, şaşırmıştım da."

"Nasıl biriydi? Katherine yani."

"Senin gibi muhteşem, ıslıl ıslıl kızıl saçları vardı," dedi Nancy. Kate gayriihtiyari elini saçlarına götürüp inatçı buklelerini düzeltirdi. "Kendini çok beğenirdi. Senin gibi komikti. Herkese karşı çok nazik ve sabırlıydı; bu yüzden de Matthew'yla yaptıkları bütün aile için gerçek bir şoktu."

"Düğün, savaş başlamadan birkaç ay önce olmuştu. Herkes Kate'in eş seçimine hayran kalmıştı. Matthew çok çekici ve zekiydi, onun gibi araştırmacı bir bilimsanıydı. Peri masalı gibiydi. Birlikte çok güzel gözüküyorlardı."

Nancy durup çayına baktı. Flo elini onun elinin üstüne koyup hikâyeyi devraldı. "Gizlemekte çok usta davranmış olmaları çünkü hiç kimse bir şeyler çevirdiklerini fark etmedi. Ailemizde bir bilimsanı, genetik değişimin kritik noktasında çalışan biri olmasından dolayı gurur duyuyorduk."

"Seni bilmem ama ben bir şeyler anlattığında ne söylediğini gerçekten hiç anlamazdım," diye ekledi Nancy.

"Ben de. Ama bakteri resimlerine bakmayı seviyordum. Her zaman çok renklilerdi."

"Sanırım renkleri sonradan bilgisayarda ekliyorlar sevgilim."

"Öyle mi? Tamam. Neyse. İkimiz de onunla gurur duyuyorduk. Ama sonra, tam savaş başlamadan önce her şey değişti. Haftalarca bizi aramadı ve çağrılarımıza da cevap vermedi. Bizimkilere de, babaninkilere de. Başta sadece işle meşgul olduklarını düşündük. Ama sonra Flo'nun doğum gününü unuttuklarında endişelenmeye başladık. Evlerine gittik ve evi yağmalanmış halde bulduk; kâğıtlar her yere dağılmıştı. Etraf karmakarışıklı. Katherine ve Matthew'yu bulamadık."

"Çılgına dönmüştük," diye ekledi Nancy.

"Ne olduğu hakkında ya da onu nasıl bulacağımız hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Evlerine hırsız mı girmişti yoksa kaçırılmışlar mıydı bilmiyorduk. Laboratuvarlarını aramayı denedim," dedi Flo, "Ama acil bir durum olduğunu ve laboratuvarın karantinaya alındığını söylediler. Polise haber verdik." Flo fincanını titrek ellerle kaldırdı ve içeceğinden bir yudum aldı.

"O akşam iki asker geldi. Kocaman, iri yarı, ciddi, tehlikeli adamlardı. Korkunçtu. Kate'in, bizim küçük Katherine'imizin, Londra'da piyasaya sürecekları bir biyolojik silah yapımında yakalandığını söylediler."

"Tabii ki onlara inanmadık," diyerek Nancy lafa karıştı. "Bize hangi terör örgütü adına çalıştıklarını bile söylemediler. Onu görmek istedik ama MBL'de öldürüldüğünü söylediler. Katherine ve Matthew bir araştırmayı çalmaya çalışıyorlarmış. Onları durdurmaya çalışan güvenlik görevlilerine saldırmışlar. Korumalardan biri ateş etmiş, kendini müdafaa etmek için, sanırım ve... ve..." Durup boğazını temizledi.

Tekrar konuştuğunda sesi sertti. "Korkunç ve kafa karıştırıcıydı. Ne yapacağımızı bilmiyorduk. Sadece... boş verdik." Titrek titrek nefes aldı. "Daha iyisini yapabilirdim, Katherine'im için savaş vermeliydim ama beni aşan bir durum olduğunu biliyordum. Ölümüyle baş edemedim ki uğraşıp gerçekte ne olduğunu bulayım."

"Elimizden geleni yaptık," diyerek Flo onu rahatlatmaya çalıştı. "Onlar için daha fazlasını yapamazdık."

"Birilerine olanları anlatmayı deneyemez miydiniz?" diye sordu Kate, ne olduğunu anlamak için başka bir şey yapmamış olmalarından dehşete düşmüştü. "Yardım istemek için?"

Flo başını iki yana salladı. "Birilerine kızımızın terörist olduğunu söylemek intihar olurdu. Sadece buna değmiş olduğunu farz etmek zorundaydık, yani Katherine'in böyle bir şeyi yapmış olmasının."

"Kızımızı tanıdığımıza ve onun böyle bir şey yapmayacağına inanmak zorundaydık. O iyi biriydi. O günden beri buna inanmaya çalışıyorum."

Kate tıkanmış gibi hıçkırdı ve kendisini büyükannelerinin kollarına atıp onları sıkıca kucakladı. "Çok üzgünüm nine. Büyükanneçim. Çok özür dilerim. Bu kadar acı verici anıları size yeniden yaşatmak istememiştim."

Flo sırtını sıvazlayıp saçlarını okşadı. "Olsun tatlım. Uzun zaman önceydi."

"Çoğu zaman böyle bir şeyi yapmış olamayacaklarını düşünüyorum," dedi Nancy, Kate arkasına yaslandığında. "İkisi de çok tatlıydılar. Ama o dönem çok karıştı, savaş ve arkasından bir savaş daha. Her günü birilerinin nükleer bomba atıp dünyayı yok edeceği korkusuyla geçiriyorduk. Bütün bunların ortasında gerçeği nasıl bulabilirdik bilmiyorum."

"Ben... onun blogunu gördüm," dedi Kate. "Şey gibiydi... Teröriste benzemiyordu. Bir televizyon programından şikâyet ediyordu."

Acı acı bakiştılar. "İnsanlar hiç ummadığın şeyler yapabilirler Kate. Ama ben, onun iyi bir insan olduğuna inanıyorum."

"Sence, kocası zorla yaptırmış olabilir mi?"

"Matthew mu?" dedi Flo şaşırarak. "Ah, hayır. Çok tatlı biriydi. Bir sineği bile incitmezdi."

"Onu zorlayan hep Kate olurdu. Dağdan ipe inmeye nasıl zorladığını hatırlıyor musun?" Nancy kahkahayla güldü. "Nefret etmişti. Bütün fotoğraflarda yüzünde o acı dolu ifade vardı, 'Bunu yaptırma da ne yaptırırsan yaptır!' der gibi."

"Ve Kate de oradaydı, hiç umurunda değilmiş gibi sırıtıyordu."

"Ama Matthew yaptı, onun için. Harika bir çifttiler."

Kate çayına uzanıp soğumuş sıvıyı yudumladı. Kendini yorgun hissediyordu. "Çok üzgünüm."

"Biliyoruz tatlım. Biliyoruz."

**CARLISLE SINIRLARI İÇİNDEKİ
TÜM SOYLU & HALKTAN
ERKEKLERİN DİKKATİNE**

İsyancılar, Carlisle şehrine girmeleri halinde, evlerinizdeki değerli tüm eşyalara el koyacak ve geri kalanını yakıp yıkacaklar. Eşlerinizi ve çocuklarınızı da alacaklar. İtidal, mantık ya da zekâyla hareket etmeyecekler. İskoç barbarlar soylu şehrimizi mahvedecekler.

Carlisle sınırında bu haince saldırıyı durduracak kuvvetleriniz olduğundan emin olabilirsiniz. Öyle onurlu ve kahraman erkekler ki kanlarının son damlasına dek bu İngiliz toprağını koruyacaklardır.

**MADDİ MANEVİ BÜTÜN BAĞIŞLARINIZ
MİNNETLE KARŞILANACAKTIR.**

Dosyalar/v1/Zaman-düzlemi-1745/MS-2

Dosya Notu: 1745 isyanları süresince Carlisle şehri İakobitlerin kontrolüne hazırlanırken, bildirinin bir kısmı kent meydanında yayınlanmıştır.

Carlisle, İngiltere, 1745

Katherine, Matthew ve Anise'in kulak misafiri olduğu konuşmalarını saatlerce düşündü ve sadece bir sonuca varabildi: İs-yancıların casuslarıydılar ve Carlisle'a ulaştıklarında kuşatmaya yardımcı olmayı planlıyorlardı. Katherine kenarda oturup seyir-ci kalamazdı. Yaptıkları şeyi kanıtlayıp onları tutuklatmanın bir yolunu bulacaktı.

Yemekli bir partiye katılıp misafirlerle sohbet etmesi ge-rekiyordu. Orada da herkes ayaklanmaları konuşuyordu ve Glasgow'u kuşatmış olmalarının telaşındaydılar. Bir yandan konuşmaları dinleyip bir yandan da Matthew ve Anise'in vatan haini olduklarını ortaya çıkarmak için planlar yapıyordu. Ken-disinin de bir isyancı olduğunu söylemek dışında aklına gelen bir şey yoktu.

Birden ne kadar saçmaladığını fark etti. Sadece Matthew'yla konuşmaya karar verdi. Şimdi tam zamanıydı, arabada onları bekliyordu. Hiçbir yere gidemez, sorularından da kaçamazdı. Oyun masasından kalktı.

"İzninizle," dedi diğer misafirlere. "Temiz havaya ihtiyacım var."

Ateşin başında oturan teyzesinin onaylamayan bakışlarını umursamadan partiyi terk etti. Sonra dışarıya yürüyüp arabaların arasında Matthew'yu aradı.

Arabanın tepesine çıkıp uzanmış, yıldızları izleyerek kendi kendine şarkı söylüyordu. Katherine kollarını göğsünde birleş-tirip onu izledi. Bir süre şarkının sözlerini çözmek için natîle dinledi ama öyle koyu bir İskoç aksanı vardı ki söyledikleri anlamsız geliyordu. Öyle sere serpe uzanmış haliyle o kadar zararsız görünüyordu ki, bu tatlı ve kibar Matthew'nun Carlisle'a ihanet edebileceğini düşünmek zordu. Ama Anise'le konuşmalarında kesinlikle masum olmayan bir şeyler vardı.

Dikkatlice boğazını temizledi. Matthew hemen doğru-
lup aşağıya baktı. Şarkı söylerken yakalanmış olmanın verdiği
utançla mahcup ve biraz da sersem görünüyordu.

“Katherine!” Gözlerine bakmaktan kaçınarak yere atladı.
Kendine gelene kadar atın dizginleriyle oynadı.

Katherine bir elini kalçasına koyup elinden geldiğince cilveli
bir sesle, “Teyzem onun faytonunu özel sahnen olarak kullandı-
ğını biliyor mu?” dedi. Bir kaşını havaya kaldırdı.

“Çok şakacısın Katherine. Hatta senin mizah anlayışın ke-
sinlikle benzersiz. *Eşsiz* misafirliğinizi neye borçluyum acaba?”

Sırıtmaktan kendini alamadı. Vatan haini olabilirdi ama çok
karizmatik bir haindi. Dudaklarına bir tebessüm yayıldı.

“Alaycılık mizahın en basit şeklidir Bay Galloway. Beni eve
götürebilir misiniz, lütfen?” diye sordu.

Matthew şaşkınlıkla eve baktı. “Parti bitti mi? Teyzeniz ne-
rede?”

“Hâlâ içeride. Geri dönüp onu alırsın ama ben şimdi gitmek
istiyorum.”

“Sorun nedir?”

“Hiçbir şey?” Çok mu belliydi? Bir isyancı, bir vatan haini
olduğunu düşündüğü her sefer yanıldığını hissediyordu.

Kaşlarını çatarak ona doğru geldi.

“Çok iyiyim, sadece biraz keyifsiz hissediyorum. Beni eve
götürür müsün lütfen?”

Boyun eğmiş bir halde başını sallamadan önce yüzüne dik-
katle baktı. “Eğer eminseniz...”

Katherine ne kadar yakın durduklarını fark etti. Onları gö-
ren biri, Matthew’nun onu öpmek üzere olduğunu düşünürdü.
Karnında bir heyecan hissederek korkuyla kenara çekildi.

Arabanın kapısını açtı ama Katherine başını iki yana salladı.
Eve dönüş yolculuğunu onunla konuşmak için bir fırsat olarak
değerlendirmek zorundaydı. “Bu gece senin yanında oturaca-
ğım. Temiz havaya ihtiyacım var.”

Matthew gülümsemedi ama dudakları anlayamadığı bir biçimde yukarı kıvrıldı. Ama Katherine, onun kızmış olduğundan kuşkulandı.

Sessizce kapıyı kapayıp öndeki koltuğu işaret etti. Katherine elini uzatmayacak kadar kızgın olduğunu düşünerek arabaya tırmandı. Ancak bir dakika sonra kollarını belinde hissetti. Etrafindan dizginleri ayarlayışını seyrederken kendi kendine gülümsedi.

Yanına oturduğunda, kızgınlığın aslında ne olduğunu anladı, utanıyordu. Koltuk iki yetişkin için fazla küçüktü ve birbirlerine iyice yapışmışlardı. Kalın eteğinden bile, kıpırdandıkça bacak kaslarını hissedebiliyordu. Kızardı. Belki de konuşmak için eve varana kadar beklemeliydi.

Araba dar sokaklarda ilerleyip meydandaki kuleyi ve sessiz katedrali geçti. Sadece atın toynak sesleri duyuluyordu. Birkaç dakika sonra Matthew boğazını temizledi, soğuk havadan dolayı ağzından duman çıktı. “Şimdi nasılsın? Partide bir şey mi oldu?”

Hemen cevap vermedi, konuşmaya nasıl başlayıp konuyu açabileceğini düşündü. Sonunda çok uzun süre sessiz kaldığını fark ederek, “İsyanı düşünmeden duramıyorum.” dedi. Bütün bu entrikalar başını ağrıtmıştı. Lafı bu kadar dolandırmak ona göre değildi.

Matthew soru soran gözlerle ona baktı, yüzü düşündüğünden de yakındı. Alnına düşen saçına ve ela gözlerine bakmaktan kendini alabilmesi biraz zaman aldı.

“Sanırım Calisle’ı korumak için bir şeyler yapmalıyız, ayaklanmanın şehre ulaşması ihtimaline karşı,” dedi sonunda. “Böyle oturup bize saldırmalarını bekleyemeyiz.”

“Ah,” dedi Matthew uzun bir aradan sonra. “Ordu bir şeyler yapıyor. Kaledeki savunmayı güçlendirmek için yarın gönüllüleri kabul edecekler; kırık duvarlar onarılacak, kapılar sağlamlaştırılacak, hendekleri derinleştirip kırık toprakları tamir edecekler.

Yapılacak olan bütün yardımlara ihtiyaçları var. Aslında ben de gönüllü olacağım. Çalışmıyorum nasıl olsa.”

Şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Şehri *korumaya* mı çalışacaktı? Jakobit olmadığına dair onu inandırmak için yalan söylüyor olabilir miydi? “Çok cömertsin,” diye mırıldandı.

Saklamaya çalışsa da Matthew hafifçe gülümsedi. Birdenbire onu etkilemeye çalıştığını fark etti. Anise’le konuşmalarını duymuş olmasaydı vatanına sadık oluşuna hayran kalabilirdi. Derken aklına başka bir fikir geldi. Onu da yanında götürmesi konusunda acaba Matthew’yu ikna edebilir miydi? Böylece haince şeyler yapmaya kalkarsa ona engel olabilirdi. Aksi takdirde Matthew toplara zarar verip hiç kimseye çaktırmadan bütün silahları bozabilirdi.

“Keşke ben de gelebilsem,” dedi. Kısa bir sessizlik oldu. Katherineine derin bir nefes aldı. “...Matthew?” diyerck söze girdi.

“Evet?” Sesi ne söyleyeceğini biliyormuş gibiydi.

“Sence ben de yardım edebilir miyim?”

Matthew beklediği gibi gülmedi. “Katherine. Bunu neden istediğini anlıyorum. Ama sen bir kadınsın. Sadece bir kadın değil aynı zamanda üst tabakadansın! Bu bir skandal olur.”

“Umurumda değil! Ben, ben erkek gibi giyinebilirim! Bunu herkes yapıyor. En azından yardım etmiş olurum.”

“Herkes kim? Ayrıca teyzen böyle bir şeye asla izin vermez.”

“Teyzemin ne düşüneceğiyle ilgilenmiyorum,” dedi Katherineine kararlılıkla. “O benim hayatımı kontrol edemez. Hem ondan gizleyebilirim. Büyükanmemin evini satışa hazırladığımı söyleyebilirim.”

En azından bu kısmı doğrudu ve harika bir bahaneydi. Katherineine hiç kimsenin ruhu duymadan kalede çalışabilirdi.

Matthew, bu konuyu tartışsa mı yoksa hiç bağırsı çağırışa girmeden kaderine boyun mu eğse, diye düşünüyor gibiydi.

Omuzlarının birbirine değdiği koltuğa iyice yaslanarak sesini alçalttı. “*Lütfen* Matthew. Yardım etmeye gönüllü olman çok cesurca. Ben de katılmak istiyorum.”

Matthew kararsızlıkla Katherine’e baktı. Gerçek bir endişeyle altdudağını ısırdı. Matthew bakışlarını kaçırınca onu ikna ettiğini anladı.

“Bu çok saçma bir fikir,” dedi sonunda. “Sonu çok kötü bitecek.”

Rahatlayarak derin bir nefes aldı. “Ama yardım edeceksin, değil mi?”

Matthew içini çekip başını salladı. “Edeceğim. Çok dikkatli olmak zorundayız.”

“Sorun olmayacak,” dedi Katherine hevesle, Matthew’nun karamsarlığını önemsemeden. Matthew ona baktı, umursamaz tavrı karşısındaki bütün şüpheleri bakışlarından okunuyordu. Katherine gözlerini devirdi. “Çok dikkat edeceğime ve sözünden çıkmayacağıma söz veriyorum. Aksi halde beni istediğin gibi cezalandırabilirsin.”

“Bu kadar muğlak bir uyarı tehdit gibi görünmeyebilir ama evet, aptallık edersen gerçekten *korkunç bir şey* yapacağından emin olabilirsin.”

“Pekâlâ, bir de iyi tarafından bak. Sonu kötü olursa bütün olanlardan ne kadar öğrendiğinle ilgili bir roman yazabilirsin.”

Kahkahayla güldü. “Evet,” dedi. “Tıpkı ‘Hangi Koşulda Olursa Olsun, Katherine Finchley’ye Neden Asla Güven Olmaz’ gerçeği gibi o da tarihe karışır.”

Katherine sersem sersem gülerek Matthew’nun omzuna yaslandı. Şimdiden Matthew’nun kıyafetlerinden birkaçını ödünç almak için onu nasıl ikna edebileceğini düşünüyordu. Matthew omzuyla onu dürtüp gülümsedi. Katherine de ona bakıp gülümsemesine karşılık verdi. Tekrar yola bakmak zorunda kalana dek gözlerini birbirlerinden ayırmadılar.

“Şey,” dedi aralarındaki mutlu sessizlikten sonra, “gömleklerinden birini ödünç alabilir miyim? Ve belki bir tane de pantolon?”

Emin olamamış gibi mırıldandı. “Sanırım kıyafetlerim sana büyük gelir.”

Doğruluş kollarını uzatarak onunkilerle karşılaştırdı. Parmak uçları, başparmağının altına kadar ulaşıyordu. Araba yolundaki bir tümsekten geçerken Matthew’nun üzerine kaydı. Soğuk gecede bile sıcacıktı. Tüyleri diken diken oldu.

“Bence tam olur,” diye mırıldandı. Sesi ilk kez bu kadar boğuk ve kısıktı.

Araba avluya girence de sanki birbirlerine hiç dokunmamışlar gibi davranarak dip dibe oturdular. Matthew inmesine yardım ederken Katherine bir elini omzuna koyup dengesini sağladı. Gömleğinin altındaki kaslarını hissedebilmek için omzunu iyice sıktı. Matthew buklelerinden birini gözlerinin önünden çekerken parmakları Katherine’in yanağını okşadı. Katherine ürperdi.

“Anise’e birkaç kıyafet vereceğim,” dedi alçak sesle. “Yarın sabah dokuz gibi ahırların orada buluşalım.”

Katherine boğazını temizleyip başını salladı. Matthew geri çekilerek bakışlarını ondan uzaklaştırdı. Katherine ön kapıya doğru yürüdükten sonra dönüp tekrar ona baktı.

“Matthew... Teşekkürler.” Bunu gönülden söylemişti ve Matthew da karşılığında ona gülümsedi.

“Benim için bir zevk.”

O kadar içten söylemişti ki Katherine yanaklarının kızardığını hissederek yüzüne bakamadı.

> 1745 zaman düzlemi, her şey plana uygun geliyor

> Kişiler arasındaki daha önce bahsedilmiş olan güvensizlik programın lehine çalışabilir

Güvenli bir şekilde odasına ulaşır sıcak bir şeyler içene kadar sersemliği geçmedi ve paniklemeye başladı. Ne yapıyordu? Söylenbilecek tek şey flört ettikleriydi. Bir uşakla *flört ediyordu*, ülkeye sadakatini sınamak için ona yaklaşıyordu. Teyzesine yalan söylemeyi ve gününü onunla geçirmeyi planlıyordu. Hem de onun kıyafetlerini giyerek. Gerçekten *ne yapıyordu*? Birisi anlarsa mahvolurdu. Büyükannesi dehşete düşerdi.

Ellerini şakaklarına bastırduğunda titredi. Sonra Matthew ve Anise arasındaki konuşmayı düşündü. Bir şey planlıyorlardı, isyancıların şehri kuşatmasına yardımcı olacak bir şey. Buna izin veremezdi. Bunu şehri için yapacaktı, ailesi için. İngiltere için yapacaktı. Matthew'nun sıcaklığını hisseden yanını önemsememeye çalıştı.

5. BÖLÜM

KitKat 12:47:04	Selam Matthew
KitKat 12:49:39	Matthew
KitKat 13:05:52	Matthew?
Gallows Humour 13:07:43	Katherine, şimdi konuşamıyorum.
KitKat 13:08:01	:(
Gallows Humour 13:09:10	Peki peki, n'aber?
KitKat 13:09:36	!! En sevdiğin hobin ne: ormanda dans etmek, şarkı söylemek, koleksiyon yapmak, küçük hayvanlarla konuşmak ya da yemek yapmak?
Gallows Humour 13:10:33	 ne
KitKat 13:10:55	Sadece, şey, merak ettim işte. Sence cevap hangisi?
Gallows Humour 13:11:30	Şu an ne oluyor anlamıyorum
KitKat 13:12:08	Sadece âşık olduğu adam hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalışan bir kadın, tatlışım. Kötü mü yani? Benim hakkımda bilmediğin şeyler olduğundan eminim
KitKat 13:12:53	Mesela bugüne dek Pimms'i hiç denemediğimi biliyor muydun?
Gallows Humour 13:13:37	Sen sarhoş musun?
KitKat 13:14:10	Hmmm, hayır? Şey öğlen yemeği almak için markete gittiğimde bedava numune veriyorlardı ve biraz fazla kaçırdım.
Gallows Humour 13:14:59	Lütfen evde olduğumu ve yemekhanede rezalet çıkarıp doktoranı riske atmadığımı söyle.
KitKat 13:15:48	
Gallows Humour 13:17:12	Katherine?
KitKat 13:18:22	Ben, şey, yemekhanede değilim. Yani artık değilim.
KitKat 13:18:45	İdeal prensin kim olurdu? Çocukluk arkadaşın, beyaz atlı prens ya da güçlü bir savaşçı?
Gallows Humour 13:19:10	Hangi Disney prensesi olduğumu bilmek istemiyorum Sana daha önce de söyledim, internetten testler çözüp durumu kes. Bırak artık şunu.
Gallows Humour 13:22:19	Beni ben olduğum için seviyor olurdu.
KitKat 13:22:57	Bana elbisenden bahset.

Dosyalar/v7/Zaman-düzlemi-2019/MS-133

* Pimm's No.1, İngiltere'de üretilen cin bazlı, alkollü bir likör markasıdır. - ybn

NOTTINGHAM ÜNİVERSİTESİ KAMPÜSÜ, İNGİLTERE, 2039

Kate bir sonraki laboratuvar dersi için Matt'in gelmesini beklerken çok gergindi. Görüşmeyeli sadece birkaç gün olduğuna inanamıyordu. O zamandan beri bütün dünyası değişmiş gibi hissediyordu. Bir asır öncesi gibiydi.

Önceki gün büyükanneleri ona teyzesinden bahsettiğinden beri pek uyuyamamıştı. Arkadaşlarıyla konuşurken bile dedikodularına odaklanamıyordu. Tuhaf rüyalar görüyordu. Gallowayleri zihninde canlandırıp durdu ama asla doğru yerde değillerdi. Hep tarihte bir yerlerde, eski kıyafetler içerisindeydiler.

Kate kuluçkalanmış petri kutularını ayarlarken Matt geldi. Siyah paltosunu çıkarıp buruşuk laboratuvar önlüğünü giydi. Kate de bu arada giymiş olduğu dar kotunun altındaki vücudunu hayranlıkla seyretti. Matt ona bakmak için döndüğünde Kate suçlu suçlu gözlerini kaçırdı.

"Günaydın!" dedi neşeyle. Eliyle saçını düzeltti. Kısa bir süre düz duran saç sonra yeniden her yöne dağıldı.

"Selam," diye geveledi. Konuyu nasıl açacaktı? Sadece ailesinde terörist olup olmadığını soramaz mıydı? Sonunda, "Daha sonra seninle konuşmam gerekiyor," dedi.

"Elbette," dedi şaşkın şaşkın Matt. Şık bir dolma kalemle laboratuvar defterine başlık attı. "İstersen gidip kahve alabiliriz?" Matt sırtıttı ama sonra yüzü asıldı. "Hey, sen iyi misin?"

"Of. Pek değil."

"Sorun nedir?"

İç geçirip etrafına bakındı. Burada konuşmak istemiyordu. Herkes sessiz sessiz çalışıyordu. Görünüşe bakılırsa gruptakilerin çoğu akşamdan kalmaydı.

"Kate?" Başını alçaltıp gözlerine bakmaya çalıştı.

Kate yutkunup istemeye istemeye baktı. "Ailende Matthew isminde başka kimse var mı?" Biraz tereddütle konuşuyordu.

Kalemi elinden düştü, defterine bakıyordu. "Ah."

"Biliyorsun demek?"

"Evet. Biliyorum."

Dolma kalemini alıp ucunu inceledi. "Neden bir şey söylemedin?"

"Seni tanıdım da o yüzden. Ona çok benziyorsun. Ama sen beni tanımış gibi görünmüyordun. Belki bilmiyorsundur diye bir şey söylemek istemedim." Matt iyice eğilip fısıldadı. Bakışları çok samimiydi. "Yaptıklarına inanıyor musun?"

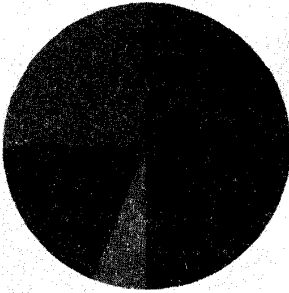
Kate de sesini alçalttı. "Hayır." Büyükannesinin ödünç almasına izin verdiği belge ve fotoğraf yığınının arasından birkaç parça kâğıt bulup çıkardı. Teyzesinin eniştesine yazdığı bir PowerPoint sunumuydu. "Şuna bak. Sence bir terörist bunu yazmış olabilir mi?"

DÜĞÜN PLANI

bir tehdit
bir kâbus
bir powerpoint

Evet Matthew, yardımın gerekiyor

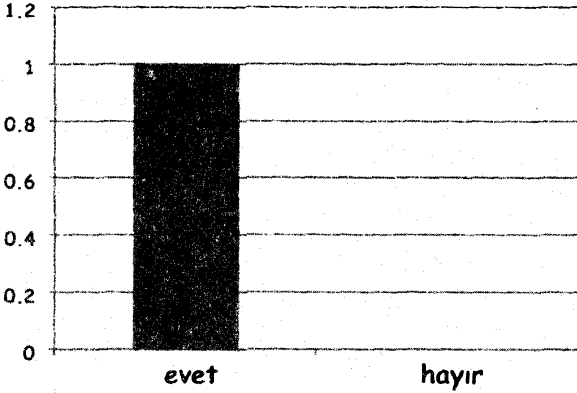
- Kaçışın yok
- Benimle evlenmek istedin,
sonuçlarına katlan
- Bana olan aşkın bir göstergesi
- Eğer yardım edersen çiçekler
hakkında konuşmayı bırakacağım
- Çok memnun olacağım...
ve memnuniyetimi de yatakta
gösterebilirim

Not: Grafiklerin nasıl kullanıldığını biliyorum, bu grafik sadece
GÖSTERMELİK, bana kızmayı kesebilirsin. () () () ()

İşte birkaç fikir, kapa çeneni, haklıyım.

- Yalnızca bir kez olacak (umarım).
 - Ardından bunu yapmak zorunda kalan herkese gülebilirsin. Mick'in nişanlandığını duydum. (Haber verdiğim için üzgünüm, harekete geçmek üzere olduğunu biliyorum.)
 - Çocuk yapma* konusuna gelecek olursan, dolgu yaptırmakla aynı acıyı veriyor, o yüzden mızızlanmayı kes de ara sıcakları seç.
 - Eğer yardım edersen ve başarılı olursa kendini metroseksüel modern bir adam olarak tanımlayabilirsin, her zaman hayal ettiğin gibi.
 - Ardından balayına çıkıp, İzlanda sularında çırılçıplak hoplayıp zıplayabiliriz ve otelin lobisinde sakınmadan bize bakan gözlerle oynamanın tadını çıkarabiliriz: Kesinlikle buna değer.
- *Dostane bir hatırlatma: Çocuk doğurmak benim geleceğimde yer alan bir şey, karşılığında benim için hiç değilse bunu yapabilirsin, enayi.

Tanrım, bu bana çok pahalıya
mal olacak, değil mi?

Dosyalar/v7/Zaman-düzlemi-2018/MS-32

"Sence de komik değil mi?" diye sordu Kate, Matt okumayı bitirdiğinde sırtarak.

"Sanırım," dedi Matt. Kafasını yana eğip şaşkınlıkla grafiğe baktı. Boynunda bir tıraş kesigi vardı. "Onun çok... kendine has bir mizah tarzı var."

Kate, Katherine adına bu sözlere kırıldığını hissetti. "Bence o çok komik."

Matt hâlâ kâğıda bakıyordu. "Kate," dedi ağır ve düşünceli bir tavırla. "Büyükkannenlerde bunlardan daha var mı?"

"Bilmem. Neden sordun?"

"Çünkü cevaplar onlarda olabilir."

Kate, Matt'in sesindeki heyecana şaşırdı. "Ne? Nasıl?"

"Eğer Katherine ve Matthew'nun araştırmalarıyla ilgili bir

şeyler varsa, laboratuvar defterleri ya da onun gibi bir şeyler, silah yapmadıklarını ve sadece işlerini yaptıklarını kanıtlayan şeyler bulabiliriz.”

“Doğru! İstersen laboratuvar çalışmasından sonra gidip onları ziyaret edebiliriz. Gerçekten Katherine ve Matthew’nun masum olabileceklerini düşünüyor musun?”

Başını salladı. “Ailem bana amcam ve senin teyzenden bahsettiğinden beri bunun doğru olmadığını düşünüyorum. Benim karışmamı istemiyorlar. Boş vermenin daha iyi olduğunu düşünüyorlar ama ben yapamıyorum.” Kollarını kavuşturdu ve sonra tekrar açtı. “Aslında... bu yüzden buradayım.”

“Ne?”

“İngiltere’ye gelebilmek için Nottingham Üniversitesi’ne başvurdum. Çalıştıkları laboratuvarı ve yapmadıklarını ispatlayacak herhangi bir kanıt bulup bulamayacağımı görmek istedim. Burada olmamın tek nedeni bu.”

“Vay canına,” dedi Kate. “Ben buraya geldim çünkü kariyer günlerindeki bir kız bana güzel okul gezileri yaptıklarını söyledi. Ama onların masum olduklarını kanıtlamak isterim. Sence bu tehlikeli olacak mı?”

Matt cevap vermedi ama Kate cevabı biliyordu. Sonu iyi olmayacaktı. Korkuyla birbirlerine baktılar.

Cebelitarık Boğazı, 1854

Yolculuk başlayalı bir hafta olmuştu ve Matthew çoktan ilk makalesi için askerlerle röportaj yapmaya başlamıştı. Varna'ya ayak basar basmaz yazıyı *The Times* gazetesine postalamayı düşünüyordu. Mutfakta akşam yemeğinin hazırlanışını izleyen askerlerden birine gülümsedi, yanaklarında gamzeler belirdi.

“Çavuş Woodward, kendimi tanıtabilir miyim?”

Katy'nin kalbi duracaktı. Matthew gazeteci modundaydı ve işi çok iyi biliyordu. Tecrübeli ve kendinden emin görünüyordu. Katy'nin onu etkilemek için yapacağı her şeyin farkına varacağı kesindi.

Çavuş onlara hafif bir ilgiyle baktı. Ağzındaki tombul puroyu çıkarıp başını salladı.

“Ben Matthew Galloway, *The Times* gazetesi muhabiriyim. Lord Raglan bu alaya eşlik edeceğimden bahsetmiş olmalı.”

Katy hemen gerildi. Lord Raglan patronu Lord Somerset'ti. Raglan halk arasındaki ismiydi. Matthew bu yüzden Katy'nin önceki patronu hakkında bir şey düşünmemiş olabilirdi. Çünkü meşhur general sadece Lord Raglan olarak biliyordu. Lord Somerset'in kim olduğunu öğrenirse, casusluk yaptığını farkedebilirdi. Korkuyla ürperdi.

Çavuş düşünceli düşünceli purosunun ucunu çiğnedikten sonra cevap verdi, “Amirimin buna benzer bir şey söylediğini hatırlıyorum. Peki, ya Ruslar telgrafı ele geçirip İngiliz taktiklerini öğrenirlerse?”

Matthew'nun gergin gülüşü, yüzündeki ifadeye bakılırsa çavuşu da, Katy'yi de ikna etmekten çok uzaktı.

“Rusların eline geçen her şey çoktan gerçekleşmiş eski bilgiler olacak,” dedi Matthew. “Güvenlik açığı olmayacağından

emin olmak için elimden geleni yapacağım. Aksi takdirde bunun faydadan çok zararı olur. Ben faydalı olmak için buradayım.”

“Fayda’ derken neyi kastediyorsunuz? Bir muhabir savaşa nasıl yardımcı olabilir?” diye sordu çavuş.

“İngiltere’ye savaş hakkında elimden gelen en iyi şekilde tam ve doğru bilgi sağlamaya çalışacağım efendim,” diye cevap verdi Matthew. “Sadık ve çalışkan ordumuzdan alacakları düzenli bilgiler inanıyorum ki halkın savaşı daha çok desteklemesini sağlayacak.”

Çavuş kendi görev komitesi hakkındaki bu iltifatı memnuniyetle karşılayıp Matthew’ya gülümseyerek baktı. Mutfaktaki buhardan yanakları kızarmıştı. “Size nasıl yardımcı olabilirim bayım?” diye sordu.

Matthew defterini çıkardı. “Cephedeki tecrübelerinizle ilgili birkaç soru sorma şerefine nail olabilir miyim?”

Çavuş başını sallayınca Matthew, Varna’daki karargâhla ilgili birkaç temel soru sordu ve sonra çavuşun silahların amaç dışında kullanımıyla ilgili konuşmasını yarıda keserek, “Ordunun idaresiyle ilgili sorunlar var mıydı?” dedi.

“Yeteri kadar tercüman yoktu,” dedi çavuş. “Halkın söylediği lanet şeylerin hiçbirini anlayamadık. Elbette teknik bilgi eksiklerimiz de vardı, tamirci yani ama savaşta talep bu kadar yüksekken normal bir durum.”

“Tabii ki. Başka bir şey?”

“Şey...” Emin değil gibiydi ama belli ki anlatmak istiyordu çünkü, “Atlar için yeteri kadar yem yoktu,” dedi. “Bazıları çok sancılandı, korkunçtu. Şu anda bulundukları durumu düşünmekten çekiniyorum.”

Katy, Matthew’nun yaptığı şeyin, cephedeki adamların

günlük yaşantılarını yazmanın, çok da kötü bir şey olmadığını düşündü. İlk kez böyle düşünmüyordu. Evlerindeki insanların neler olduğunu bilmeleri gerekiyordu; hele ki malzemelerdeki eksiklik savaşı etkiliyorsa.

“Çok sessizsin,” dedi Matthew güverteye dönerlerken. “Bir sorun mu var?”

Katy tanıdık bir suçluluk hissetti. Tepelerinde uçan bir martıyı seyredip dikkatle sordu, “Söylediği her şeyi makalene koyacak mısın?”

“Elbette,” diye cevap verdi. “Neden koymayayım ki?”

“Bunun bir faydası olacağını sanmam. Yani bence söyledikleri pek önemli şeyler değildi. Hiç kimse kötü tütünle ilgilenmez, değil mi?”

“Olabilir, ama atların kötü koşullarda tutulduklarıyla ilgileneceklerdir.”

Yüzünü buruşturdu. “Kendi gözlerinle görmediğin bir şey hakkında yazmanın kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum. Bizi yanıltıyor olabilir. Neden oraya gidip haklı olup olmadığını kendi gözlerimizle görmek için beklemiyoruz?”

Matthew ona hak verdi ve Katy kendini suçlu hissetmemeye çalıştı. Lord Somerset’e olan sadakati, önceliği olmak zorundaydı.

Carlisle, İngiltere, 1745

Matthew’yla kalde gönüllü olmakla ilgili konuşmalarından sonraki sabahı. Anise sessizce kapısını tıklatıp içeri girdiğinde Katherine saçlarını tarıyordu. Anise, sicimle bağlanmış paketli bir şey taşıyordu.

"Bunları mı istemiştiniz Küçük Hanım?" diye sordu.

"Ah! Evet, teşekkür ederim." Matthew'dan gelen kıyafetlerdi. İpi düğümlediği yere hoş bir tüy sıkıştırdığını fark ederek paketi aldı. Bakıp gülümsedi.

"Başka bir isteğiniz var mı?" dedi Anise. Alçak sesle konuşuyordu. Matthew'yla aralarında geçen konuşmayı duymuş olmasa, isyancılardan biri olduğunu kesinlikle tahmin edemezdi. Çok utangaç ve sakın görünüyordu. Matthew'yla konuşurken tamamen farklıydı.

"Jakobitlerle ilgili haber var mı?" diye sordu Katherine. Ondan bir şey koparıp koparamayacağını görmeliydi. Planları hakkında bir fikir edinebilirdi.

Anise birkaç saniye durup cevap vermedi ama sonra alçak sesle, "Hayır, yok," dedi.

Katherine sorabileceği başka bir şey düşündü. "Ayaklanma hakkında ne düşünüyorsun? Sence başarılı olacak mı?"

Anise tuhaf tuhaf baktı. "O konuda pek fikrim yok Küçük Hanım."

"Ah, şahiden mi? Bay Galloway'le bu konuda konuştuğunuzu duymuştum." Söyler söylemez çok yanlış bir şey yaptığını farkettiler.

Anise gözlerini kırıştırdı. "Affedersiniz Küçük Hanım." Dönüp arkasına bakmadan ya da selam bile vermeden odadan çıktı.

Katherine suratını astı. İşe yaramamıştı. Kızın arkasından gidip açıklamak üzereydi ki Matthew'yla buluşmak için geç kalacağını fark etti.

Paketi açtıktan sonra Matthew'nun gömleğini çabucak çekip çıkardı. Tertemiz yıkanmıştı ama hâlâ onun kokusunu taşıyordu. Omuzları biraz genişti ama pantolon gayet iyi olmuştu. Tam oturmuştu. Sonra paltosunu giydi. Erkek kıyafetleri giymiş olmak, erkek gibi görünmek, kendini umduğundan daha yaramaz hissettirmişti. Yasadışı bir şey yapıyor olmak hoşuna gitmişti.

Giyindikten sonra aynada kendine baktı. Sonuç beklediğinden iyiydi. İşçi olarak kabul edilmek için biraz solgundu ama idare ederdi. Aynadaki yansımasına gülerek saçlarını şapkasının altına soktu.

Buluşmak için gittiğinde, Matthew ahırdaki atlardan birini hazırlıyordu. Katherine'in onun kıyafetlerini giymiş olduğunu görünce bakışları ona takıldı.

"Tam olmuş," dedi yanakları kızarıırken.

"Evet, öyle. Gidelim mi?" Katherine huzursuzca kıpırdanıyordu. Birdenbire pantolonun vücudunu çok fazla açığa çıkardığını fark etti.

Kent meydanına yürüdüler, ayaklanmayla ilgili bir toplantı başlamak üzereydi. Matthew meydanın ortasındaki büyük haça çıkan basamaklara çöktü. Eliyle ağzını kapatıp eserken Katherineine de yanına oturdu. İstemedi eteklerini düzeltmek için uzanmıştı. Gülümseyip ellerini bacaklarının altına soktu. Alışabilirdi. Baştaki utangaç hali yok olmuştu.

İnsanlar meydana akın ediyordu, kalede görevli genç ve onlardan yaşça biraz daha büyük adamlar vardı. Genç olanlar daha çok arkadaş ortamında gibilerdi. Kalabalık bir grup halinde etrafta dolaşüyor, sesli bir şekilde konuşuyorlardı. Yanlarından geçen bir hizmetçiye laf attılar.

Sonra albay geldi. Etrafında şehir meclis üyeleri vardı ve kendilerinden geçmiş bir halde onu dinliyorlardı. Yaşlıydı, altmışın üstündeydi. Katherine daha önce orduda onun yaşlarında birilerini gördüğünü anımsayamadı ama kötü bir durum değildi, özellikle de çok tecrübeli olduğu düşünülürse. Şık üniforması ve parlak botları içinde, darmadağınık ve akşamdan kalma gibi görünen milis kuvvetlerinden çok başkaydı.

Genç ve yaşlı askerler susup yaklaşmasını izlediler. Katherine kalabalıkların üzerinden görebilmek için daha yüksekteki basamaklara çıktı, ayağıyla dürtüp Matthew'yu da uyandırdı. O

da gösteriyi daha iyi seyredebilmek için yanına geldi.

Albay kalabalığı anlaşılmaz bir ifadeyle inceledi. Sonunda boğazını temizledi. "Ben Albay Durand. Carlisle savunma hattının hazırlanmasına yardım etmek için Londra'dan geldim. Mevcut duruma baktım ve yapılması gereken çok şey var ama eminim Carlisle yakında her tür saldırıya karşı ayakta kalabilecek hale gelecek.

"Ancak topları onarmak, hendek kazmak ve net bir gözlem hattı hazırlayabilmek için çiftlik alanlarının temizlenmesinde insanlara ihtiyacım olacak. En önemli iş, neredeyse ortaçağdan kalma olan kale duvarlarının sağlamlaştırılması. Sıvalar en az iki yüz yıllık.

"Ayaklanma kuşatmaya dönüşürse diye kaleye yiyecek depolayacağız. Carlisle halkının ve askerlerinin böyle bir ihtiyaç zamanında şhirlerine yardım edeceğini umuyorum ve inanıyorum ki bir sonraki buluşmamızda hazırlıklar konusunda daha kendimizden emin olacağız."

Kısa bir selam verdi ve askerlerden tek tük alkış geldi. Katherine bu alkışların ironik olduğundan emindi.

Katherine toplantıdan son derece tatmin olmuştu. Albay Durand çok güvenilir ve tecrübeli görünüyordu. Hiç kimse stratejilerini çürütemezdi. Savunma hattının ne kadar kötü olduğunun detaylı bir biçimde altını çizmişti. İsyancılar sadece kolay bir hedef olduğu için bile Carlisle'ı kuşatmayı düşünebilirlerdi. Şehrin kuşatmaya karşı ayakta kalabilecek durumda olduğundan emin hale gelene dek çok çalışmaları gerekiyordu. Matthew'nun zayıf savunma hattıyla ilgili haberler karşısında ne düşündüğünü anlamak için yüzüne baktı ama okunması imkânsız bir ifadeyle meydana doğru bakıyordu.

6. BÖLÜM

Matthew Galloway'in profil sayfasındaki yeni paylaşım:

10 saat • West Midlands

Seni ve Kate'i bugün laboratuvarıdan bir şişe Pimms'le birlikte erkenden çıkarken gördüm...!

Kafaya takma, deneyleri analize gönderdim.

... iyi eğlenceleri ;)

Beğen • Yorum yap • Paylaş

Dosyalar/v7/Zaman-düzlemi-2019/MS-147

Yunanistan Yakınları, Akdeniz, 1854

Katy, boru sesi duyulduğunda somurtkan Matthew'ya karşı kazandığı poker zaferini kutluyordu. Gemicilerden biri isteyenlerin banyo yapabileceklerini duyuruyordu. Katy'nin keyfi yerine geldi. İki haftalık sıcağın ve kısıtlı koşullardan sonra kendini gerçekten pis hissediyordu.

Askerlerin eşleri, güvertenin altında gözlerden uzak yıkana-bilecekleri bir odaya girdiklerinde Katy durumu anladı. Adam-lar dünyayı umursamadan güvertede soyunmaya başladılar.

Katy etrafını saran, sıcak su ve sabunla kendilerini temizleyen adamlardan bakışlarını kaçırdı. Sonra Matthew ayağa kalkıp ceketinin düğmelerini açmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Katy panikleterek.

Matthew tuhaf tuhaf baktı. "Yıkanaçağım Kit. Sen de aynı şeyi yapsan iyi olur. Uzunca bir süre tekrar fırsatımız olmayabilir. Bir hafta daha denizdeyiz."

Katy utançtan öleceğini sandı. Matthew gömleğini çıkarırken ağzı açık bir halde, dehşet içinde onu izledi.

“Özel bir yerde yıkanamaz mıyım?” diye sordu. Matthew’nun bir kız olduğunu anlamasını istemiyordu. Çok iyi anlaşıyorlardı. Öğrendiği takdirde onunla alaycı tavırlarla konuşacağını biliyordu ve öyle olsun istemiyordu. Küçümseyen bakışlarını ve ihaneti karşısında hissedeceği dehşeti gözünde canlandırabiliyordu.

Matthew kafasından aşağıya bir kova suyu boşaltırken bakışlarını çaresizce belinden yukarıda tutmaya çalıştı. Baktığı her yerde... erkeklik organları varken bu hiç de kolay değildi.

“Neden yıkanmak istemiyorsun? Burada hiç kadın yok Kit. Herkes aynı. Alışsan iyi edersin.”

Yavaşça saçını yıkayarak başladı, tamamen giyimliken sadece biraz tuhaf görünerek yapabileceği bir şeydi. Adamların çoğu yıkanmayı bitirmişti ve ayakta sohbet ediyorlardı. Hâlâ çıplaktılar, Katy kesinlikle anlam veremiyordu. Gömleğinin altına ulaşıp hızlıca koltuk altlarını, boynunu ve omuzlarını çok iyi olmasa da elinden geldikince temizledi.

“Kit! Ne yapıyorsun?” diye sordu Matthew. “Komik olma, çıkar şu kıyafetlerini. Sence kimsenin umurunda gibi mi?”

Ne yapacağını bilemedi. Makul sınırları geçmeyecek açıklamalar düşündü. “Yapamam,” diye fısıldadı.

“Ne? Neden?”

“Ben... Ben yapamam... Matthew, lütfen, zorlama...” Soluğu kesildi. Nefes alamıyordu. Öğrendiğinde ne yapacaktı?

Önce afalladı ama sonra ona yaklaşıp üzüntüyle, “Kit, sorun ne?” diye sordu.

Bundan kaçış yoktu; söylemek zorundaydı. Bu gidişle kendisi zaten anlayacaktı. İyice yaklaşmış yakınlarında duyacak hiç kimsenin olmadığından emin olunca konuşmaya başladı.

"Matthew..." Derin bir nefes aldı.

Sonra dönüp koştu.

> 1854 zaman düzlemi, "KATY" adındaki denek nedeniyle etkilenebilir

NOTTINGHAM ÜNİVERSİTESİ KAMPÜSÜ, İNGİLTERE, 2039

Kate, büyükannelerinin evine yürürlerken, "Katherine ve Matthew Galloway'ı nasıl buldun?" diye sordu Matt'e.

"Erkek kardeşim. Bir süre önce internette amcamızın terörist olduğuyla ilgili bir makale buldu. Babamla yüzleşip doğru olduğunu öğrendik. Bize hep, kardeşinin bir laboratuvar kazasında öldüğünü söylerdi. Ondan sonra araştırmaya başladık. Kardeşim internette çok iyidir. O... şey." Matt sesini alçalttı. "Bir çeşit bilgisayar korsanı."

Kate hızlıca dönüp yüzüne baktı. "Bu çok havalı. Yani bir çeşit politik eylemci gibi mi?"

"Aslında biraz stresli bir durum. Olabilecek en kötü alanlarda çok meşhur. Forumlarda ve onun gibi pek çok yerde. Sürekli yakalanmasından korkuyorum."

"Bir dakika, bildiğin ünlü mü? Onu tanıyor muyum? Adı ne?"

"Şey, ismi Tom ama internette Spartacus olarak tanınıyor."

"Ne?" Kate olduğu yerde durdu. Matt de şaşırarak ona baktı. "Erkek kardeşin Spartacus mu?"

Komple teorilerine saplantılı olması, onun kimseye bahsetmediği sırrıydı. Herhangi bir art niyet hissetti mi hemen şüphelenmeye başlıyordu. Sürekli olarak kanunsuz işler döndüğünü hissine kapılırdı. Spartacus en büyük bilgisayar korsanlarından biriydi. Hükümet sırlarını açığa çıkarmaya kendini adanmıştı. Kate fanatik bir şekilde bütün yayınlarını takip ediyordu. Spartacus hakkında hayran kurgusu yazacak kadar ilerlememişti ama o da yakındı.

"...evet?" dedi Matt tereddütle.

"Hadi canım." Parmak uçlarında hafifçe sıçradı. "İnanmıyorum!"

"Öf." Matt içini çekti. "Kim olduğunu biliyor musun? Senin de bu taraklarda bezin olduğunu anlamalıydım. Saçın hemen ele veriyor."

"Kendisi son üç yıldır, hatta daha uzun zamandır, idolüm olur! Muhteşem biri!" Kate coşmuştu, saçıyla ilgili kısmı umursamamayı tercih etti. Birdenbire bu oyun daha eğlenceli bir hal almıştı. "Onunla tanışabilir miyim? Lütfen? Lütfen?"

"Emin değilim. Kate, kardeşime âşık mısın?"

Yüzü pembe pembe kızardı, gözlerini kaçırdı. "Ne? Tabii ki hayır."

Matt kaşlarını kaldırdı.

"Tamam, belki birazcık," diyerek Kate itiraf etti, daha da kızarmıştı. "Yani eskiden." Utanarak saçmalamaya başladı. "İnternette gerçekten çok meşhur! Savaş hakkında okumaya ilk başladığımda sürekli onun adıyla karşılaşmıştım. İnsanları hükümetin bize söyledikleri hakkında düşünmeye itiyor. Tarihin önemli bir parçası. Ayrıca, blogu *harikulade*. Gerçekten çok komik biri."

Kate umutlanarak baktı ama Matt sanki onu tanımaktan utanç duyuyormuş gibi başını iki yana sallayıp yürümeye devam etti. Kate, ona yetişmek için koşar adımlarla yürümek zorunda kaldı. Bir yandan da hâlâ süren utancını cesurca saklamaya çalıştı.

Carlisle, İngiltere, 1745

Katherine sağa sola sallandı. Kalenin tedarik odasının değişik renklerdeki pencerelerinden dışarıyı görebilmek için parmak uçlarında dengede durmaya çalışarak, aşağıda hendek kazan askerleri izliyordu. Askerler nehir yatağının kenarlarını yükseltirken bellerine kadar çamurlu suya batmışlardı. Yağmur yağıyordu ve boğulan zavallı fareler gibi gözüküyorlardı. Sabahki toplantıda ne kadar kibirli ve küstah olduklarını düşününce Katherine onlar için üzüldüğünü söyleyemezdi.

Kaleyi yıllardır idare eden garnizonlar ilerlemiş yaşlarına rağmen daha iyi görünüyorlardı. Kalenin büyük kısmı şehrin kuzeyinde, İskoçya'ya bakıyordu. Carlisle'ı çevreleyen yüksek taş duvar üzerindeydi. Eski binalar iyi durumda değildi ve içleri çok soğuktu; kabaca yontulmuş taş duvarlar sızan sularla lekelenmişti. Toplar yüzyıllar boyunca kale burçlarında, siper aralıklarından gelebilecek herhangi bir düşman saldırısına karşı ateşlenmeye hazır durmuşlardı. Şimdiyse paslı ve kırık-tilar; Katherine ve Matthew onları tamir etmekle görevlendirilmişti.

Katherine aşağıdaki adamlardan çok daha iyi bir iş almış olduklarına karar vererek memnun oldu. Sert taş zemine, upuzun bir dizi topun ilkindeki hiç bitmeyecekmiş gibi görünen pas katmanını metal yünle özenle ve sebat ederek zımparalayan Matthew'nun yanına diz çöktü. Topa dokundu. Etrafa turuncu bir toz bulutu şeklinde küf saçıldı.

"Sanırım umduğunuz kadar ilgi çekici değil leydim?" dedi Matthew, Katherine'e muzip bakışlar fırlatarak.

"Yarı uykulu halini tercih ederim. Çok daha iyiydin." Biraz durup daha ciddi bir sesle ekledi, "Tam umduğum gibi. İsyan-çıların bize hemen ateş açacağını düşünmedim. Hayattaki en önemli şeyler genelde en sıkıcı olanlardır."

Söylediklerinde ciddiymi. Çalışmaktan rahatsız değildi. Matthew'nun bir şey planlayıp planlamadığını anlamamanın biraz zaman alacağını tahmin etmişti ve bu iyi bir fırsattı. Muhtemelen Katherine etrafındayken bir şey yapmayacaktı ama onu yakından takip ederse, onu ele verecek hareketlerini yakalayabilirdi. Matthew ritmik hareketlerle metali ovalamayı sürdürürken o da, omzunun hareketine ve gömleğinin altındaki kaslarına bakmamaya çalıştı.

"Hiç değilse bu senin de yardım edebileceğin bir şey," diye ekledi Matthew, "çok şanslısın. Eğer hendek kazma işinde olseydin zorlanırdın."

"Sana süper hendek kazma yeteneklerimi gösterme fırsatım olurdu," dedi. "Genç bir leydi için önemli bir yetenek. Yoksa koca bulmakta zorlanırdım."

Sırıttı. "E herhalde. Kusursuz tünel kazamayan bir eşten şüphe duyardım."

"Tam üstüne bastın Matthew, teşekkür ederim. *Sen* böyle bir yeteneğe gerek duyuyorsan, standartları olan adamları düşünmiyorum bile." Erkek kılığındayken, birilerine yakalanmaktan ya da itibarının zedeleneyeceğinden endişe duymadan onunla konuşmak çok hoştu.

"Kendini olduğundan daha komik zannediyorsun," diye karşılık verdi Matthew gözlerini toptan ayırmadan.

"Son derece komiğim! Beni doğru dürüst dinlediğini sanmıyorum." Matthew inatçı bir pas lekesiyle uğraşırken Katherine ona doğru iyice eğildi. "Daha sıkı ovalıyorsun yoksa hiçbir şey olmayacak," diye tavsiyede bulundu.

Güldü ve sessizce bir şeyler geveledi. Katherine kaşlarını çatarak komik olanın ne olduğunu çözmeye çalıştı. "Ne var?" diye sordu.

Matthew başını kaldırıp haylaz haylaz baktı. "Ben sadece...
'annene sor.'"

Ne aktrisi? Neden bahsediyordu? "Aa," dedi şaşkınlıkla.

Matthew hatasını anlamış olmalıydı çünkü utanmış görünüyordu. "Gülmen gerekiyordu. Sanırım daha önce hiç duymadın. Hizmetkârların çok kullandığı bir sözdür."

Başını sallayıp şakayı daha sonra neden komik olduğunu araştırmak için aklında tutmaya çalıştı. Sonra da başını namlunun içine sokup çürüyüp gevşeyen kısımları kaldırdı. Topun içi bir anda küfle dolunca Katherine hapşurmamaya çalışarak hemen kafasını dışarı çıkardı. Matthew bakışlarını çabucak topa çevirerek dikkatlice metale baktı. Katherine, ona güldüğünü tahmin edebiliyordu.

Hizmetkârlar tuhaftı.

* "said the actress to the bishop" 18. yy'dan bu yana İngilizlerin konuşma diline özgü ve özellikle müstehcen bir anlam içeren, espiyle ifade edilen van alıcı noktayı işaret etmek üzere kullanılan bir çeşit imadır. Kuzey Amerika'da kullanılan benzer ifade ise "that's what she said"dir. -ybn

Carlisle Kalesi Erzak Listesi

Yaklaşık 130 kile yemek & 210 kile buğday

270 kile patates

360 kilo peynir

230 kilo tereyağı

400 ton kömür

Bol miktarda mum ve saman

2 sandık ilaç

Yaklaşık 27 öküz

30-40 kadar koyun

Srekli mutfak aletleri

Soylu beyler tarafından gönderilmiş ya da

askerler tarafından getirilmiş şarap ve diğer

yiyecekler

7. BÖLÜM

Matthew Galloway ve on iki diğer kişi, "*Katherine ve Matthew'nun seks yapmadıkları bir zamanı hatırlayan var mı?*" gönderisine yorum yaptı:

Beğen • Yorum yap • Paylaş

Matthew Galloway Bu da nereden çıktı? Hepinizden nefret ediyorum. (Seks hayatımızla ilgili çığınca görünen bir şey olduğunu sanmıyorum, hepimize çok teşekkürler!)

7 saat • Beğen

Dosyalar/v7/Zaman-düzlemi-2019/MS-148

Yunanistan Yakınları, Akdeniz, 1854

Matthew, Katy'yi merdiven boşluğunda gizlenmiş ağlarken buldu. Yanına sokuldu, giyinirken peşinden koştuğu için gömleği hâlâ elindeydi.

"Kit," dedi nazikçe. "Neler oluyor?"

Katy hıçkırıklarına engel olmaya çalışarak başını kaldırıp baktı. Saçları hâlâ ıslaktı ve yakasından aşağıya sular süzülüyordu.

"Çok üzgünüm."

Matthew omzuna dokundu. "Lütfen, sorunun ne olduğunu söyle."

Gözyaşlarını sildi. "Söyleyemem. Benden nefret edeceksin."

"Sorun her ne ise senden nefret etmeyeceğime söz veriyorum."

Derin bir nefes aldı. "Üzerimdekileri çıkaramam çünkü... ben erkek değilim." Bakışları ifadesizdi, o yüzden Katy ekledi, "Kızım."

Bir dakikalık bir rahatlama hissetti ama Matthew'nun yüzündeki sersemlemiş ifadenin yerini önce dehşet, sonra kafa karışıklığı ve nihayet öfke aldığında bu his kayboldu.

Matthew'nun ifadesi sertleşti. Katy'nin boğazı düğüm-lendi. Matthew elini yavaşça omzundan çekip yumruk yaptı. Ümitsizlik içinde Matthew'nun kolunu tuttu.

"Bekle, Matthew..."

Matthew aldırış etmeyerek sırtını ona dönüp yavaşça ve dikkatlice giyindi. Kürek kemiklerinin arası öfkeden kızarmıştı. Katy ne diyeceğini bilmeden onu izledi. Matthew göm-liğini iliklemeı bitirince tekrar ona bakmadan yürüyüp gitti.

Katy uzunca bir süre arkasından baktı. Ne kadar yutkunur- sa yutkunsun boğazında asla geçmeyen bir yumru vardı.

- > 1854 zaman düzlemindeki denek "KATY", potansiyel bir sorun
- > "KATY"nin küçük yalanlarına "MATTHEW"nın cevabı, Katy'nin gelecekte açığa çıkacak olan davranışlarının istenilen ilerlemeyi olumsuz yönde etkileyeceğini göstermektedir
- > Müdahale için çok geç; durumu itinaıyla takip edin

Carlisle, İngiltere, 1745

Ertesi sabah Katherine ahırlarda Matthew'yla buluşmaya gitti; kalede bir gün daha geçirecek olma olasılığıyla heyecanlıydı. Henüz onu haince bir şey yaparken yakalamayı başaramamıştı ama çok yakında bir şey bulacağından emindi. Her zaman olduğu gibi nazik ve biraz da sakar bir arabacı olmanın dışında bir şey olduğuna dair hiçbir işaret göstermemişti. Birçok kez siyaset konusunu gündeme getirmeye çalışmıştı ama Matthew'nun hep tartışma götürmez fikirleri vardı. Katherine'in konudan uzaklaşmamak için gösterdiği bütün çabalara rağmen sohbet yerini genellikle tatlı ve işveli bakışmalara bırakıyordu. Katherine, gizliden gizliye, kaleye gelmekte istekli olmasının gerçek nedeninin Matthew'nun bir isyancı olduğunu açığa çıkarmak olmadığını biliyordu. Gerçek neden, Matthew'yla zaman geçirmekten hoşlanıyor olmasıydı. Katherine hiç bu kadar çok gülmemişti.

Katherine vardığında Matthew su yalaklarından birini dolduruyordu. Ahırın sakin ve huzurlu ortamında hareketleri sessiz ve seriydi. Katherine, yalnızlığını bozmaktan keyif alarak önüne sıçradı. "Günaydın!"

Matthew her zamanki mutlu tavırlarıyla ona gülümsemek yerine sert bir ifadeyle baktı. "Katherine."

"Gidelim mi...? Matthew, sorun nedir?"

"Dün gece Anise'le konuştum. Ona isyan hakkında sorular sorduğunu söyledi. Bizim konuştuğumuzu duymuşsun. Sesinden, şüphelendiğin bir şeyler olduğunu düşünmüş."

"Ben... şey..." Katherine'in yüzü kızardı, ne söyleyeceğinden emin değildi.

"Ne yaptığını sanıyorsun Katherine? Duyduklarının ne olduğunu düşünüyorsun bilmiyorum ama biz isyancılardan değiliz," dedi Matthew açıklamasına müsaade etmeden. "Benim kuzenimi sorgulamana gerek yok."

Yutkundu. "Kuşatma olduğunda bir şeyleri değiştireceğini söyledin. Onunla bir şeyler planlıyorsun."

"Hayır! Biz, biz..."

"Matthew, kabul et şunu!" diye patladı hayal kırıklığıyla. "Sen bir isyancısın! Kuşatma olduğunda bir şeyler yapacağından bahsediyordun."

"Sadece yardım etmek istiyoruz."

"Yani... kabul ediyorsun? İsyancıların casusluğunu yapıyorsun? Biliyordum!"

"Hayır! Ne?" Afallamıştı. "Kimseye casusluk yapmıyorum."

"Anlamıyorum," dedi Katherine kafası karışmış bir halde. Ona inanmak istiyordu. Ona güvenebilmek ve gerçekten düşündüğü insan olduğuna inanmak istiyordu.

"İngilizlere yardım etmek istiyoruz," diye açıkladı. "İsyancıların galip olmasını istemiyorum. Carlisle'ı müdafaa etmek istiyorum. Bildiğini sanıyordum! Buradaki herkesin güvende olmasını istiyorum. Yaşamları konusunda endişe ettiğim insanların bulunduğu hiçbir yerin istilaya uğramasını istemem."

"Ama İskoçsun."

"İskoçlar barbar bir ırk değildir Katherine. Sağduyu sahibi insanlarız. Jakobitlerin tahta gelmesi ülke için kesinlikle iyi bir şey değil. Anise faydalı olabileceğimizi düşünüyor. Doğru bilgiyle yardımcı olabileceğimize inanıyor."

"Ama siz hizmetçisiniz. Yardımı dokunabilecek ne biliyorsunuz ki?"

"Ah," dedi kuru kuru. "Doğru."

"Ben, öyle demek..."

Matthew bir adım uzaklaştı. "Farklı olduğunu sanmıştım. Sosyal sınıfların umurunda olduğunu düşünmemiştim."

"Ben, hayır..." Katherine ne diyeceğini bilemedi. Düşünceleri çok karmaşıktı.

"Beni takip ediyordun. İsyancı olduğumu sandın. Bu yüzden bunca zamandır benimle konuşuyorsun."

Katherine donup kaldı.

“Sadece beni takip ediyordun,” diye tekrarladı alçak sesle hâlâ inanmaya çalışıyormuş gibi. “Bunca zamandır ben bizim şey...” İçini çekti. “Arkadaş olduğumuzu düşünmüştüm.” Pişmanlıkla söylemişti ve sesi Katherine’in içinde bir şeylerin kırılmasına sebep oldu.

“Arkadaşız,” demeyi başardı güç bela ama sesi kendisine bile inandırıcı gelmedi. “Emin olmak zorundaydım, hepsi bu. Biraz şüpheli davranıyordun ve senin şey olmadığından emin olmam gerekiyordu...”

“Bunca zamandır,” diyerek araya girdi, “beni izleyip hata yaptığımı görmeyi bekliyordun. Konuşmalarımızın hepsi yalan mıydı?”

“Hayır! Seninle zaman geçirmek, benim... benim en sevdiğim şeylerden biri. Sen bana iyi geldin Matthew. Büyükanne-min ölümünden sonra burada çok sefil haldeydim. Carlisle’da yalnızdım ve sen beni tekrar mutlu ettin. Hiçbiri yalan değildi. Sadece bana yalan söylemediğinden emin olmak zorundaydım.”

Söyler söylemez ne kadar korkunç davrandığının farkına vardı. Elbette Matthew ona yalan söylemiyordu; onunla ilgili her şey dürüstlüğü çağırıyordu. Yalan söyleyip aldatan ve onu inciten kendisiydi.

“Şimdi seninle konuşamayacağım,” dedi Matthew ve dönüp gitti.

> 1745 zaman düzleminde önceden programlanmış olan ilerleme, denek “KATHERINE”in hareketlerinden etkilenmiştir

> Proje tahmini sürede bitirilemeyebilir

8. BÖLÜM

Yakın gelecekte herhangi bir zamanda NEFİS çikolatalı kekimi tatmak isteyen Matthew Galloway için ev kuralları:

- 1) Bir daha kesinlikle internette seks hayatımız hakkında iğrenç bir şekilde açık seçik detaylar tartışılmayacak. Çok ciddiymim, travma yaşadım.
- 2) Clare neden gözümün seğirip durduğunu & bana çok sert davranıp davranmadığını sordu. Senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum, çık hayatımdan.
- 3) Evet, üstü kapalı pis imalar da buna dahil Matt! Annem fiziksel ilişkimizin aşıkâr gücünden dolayı beni tebrik etti!
- 4) Bunun insanın ruhunu ne kadar tahrip ettiğinden haberin var mı?! Al canımı; hemen şimdi, şaka yapmıyorum.

Yunanistan Yakınları, Akdeniz, 1854

Katy elini, Matthew'nun ahırını paylaştığı uysal kısırağın sırtında gezdirirken ağır kokuyu içine çekti. Matthew, Katy'yi görünce şaşkınlıktan bile. Başını merhaba der gibi salladıktan sonra, Katy ona barış dalı olarak bir duble rom uzattı. Matthew içkiyi alıp bir seferde devirdi.

"Otur." Samanla kaplı zemini işaret etti. Katy karşı çıkmayı düşündü, Matthew bir varil suyun üstünde oturuyordu ama Katy şansını zorlamamaya karar verdi. Oturup bacaklarını göğsüne kadar çekerek kararlı bir şekilde dizlerine baktı.

"Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim," dedi. "Sana güveniyorum, gerçekten. Sadece ben, o kadar uzun zamandır bir erkek olarak yaşıyorum ki bu, biriyle konuşabileceğim bir şey değil."

Sessizdi. Katy başka ne söyleyebileceğini düşünmeye çalışarak suratını buruşturup başını eğdi. Yıllarca her gün ihtiyatla gizlediği ve geçiminin bağlı olduğu bir şeyi alenen konuşmak çok tuhaf hissettirmişti.

"Ne kadar zamandır?" diye sordu sonunda Matthew. Bir kaşığıyla oynuyordu ve başını eğmişti. Kâkülleri yüzünden ifadesi görünmüyordu. Ne demek istediği gayet açık olsa da ekledi, "Ne zamandır bu şekilde yaşıyorsun? Bir erkek olarak?"

"Dört yıldır. Yetimhaneden ayrıldığımda neredeyse yoksullar evine gitmek zorunda kalacaktım. Bu çok daha iyi bir seçimdi."

"Dört mü?!" Şaşkınlığı, özellikle hiçbir anlam yüklememeye çalıştığı sesini bozarak Matthew'nun hep kullandığı resmi sese dönüştü. "Kaç yaşındasın?"

“Noel’de on yedi olacağım.” Durup bir süredir merak ettiği soruyu sordu. “Sen... sen kaç yaşındasın?”

“Yirmi bir.”

Biraz şaşırdı, daha büyük olduğunu sanmıştı. Bu kadar genç yaşta çok şey başarmıştı.

“Peki, bu kadar zamandır gerçekte bir kız olduğunu bilen var mı?” “Kız” kelimesini sanki kötü bir sözcükmüş gibi alçak sesle söyledi.

“Hayır. Ama yaşıml ilerleyip de sakalım çıkmadığında işler değişebilir.”

“Gerçek adın ne?”

“Yetimhane bana Katy ismini verdi. Katherine.”

Matthew, “Katherine,” diye tekrarladı sessizce; Katy’nin kendi isminin söylenmesine verdiği tepki umduğundan daha güçlüydü. Matthew’nun fark etmemesini umarak başka yöne baktı.

Sonra elindeki tarağı düşürüp dimdik oturdu. Hâlâ yüzüne bakmıyordu ama omuzları düşmüştü ve biraz rahatlamış görünüyordu. Katy’yi baştan ayağa dikkatlice inceledi.

Katy ani bir baş dönmesi hissetti ve geçtiğinde nerede olduklarından emin değildi. Sabah güneşi samanları aydınlatırken ve Matthew açık ağzıyla ve kara gözleriyle kıyafetlerini incelerken bir an karada, gerçek bir ahırdalarmış gibi hissetti. Gözlerini kırıştırtıp açtığında yeniden geminin karanlığında daydılar ve Matthew sonunda, tanıdığı Kit’i kıyafetlerinin altındaki kızla karşılaştırır gibi baktı. Gözleri buluştuğunda Katy, Matthew içini görüyormuş gibi hissetti.

Katy nazikçe, “İstedğin her şeyi sorabilirsin,” dedi.

Matthew hemen, “Acıyor mu?” dedi ve yanakları daha da kızardı.

“Ne acıyor mu?”

“Şey, kendini sarmak? Haftalardır sargılar içinde olmalısın, hatta yıllardır, aralıksız.”

Şaşırarak istemsizce kollarını göğsüne doladı. Matthew onu dikkatle izliyordu. Çok masum bir bakıştı ama yine de ensesindeki tüyler diken diken oldu.

“Şey. Çok değil. Bir süredir hiç çıkarma şansım olmadığı için biraz acıyor. Burada yalnız kalınabilecek hiçbir yer yok.”

“Ama o kadar zaman serbestçe hareket edememek? Kulağa acı verici geliyor.”

“Korse kelimesini hiç duymadın galiba?” Katy alaycı bir gülüşle sordu.

“Haklısın.”

“Saçımın kısa oluşu en zoru.” diyerek içini döktü. “Keşke uzatabilseydim.”

“Senin için çok zor olmalı.” diye cevap verdi Matthew gözlemini kırpıştırarak. Sesi hâlâ birazcık resmi olsa da takılır gibiydi. Katy o kadar rahatlamıştı ki ne söylediğini dinlemedi bile.

“Öyle. Bu saçla on iki yaşında bir erkek çocuğu gibi görünüyorum.”

“Şey...”

“Matthew!” dedi gücenerek.

Matthew beceriksizce omuzlarını silkti. Birbirlerine bakıp güldüler. Ona bakmak Katy’nin göğsünün ağrmasına ve boğazında bir şeyin yükselmesine neden oldu.

“Benden sakladığın başka bir şey yok değil mi?” diye sordu Matthew kendini toplayarak. “Bir tane daha kaldırdığımı sanmıyorum.”

Katy gülmemek için kendini zor tuttu. “Yok,” diye yalan söyledi.

Günün kalan kısmında kendini daha zarıf yürürken buldu: Bir kız gibi. Matthew öğrenince erkek gibi davranmak neden zorlaşmıştı? Birdenbire kendisini daha kadınsı hissetmeye başlamıştı sanki. Kendine erkek olduğunu hatırlattı, en azından şimdilik ve daha güvenli adımlarla yürümeye çalıştı.

Carlisle, İngiltere, 1745

Ahırdaki tartışmalarının ardından Katherine ve Matthew ne-redeyse dört gün boyunca tuhaf ve bazen de agresif bir kararlılıkla birbirlerini görmezden geldiler. Katherine onu atları tımarlarken gördüğünde başını çeviriyordu ya da sıcak su istemek için gittiğinde Matthew hizmetkârlardan biriyle konuşuyor oluyordu ve Katherine yanlarına varamadan hemen ortadan kayboluyordu.

Beşinci gün Katherine onu bulup özür dilemesi gerektiğine karar verdi. Öğle yemeğinden sonra tereddütle ahır kapısında dolandı ama Matthew başını kaldırıp bakmadı bile. Aksine, temizlemeye çalıştığı yuların üzerine biraz daha eğilip eyer sabununu deriye kuvvetlice sürttü. Katherine kapıda dikilip üzgün olduğunu söylemenin en doğru yolunu bulmaya çalıştı. Cesaretini henüz toplayamadan Matthew konuştu.

"Hakkımdaki her şeyi öğrendikten sonra sizi tekrar göreceğimi düşünmemiştim Bayan Finchley."

"Yemin ederim ki onun için gelmedim yanına Matthew."

"Aa? Seviyemi koruyamamaktan dolayı işten atılmam için yeterli kanıt mı toplamaya çalışıyorsunuz?" Boyun eğmiş ve hüsrana uğramış görünüyordu.

"Hayır! Öyle bir şey yok." Aralarındaki her şeyin onu tutuklatmak için yapılmış bir oyun olduğunu mu düşünüyordu gerçekten? Konuşmak için ağzını açıp tekrar kapadı.

"En başında anlamalıydım," dedi Matthew. "Ve araba yolculuğumuz... o gece." Güçlkle yutkundu. "Sadece kendini eğlendirip vatan haini olup olmadığını anlamak için bana yaklaşıyordun. Bir an bile olsa başka bir şey olduğunu düşünmem benim aptallığımdı. Tam bir soylusun."

"İşyancılarla bir ilgin olduğundan şüphelenmemden çok önce seninle arkadaş olmak istedim," dedi Katherine. "Ama kuzenle konuştuklarınızı duyunca ben... ötesini araştırmak zorundaydım. Gönüllü olacağını söylediğinde de elime bir fırsat geçmiş oldu." Söyler söylemez pişman oldu.

"Bir fırsat," diye tekrarladı boğuk bir sesle. "Sadece bundan mı ibaretim?"

Katherine birdenbire öfkelen-di. "Ah, lütfen. Sen de benim için aynı şeyi düşünmedin mi? Yoksa bir hizmetkâr neden çeyizi olan bekâr bir kızla 'yakınlaşmak' istesin ki, *Matthew? Baştan çıkaran sohbetimden olmadığından eminim.*"

Matthew sanki sözlerinden incinmiş gibi bir adım geriledi.

"Ben..." Durdu. "Sanırım güzel olduğunu düşündüğüm için seninle konuşmak istediğimi söylesem her şeyi daha da berbat etmiş olurum."

Katherine ağzı açık bakakaldı. Bunu bir *iltifat* olarak mı söylemişti? Sadece dış görünüşü için mi onunla arkadaş olmak istemişti? Tanıdığı bütün erkekler kadınları böyle görüyordu, bir nesne ya da eşya gibi. Matthew'nun farklı olduğunu düşünmüştü.

Katherine'in sessiz öfkesini fark etmeyip devam etti, "Güzel, komik ve kültürlü olduğunu düşündüm. Çok üzgündün ama yine de hizmetkârlara insan gibi muamele ediyordun. Senin gibi birini hiç tanımamıştım. Tanıdığım en cesur insanlardan birisin. Sen ise bir Jakobit casusu bulduğunu sandın ve peşime düşmeye karar verdin. Seni hiç anlamıyorum. Hizmetçi bile olan senden uzak duramazdım."

"Bu dediklerini mi gördün bende? Gerçekten mi?"

“Evet. Ama sonra bana yalan söylediğini öğrendim ve şimdi her şey bir yalanmış gibi geliyor.”

“Ben de seninle arkadaş olmak istedim,” dedi Katherine telaşla. “Seninle konuşmaya ihtiyacım vardı ve her konuştuğumda gülümsüyordum. Tam bir budalaydım. Sana davranışımдан utanıyorum. Bazen düşünmeden hareket ediyorum; sen bana bahsetmeden önce isyancılar hakkında en ufak bir şey bilmiyordum. Anlamadığım bir şeye kendimi kaptırıp seni incittim. Böyle olsun istemezdim. Keşke zamanı geriye alabilsem de düşüncesizliğime engel olabilsem.”

“Öyleydin. *Düşüncesiz.*” Son kelimeyi, söylemekten çekindiği korkunç bir hakaretmiş gibi söyledi ve Katherine eridi. İşte bu Matthew’du. Katherine, onu koruyup kollamaktan başka bir şeyi nasıl yapabiliirdi ki? Doğru düzgün hakaret bile edemiyordu. Çekinerek ona doğru adım attı ama Matthew yüzünü çevirdi.

“İşime dönsem iyi olur,” dedi eyer sabununa bakarak.

Katherine dudağını ısırıp hayal kırıklığını belli etmemeye çalıştı. “Gerçekten ve gönülden özür dilerim. Hepsi benim hatamdı, umarım beni affedersin.”

“Budalalığın için seni affediyorum,” dedi içini çekerek. “Ama önceki gibi arkadaş olabileceğimizden emin değilim. Bu olanlardan sonra bunun zaten uygunsuz olduğunu fark ettim. Seninle arkadaş olmaya asla kalkışmamalıydım. İyi yürekli olduğundan faydalanmış gibi oldum.”

Katherine’in görüşü gözyaşlarıyla bulanıklaştı. Gözlerini kırptırdı. Ama görüşü daha kötü oldu. “Haklısın, tabii ki,” dedi kısaca alçak sesle. Matthew onun için savaşınsın ya da aralarındaki ilişkinin yalnızca onun hayalinde olduğunu doğrulasın istiyordu. Ama ondan böyle bir şey beklememeliydi. İsteddiği şey o olsa bile, yanlış bir şey yapmayacak kadar asil, ahlaklı ve hakikatliydi. Düşünceleri çok netti. Katherine’in onurunu riske

atmak, hiçbir durumda yapmayacağı bir şeydi; bunu şimdi görebiliyordu. Katherine'den daha iyiydi. Katherine, sonuçlarını düşünmeden her zaman istediğini elde etmişti.

Ne kadar çok istese de kararını değiştirmesi için Matthew'yu zorlamadı. Ne olursa olsun doğru bir karardı. Buna son vermeleri gerekiyordu... bu *cilveleşmeye*. Saçmaydı, ikisi için de tehlikeliydi ve daha ileriye gitmeden bitmesi gerekiyordu. Başka bir şey söylemeden yavaş adımlarla eve doğru yürüdü, acı çekiyordu. İkiye bölünüyormuş gibi hissediyordu.

- > İlişkinin devamı, 1745 zaman düzleminde iki denek tarafından da reddedildi
- > Bu zaman diliminin sosyal dinamikleri, denekler arasındaki olası tüm ilişkileri imkânsızlaştırabilir
- > Durum daha detaylı düşünülmeli

NOTTINGHAM, İNGİLTERE, 2039

Kate'in büyükannele Matt'i gördüklerinde deyim yerindeyse bir şok geçirdiler. Anlaşılan Kate onun Matthew Galloway'e tıpatıp benzediğini söylediğinde ona inanmamışlardı. Ancak ardından onunla tanıştıkları için komik bir şekilde heyecanlı görünüyordlardı. Flo, Matt'i kendine çekip uzun uzun kucakladı. Nancy sessizce ağlamaya başladı. "Ona çok benziyorsun," dedi Flo. "Bu çok... çok çığınca. İkinizin aynı üniversitede okuyor olması büyük tesadüf. Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?" Başını iki yana salladı. "İnanmak çok zor."

Yaşadıkları şoku atlatır atlatmaz Kate'in eve hiç kimseyi getirmediğini ve onunla tanıştıklarına çok sevindiklerini söyleyerek onu ellerinden geldiğince utandırdılar. Kate sessizce dinler-

ken giderek daha da kızardı ama Nancy bebeklik fotoğraflarını getirmek için ortadan kaybolunca araya girdi. Geçmelerine müsaade etmeyeceği bir çizgi vardı ve bu çizgi yere düşmüş bir dondurma, bir martı ve bol bol gözyaşı içeren bir fotoğraf da kapsıyordu. Matt'in o fotoğrafı görmesini kesinlikle istemiyordu, asla.

Uzun bir ikna sürecinden sonra ikisinin, Katherine'in teyzesi ve Matthew'nun amcasının eski eşyalarına bakmalarına izin verdiler. Aynı ismi taşıdıkları insanları daha fazla tanımak istediklerini söyleyerek kabul ettirmişlerdi bunu.

Üst kata yöneldiler ve Flo bir general edasıyla Matt'i tavan arasının strafor levhasını kaldırması için yönlendirdi. Ulaşabilmek için tuvaletin üstüne çıkıp kapağı yerinden kaldırmaya çalışırken Matt'in başından aşağıya tozlar yağdı.

Matt suratını buruşturup üzerindeki tozları silkelerken Kate, "Çok yakıştı," diyerek ona sataştı.

"Kate, sen çık," dedi Flo. "Tavanın o kısmı biraz hassas. Matt aşağıya düşebilir."

Kate elinde fenerle yukarı tırmandı. Bir süre tavan arasının tozlu zeminine uzanıp soluklandı. Her yerde eski sandıklar, kutular ve çarşafa sarılmış bir Noel ağacı vardı. Kate'in önceki sene temizlikten kurtardığı bütün eski oyuncakları da oradaydı. Annesi hepsini atmak istemişti ama Kate onları kendi çocuklarına saklamak istiyordu. Hep çocuğu olsun istemişti ve yıllarca bakıcılık yapmıştı. Büyükkanneleri oyuncakları tavanarasına koymayı teklif ederek ona yardım etmişlerdi.

Kate o kutulara aldırış etmedi. Katherine'in ölümünden çok sonra oraya koyulmuşlardı. Gözlerini kapadı. Burada bir şey saklayacak olsaydı, kimsenin arayıp bulamayacağı bir yere... Baca çıkıntısının çatıya doğru kaybolduğu yere bakmak için döndü. Sonra da kutuları ve eski bir evrak klasörünü kenara çekip sandıkların arasından duvara ulaştı.

Dikkatlice tuğlalara dokundu. İçlerinden biri kımıldayınca şaşırdı. Gevşeyen tuğlanın kenarlarını sıkıca kavrayıp kuru bir aşınma sesiyle yerinden kayana dek kuvvetlice çekti. Delik örümcek ağlarıyla doluydu, bu yüzden deliğe üflledi. Toz ve kurumuş sıva temizlenince el fenerini içeriye tuttu. Işık, plastik bir torbayı aydınlattı. Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi.

Torbayı çekip üzerindeki kahverengi toz katmanını temizledi. Şaşılacak derecede ağırdı ve içinde çok sayıda defter, kâğıtlar, hantal ve eski moda bir bilgisayar vardı. Kate sevinçle çılgılık attı.

"Şimdiden bir şey mi buldun?" Matt hayretle yukarıya doğru seslendi.

"Baktığım ilk yerde buldum!" Sanki nerede olduğunu zaten biliyormuş gibiydi.

"Ne tesadüf ama," dedi Matt, Kate paketi dikkatlice ona verirken. Paketi en az onun kadar özenle tuttu. "Neredeymiş?"

Kate durdu. Garip bir önseziyi takip etmek adına kutuları boş verip duvarın içini kontrol etmeye karar verdiğini söyleyemedi. Kulağa çılgınca geliyordu. "Şeydeydi... şey... kutulardan birindeydi."

"Bu harika! Sanki orada olduğunu hep biliyormuş gibisin." Cevap vermedi.

Matt aşağıya inmesine yardım etti. Birbirlerine zafer kazanmışçasına sırttılar, Kate yere atladığında birbirlerine o kadar yakındılar ki burunları neredeyse birbirlerine değecekti.

Matt'ın gözleri parlıyordu. Güverteden aşağıya inmesine yardım ederken dudakları aralandı, hafifçe. Yağmur yeniden başlamak üzereydi. Şaşkın gözlerle yüzüne baktı. Kız geminin hafifçe sallandığını hissedebiliyordu. Denizin kokusu ciğerlerini doldurdu ve...

Hayır, bu doğru değildi.

Gözlerini kırıştırdı.

Eski evinin banyosundaydılar? Evet, gotik döneminden geçerken bu lavaboda saçlarını siyaha boyamıştı. Porseleni kirletmişti ve annesiyle babası çılgına dönmüşlerdi.

Gözlerini kırıştırdı.

Hayır, bu da doğru değildi. Burada hiç yaşamamıştı. Burası büyükannelerinin eviydi.

Bakışlarını ondan hiç ayırmamış olan Matt'e odaklandı ve kendini toparlayıp nerede olduğunu hatırladı. Yutkundu.

"Ama... sen de hissettin mi?"

Matt boş bir ifadeyle baktı. "Neyi hissettim mi?"

"Hiçbir şey," dedi Kate zayıf bir sesle.

9. BÖLÜM

Katherine, benim de bunağa bazı kuralları eleştirebileceğimi biliyorsun, değil mi?

Ş) Yoklınca onun delicesine karnışık heğat felsefesinde çikolata olrak yer alan o iğren, şekerli, tatsız şey bitti diye Kate'in, benim "öns" i kaka olan bitter çikolatamdan kalmasına artık müsaade yok. Çok pahalı bir şey ve üzgünüm ama değerini yetmi kadar bilmiyorsun.

6) Polma kalemimi ödünsü alıp durmayı bırakt. Kate, ne kadar imkânsız olduğumu düşünsen de gervetten ucu zarar görebilir. Ben fark ediyorum!

7) Stikâyeti olduğum çok şey var ama hepsini toparladığımda yeniden yazacağım.

Anadolu Yakınları, Ege Denizi, 1854

"Matthew, bir kuş mu o?" diye sordu Katy. Anadolu kıyılarını hayranlıkla izlerken, ıssız güvertenin etrafında yürüyorlardı. Denizdeki üçüncü haftalarıydı ve artık karaya çıkmalarının zamanı gelmişti. Kate tepede kahverengi bir karaltı fark ettiğinde, dikkatle gökyüzünde uğursuzca toplanmış kara bulutları seyrediyordu.

Matthew parmağını takip edip yukarıya baktı. "Evet! Geminin armasında mahsur kalmış bir baykuş. Çok küçük!"

Güverte aşırı ıslaktı, dikkatli adımlarla armaya doğru ilerlediler. Kaymamak için birbirlerine tutundular.

"Ona yardım etmeliyiz." Katy kollarını sıvayıp ayağını tereddütle halata koyup sağlam olup olmadığına baktı. Sonra da kuşun yanına tırmanmaya başladı.

"Katy, ne yapıyorsun? Oraya çıkamazsın!" dedi Matthew.

Katy sırtarak tünediği yerden aşağıya baktı. "*Korkuyor musun?*" Daha yükseğe tırmanmadan önce kıkırdadı.

"Bazı insanlar gerçekten fazla umursamaz oluyor," diye mırıldandı Matthew.

Bu defa kahkahasını bastırdı; tırmanışına odaklanması lazımdı.

Kuş iplere dolanmıştı, hareketsizdi. Anlaşılan kurtulmaya çalışmaktan bitkin düşmüştü. Katy onu korkutmamak için yavaşça yanına doğru geçti.

"Dikkatli ol!" diye seslendi Matthew. Küçük yaratıkla meşgul olduğundan elini çabucak sallayıp geçiştirdi. Parmaklarıyla kuşun yumuşak tüylerine dokundu. Hayvan irkildi ama Kate'in onu takıldığı yerden kurtarmasına izin verdi. Serbest

kalır kalmaz çilginca kanatlarını çırpıp avucundan uçana kadar kıpırdandı. Kate armaya yaslanıp ufukta kaybolan kuşu seyretti.

Yeniden aşağıya baktığında Matthew'nun yüzünde ufacık bir tebessüm vardı. "Bravo. Ama lütfen denize düşmeden in aşağıya!"

Matthew son birkaç adımına yardım etmek için elleriyle nazikçe belinden tuttu. Katy'nin düşündüğünden daha yakındılar; Matthew'nun saçında, yağmurdan sonra kurumuş küçük saç lülelerini görebiliyordu. Matthew uzaklaşmadı ve Katy gözlerinin içine baktı. Gülümsemesi solarken nefesini tuttu.

Gemicilerden biri ıslık çalınca Matthew hemen geriye çekilip belini bıraktı.

"Yavaş olun çocuklar," diye seslendi gemici.

Matthew'nun kulaklarının ucu pembeleşti.

"Yağmur tekrar başlıyor," dedi çabucak. "İçeriye girelim mi?"

> 1854 zaman düzlemi planlandığı gibi

Carlisle, İngiltere, 1745

Katherine ahırlardan odasına kadar bütün yolu koştu. Kendini yatağına atıp başını solucan gibi yastığın altına sokarak yüzünü kuştüyü yorgana bastırdı. Etrafındaki sesler azalıp boğuklaştı. Yorganın altında biriken ılık havayı soludu. Matthew'nun kendisini bu şekilde hissettirmesine izin verdiği içinden kendisinden nefret ediyordu. Başını yastığa iyice gömüp imkânsız olan ilişkilerini düşündü. Beyaz yıldızlar görene kadar parmak eklemelerini gözlerine bastırdı. Dünyanın parlak renklerini uzaklaştırarak aynı şeyi duyguları için de yapabilmeyi diledi.

Tam bir salaktı. Teyzesi neredeyse her gün saygın erkeklerle tanışması için onu zorlarken o âşık olmak için bir hizmetkârı mı seçmişti? Soluğu kesildi, yatakta doğruldu. Âşık olmak. Öyle miydi gerçekten?

Matthew'ya âşıktı.

Âşıktı, bir hizmetkâra.

Kapı belli belirsiz tıklatıldı. Saçlarını düzelterip yanaklarında-ki gözyaşlarını sildi.

“Evet?”

Elizabeth içeriye girip endişeyle baktı. “Kathy, ne oldu? Hasta mısın?”

“Hayır... iyiyim, gerçekten.” Ne diyeceğini bilmiyordu ama gitmesini de istemiyordu. Yanında birinin olması güzeldi. Birkaç dakikalığına Matthew'yu düşünmesine engel olabilirdi ve kendine has bir şekilde onun için endişelenen teyzesini sevmeye başlamıştı.

Katherine'in bakışları büyükannesinin resmine takıldı. Şu anda anlaşmazlıkları hakkında soru sormanın tam zamanıydı. Hem Matthew'yla ilgili düşüncelerinden uzaklaşmak için de iyi bir bahaneydi.

Elizabeth bir an için canı sıkılmış gibi baktı ama sonra kararlı bir şekilde konuştu. “Bilmiyor musun?”

Katherine başını iki yana salladı. “Büyükanmem hiç bahsetmedi. Onun ölümüne kadar bir teyzem olduğunu bile bilmiyordum.”

“Ah,” dedi alçak sesle. “Ben de bilmiyordum.”

“Özür dilerim, bu konuda konuşmak zorunda değiliz...”

“Hayır, anlatabilirim. Bilmen gereken bir hikâye. Seni de ilgilendiriyor.”

Elizabeth eteğini düzelterip işlemelerden sarkmış bir ipi çekti. Katherine çok istekli görünmemek için bekledi. “Ailen hakkında herhangi bir şey biliyor musun?”

“Annemin beni doğururken öldüğünü biliyorum,” dedi Katherineine yavaşça, konunun nereye gittiğinden emin değildi. “Babam da ben daha doğmadan ölmüş.”

“Şey, aslında bu pek doğru değil. Annen doğumda öldü ama baban, bildiğim kadarıyla, hâlâ hayatta.”

“Ne?” diyerek çılgılık attı Katherineine.

“Biz gençken evimizde hizmetkârdı. İlişkileri başlayıp birlikte kaçtıklarında annen on yedi yaşındaydı. Yakalanıp eve geri getirildiler. Baban işten kovuldu. Annen, anlaşıldığı üzere, hamileydi ve seni doğururken öldü. Babanın senin varlığından haberdar olduğundan şüpheliyim.”

Teyzesi sakın sakın devam etti. “O zaman çoktan eniştenle evlenmiştim ve olanları öğrendiğimde... Anneme çok kızdım. Büyükanne. Babana senden bahsetmemeleri yanılttı, özellikle de annen öldükten sonra. Annem karşı çıktı, benimle aynı fikirde değildi. Bir hizmetkârın kızı ya da gayrimeşru bir çocuk olmaktansa yetim olmanın daha iyi olduğunu söyledi.

“Aylarca bu konuda tartıştık, ta ki bir gün benimle bir daha asla konuşmak istemediğini söyleyene dek. Sana ulaşmamı da engelledi. Seni ben yetiştirecektim ama sana kendisinin bakaçağını söyledi. Babanın peşine düşmeyeceğim konusunda bana güvenmedi ama güzel bir çocukluğun vardı, öyle değil mi? Önemli olan bu.” Kelimeler ağzından kendisini rahatlatmaya çalışıyormuş gibi tane tane döküldü.

Katherine, teyzesinin elini tutup sıktı. “Çok mutlu bir çocukluk geçirdim. Ve şimdi burada olduğum için çok mutluyum.”

Teyzesi başını kaldırıp ona bakarak hafifçe gülümsedi. “Doğru seçimi yapmaya çalıştım.”

“Sanırım öyle. Herkes için zor bir kararmış gibi görünüyor.”

Katherine tüm bunlardan ne anlam çıkaracağını bilemedi. Büyükannesi, tatlı büyükannesi mi bunu yapmıştı? Babasının bir hizmetkâr olduğuna hâlâ inanamıyordu. Tıpkı Matthew gibi.

Elizabeth dikkatle onu izliyordu, boğazındaki yumruyu yutkunarak yumuşatmaya çalıştı. Konuşabilmesi biraz zaman aldı. “Bana... bana anlattığın için teşekkür ederim.”

“Seni düşüncelerinle baş başa bırakayım. Kabullenmesi zor bir durum.” Elizabeth kapıda durdu. “Annem kötü biri değildi. Seni çok sevdi. Sanırım babanın seni onun elinden almasından korkuyordu.”

Katherine dalgın dalgın başını salladı ve sonra Elizabeth gitti. Şimdi bir kez daha düşünceleriyle baş başaydı. İçini çekerek yatağa çöktü. Babası bir *hizmetkâr*dı ve hâlâ hayatta olabilirdi. O da Matthew gibi bir hizmetçi tarafından büyütülmüş olabilirdi. Yani çok da farklı sayılmazlardı.

10. BÖLÜM

- 8) LİSTEYE İZİNSİZ EKLEMELER YAPMAK YOK
MATTHEW.
- 9) ÖZELLİKLE DE O KADAR ŞEYİN ARASINDA
ÇİKOLATAYLA İLGİLİ BOŞ LAFLAR, NASIL BİR
SAÇMALIK! ŞİKÂyetİ ETMEK İSTİYORSAN GİT
ANNENİ ARA. ÇİKOLATANI BUZDOLABINDAN AL.
- 10) Ayrıca bir şeyleri bitirip sonra da alışveriş
listesine ekleyip durmayı bırak.
- 11) Ya da en azından boş paketleri dolaba geri
koymaktan vazgeç! Daha dün alışverişe gittim
ama koca bir haftayı yulafsız geçirmek
zorundayım. Çok kötü bir insansın.

NOTTINGHAM ÜNİVERSİTESİ KAMPÜSÜ, 2039

"Katherine muzır bir kız, değil mi?" diye yorum yaptı Kate. Matt'ın yurt odasında oturmuş, birlikte Kate'in bulduğu belgelerin içinden çıkan Katherine'in günlüğüne bakıyorlardı. Günlük Katherine'in üniversite yıllarını anlatıyordu. Kate, Katherine ve Matthew'nun ilk tanıştıkları zamanla ilgili uzun bir yazıyı okuyordu. Görünüşe bakılırsa Katherine ilk görüşte ona vurulmuştu. Yazıda "hoş", "kalça" ve "onları ısırmak istiyorum" gibi laflar vardı.

Matt ve Kate, Kate'in büyükannelerine bilgisayardan, defterlerden ve tavan arasındaki gizli bölmeden bahsetmediler. Nancy ve Flo, sadece içinde Katherine'in günlüklerinin ve diğer mektupların olduğu gözden kaçmış bir kutu bulduklarını sandılar.

Matt mırıldandı. "Muzır? Bir şey bilmiyor olsam genç bir ergen olduğunu düşünürdüm. Sanki internet ortamındaymış gibi konuşuyor."

"Müthiş biri, katılıyorum. Matthew şaşılacak kadar esprili ve hazır cevaplarla dolu konuşmalarına hayranlık ve saygı duymuş olmalı." Kate sırtıttı. Matthew'nun ona sırılsıklam âşık olduğundan hiç şüphesi yoktu. Konu Katherine olunca herhalde öyle olacaktı.

"Sanırım?" dedi Matt yavaşça nasıl daha doğru açıklayabileceğini bulmaya çalışarak. "Ama sanki... masum gibi, değil mi? Savaştan bu yana hiç kimsenin olmadığı kadar. Umut verici ama üzücü. Onu yakında neyin beklediğinden haberi bile yok."

"Evet," dedi Kate ağır ağır. "Ama neye bulaşmış olduğunu henüz bilmiyoruz."

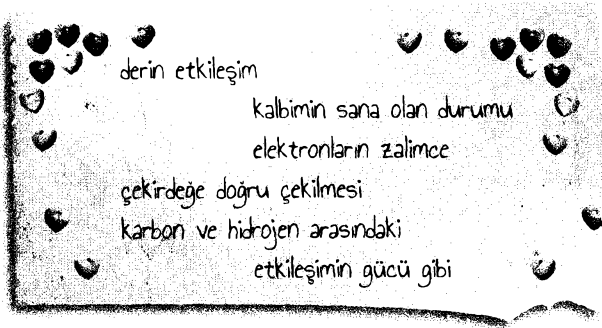
Matthew bilgisayarı eline aldı. "O konuda bunun yardımı olabilir."

"Sence hâlâ çalışıyor mudur?" diye sordu Kate.

Matthew kaşlarını çattı; Kate bu halinin sevimli olduğunu inkâr edemezdi. "Pekâlâ, öğrenmenin bir tek yolu var. Önce şarj etmemiz gerekiyor."

Biraz araştırdıktan sonra eski bilgisayar sistemleri hakkında bir makale buldular ve bu kadar uzun zamandan sonra lityum-iyon bataryanın çoktan ölmüş olacağını öğrendiler. Matt, bir kablonun bakır tellerini doğrudan güç kaynağına bağlayıp bataryayı tamamen ortadan kaldırarak basit bir şarj aleti yapabileceğini söyledi. Kate, Katherine'in günlüklerinden biraz daha okurken Matt onu yapmak için çalışmaya başladı.

Bir üniversite aşkı için yazılmış, Kate'in şahit olduğu için acı çekercesine güçlü bir utanç hissetmesine sebep olan harika bir şiir buldu. Nedense şiir kimyaya atıfta bulunuyordu ve özenle yerleştirilmiş kalp şekilli pullarla çerçevelenmişti.

Dosyalar/v7/Zaman-düzlemi-2014/MS-12

Çok uzun süre geçmemişti ki Matt, "Düğmeye bas Kate!" diye seslendi. Yeni bağladığı kabloyu gururla masanın üstüne, Kate'in önüne koydu. İkisi de kıvılcımlar çıkmasını bekleyerek nefeslerini tuttular ama kablodan sadece küçük bir ışık yansıdı. Bilgisayarın önünde mavi bir ışık titreşti ve sonra durdu.

Kate, Matthew'nun omzuna elini atıp onu kucakladı. "Aferin zeki adam."

Matt sırtıp derin bir nefes aldı. Bilgisayarın kapağını kaldırdı. Tuşlar biraz tozluymuş ama onun dışında tertemizdi. Şimdiye dek şansları yaver gitse de aslında açılmasını beklemiyorlardı. Başlangıç ekranı önlerinde belirince Matt şaşkınlıktan neredeyse bilgisayarı masadan aşağıya düşürüyordu. Oturum açma ekranı belirene dek Kate nefesini tuttu.

"Vay canına," dedi. "Şansa bak."

"Değil mi?" Sesi şaşkıncı, güç bela soluk alıyordu.

"Sanki maraton koşmuş gibiyim. Kalbim deli gibi çarpıyor," dedi Kate.

Heyecanları kısa sürdü çünkü karşılına şifre isteyen bir ekran çıktı.

"Şifrenin ne olduğunu nasıl bulacağız?" diye sordu Kate.

Matt elini saçlarına götürdü. "Tom'la konuşacağız." Aklına gelebilecek en kötü şey, Kate'i erkek kardeşiyle tanıştırmakmış gibi sinirli bir ses tonuyla konuşmuştu.

"Erkek kardeşin mi? Bilgisayar korsanı olan?" Hemen doğruldu, istekli oluşunu biraz fazla belli etmiş olacaktı ki Matt kaşlarını çatmış bakıyordu. "İskoçya'da değil mi o?" diye ekledi ilgilenmiyormuş gibi görünmeye çalışarak.

"...Hayır. O da burada okuyor."

"Spartacus burada mı yaşıyor? Kampüste yani?"

"Evet." Matt harekete geçmek için en ufak bir belirti göstermiyordu.

"O zaman gidip onu görelim mi?" diye sordu Kate hâlâ çok istekli görünmemeye çalışarak.

"Elbette."

Matthew ayakkabılarını giyip anahtarlarını alırken Kate kapıda onu bekledi. Yürüyüşe çıkarılmayı beklerken heyecanla kuyruğunu sallayan köpekler gibiydi. Sonunda Matt gitmeye hazırды.

20 Temmuz 2014

Dün bir rüya daha gördüm. Aşırı derecede gerçek gibiydi. Hani uyandığında bilinçaltının ortaya çıkardığı hayalindeki mükemmel erkek arkadaşın gerçekte var olmadığını anlarsın da kalbin paramparça olur ya. İşte öyle.

Bu kez başka bir prensti, galiba çok fazla Aşk ve Gurur izliyorum. Aynı adamdı çünkü anlaşılan kafamda yarattığım bir tip var ve onu görüyorum. Güzel sağlı, biraz utangaç biri. Elmacık kemikleri belirgin. Bir atın üzerindeydi. Adı Matthew'du.

Dosyalar/v7/Zaman-düzlemi-2014/MS-6

Dosya Notu: Katherine Finchley'nin günlüğü, yaş 16

Carlisle, İngiltere, 1745

Katherine ve Matthew kale burcunda sessizce öğle yemeklerini yerken, yaklaşmakta olan isyancıların yakında dolduracağı tarlalara bakıyorlardı. O gün daha erken saatlerde kaleye, Prestonpans'ta bir savaş olduğunu ve İngilizlerin kaybettiğini söyleyen bir haberci gelmişti. Jakobitler sınırdan İngiltere'ye giriyorlardı. Herkes telaşlanmaya başlamıştı, özellikle de İngiliz ordusu henüz bir saldırıya hazır değilken. Yeterli sayıda asker toplamak için daha fazla zaman gerekiyordu. Birçok kişi artık isyanların durdurulamaz olduğuna ve Carlisle şehrini boşaltmaları gerektiğine ikna olmuştu.

Herkes sadece bunu konuşuyordu ama Katherine ve Matthew sessizce oturdular. Tartışmalarından bu yana, aralarında geçen her konuşma acı verecek derecede tuhaftı. Birbilerinin etrafında rahat olamıyorlardı ve birer yabancı gibi hissediyorlardı. Buna rağmen Katherine hâlâ kalede gönüllü olmak konusunda ısrarcıydı. Matthew da, en azından onunla, sürekli orada olmak istemediğini söylediği halde ona eşlik ediyordu.

Katherine boğazını temizledi. "Geçen gün teyzemle konuşuyorduk. Annemin bir hizmetkârla kaçtığını söyledi."

Matthew dehşet içinde ona döndü. "Sen... baban hizmetkâr mıymış?"

Katherine başını sallayarak onayladı. "Evlenmek istemişler ama yakalanınca ayrılmak zorunda kalmışlar. Annem beni doğururken ölmüş ve beni büyükannem büyüttmüş. Babamın varlığımdan haberi yok. Sanırım... Kaçmayı başarabilmiş olsalardı bir hizmetçi olarak *büyüyecektim*."

Matthew cevap vermedi.

"Teyzem büyükanneme karşı çıkmış. Babama bir kızı olduğunu söylemek istemiş. Bu da ailemi ikiye bölmüş. Teyzemin hâlâ annemi sevdiğine ve eğer hayatta olsaydı onu affedeceği-

ne inanıyorum. Aile onun için saygınlıktan daha önemli. Daha önce böyle olduğunu fark etmemiştim. Ama yine de eğer şey yapmak istesem” yutkundu, “ideal olandan aşağıda bir eş bulsam diyelim, bana yine de sahip çıkacak. Annem aşkı için bir hizmetçi gibi yaşamaya hazır olduğuna göre ben de yapabilirim.” Boğazını gergin bir biçimde temizleyip ondan tarafa bakmaktan kaçındı.

“Bunu aklımda tutarım,” dedi Matthew soğuk soğuk.

“Matthew,” dedi Kate, “sana yeteri kadar güvenmediğim için ne kadar özür dileysem az. Lütfen, lütfen beni affet. Buna dayanamıyorum.”

Matthew kıpırdandı ve omzu Katherine’inkine sürttü. Hâlâ tarlalara doğru bakmaya devam ediyordu. Katherine, burnunun şekline ve alnına düşen buklesine hayranlıkla baktı. Yutkundukça âdemelması hareket ediyordu. Sonunda başını çevirip gözlerine baktı ve Katherine de gözlerini kaçırmadı.

“Katherine,” dedi kalın ama alçak bir sesle uyarırcasına. Gözlerinin, Matthew’nun onunkilere çok yakın olan dudaklarına odaklandığını hissedebiliyordu. Matthew’nun gözleri koyulaştı.

“Matthew...” Sesi havada asılı bir nefesten ibaretti ama Matthew’ya fiziksel olarak dokunmuş gibiydi. Matthew, hafifçe kıpırdanıp Katherine’e daha da yakınlaştı.

Katherine onun kirpiklerini çok net görebiliyordu. Bakışları yüzüne, oradan da dudaklarına kayınca kirpikleri titreşti. Katherineine dudaklarını yalayınca Matthew’nun gözbebekleri büyüdü. Katherine fener gibi ışık saçtığını hissetti. Matthew’nun sert nefesini hissedebiliyordu.

Matthew gözlerini kapadı.

“Seni affediyorum,” dedi. Sonra boğazını temizleyip ayağa kalktı. Yavaşça ve dikkatlice hareket ediyordu, bir yeri acıyordu gibiydi. Sonra da kale kapısına kıvrılarak inen merdiven-

1200 1202 1632

lerden aşağıya koştı. Katherine arkasından sessizce baktı, koşuyormuş gibi nefes nefescedi. Avuçlarını yanan yanaklarına bastırıp soğutmaya çalıştı.

Anadolu Yakınları, Ege Denizi, 1854

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu Katy, Matthew’nun yanındaki hamakta özenle notlar alışını izlerken. Güvertenin altındaki yatakhane sadece ikisi vardı. Denizde geçen on sekiz günden sonra odanın içinde keskin bir koku vardı. Katy, Varna’ya varmalarına sadece bir ya da iki gün kaldığı için şükretti. “Senin için yazabilirim.”

Katy, konusu subayların etrafında geçen bir kitap okumaya çalışıyordu ama ana karakterin yan komşusunun finansal geçmiş hakkındaki dört sayfayı okuduktan sonra kelime başına para alan yazarlardan sıkı sıkıya sıkılmıştı.

“Ah, teşekkürler,” dedi Matthew şaşırarak. “Çok iyi olur.”

“Artık çalışmayacağımı mı sanmıştın?”

“Aslında bunu düşünmemiştim bile.” Gözlüklerini düzeltti.

Katy gözlerini devirdi. “Lütfen, şu anda senin gözünde aciz bir kadın olmadığımı söyle.”

“Elbette değilsin! Muhtemelen kendi kendini benden daha iyi idare edebilirsin. Kadın oluşun sadece alışmak için biraz zaman gerektiriyor.”

“Bağımsız kadınlara alışkın değilsin? Her iddiaya varım ki arkadaşların bunu duymaktan keyif alacaktır.”

“Pek fazla kadın tanımıyorum aslında.” Rahatsız görünüyordu. “Doğrusu pek arkadaşım da yok.”

Katy şaşırdı; çok çekici görünüyordu ve askerlerin birçoğuyla arkadaş olmuştu, yaptığı işten rahatsızlık duyanlar dışında.

"Bu kadar çok yer değiştirmek arkadaş edinmeyi zorlaştırıyor. Dünyanın her yerinden insanlar tanıyorum ama birkaç hafta sonra gittiğimde onları bir daha hiç görmüyorum." Konuşurken aynı zamanda düşünüyormuş gibi görünüyordu. Katy daha önce arkadaşlarını hiç düşünmemiş olduğunu fark etti. Matthew kendi kendine mutlu olabilecek tarzda bir adamdı; hayattan memnun olmak için etrafını çevreleyen insanlara ihtiyacı yoktu.

"Şimdiye dek neden evlenmemiş olduğunu merak ettim," diye cevap verdi Katy cesurca neyi ima ettiğini bilerek.

"Benimle evlenmek isteyecek pek fazla kadın olduğunu sanmam. Hangi kadın evde hiç durmayan bir koca ister ki?"

"Bence bazıları ister," dedi Katy tatlılıkla.

"Gerçekten mi?" Matthew'nun yanakları kızarmaya başlamıştı.

"Anlaşılan kadınlardan anlamıyorsun. Hiç evde durmayan koca kadınların rüyasıdır," diyerek sataştı. Matthew gevşeyip gülümsedi ve yeniden gözlükleriyle oynadı.

"Belki de çözüm seninle birlikte seyahat edecek bir eş bulmandır," diye ekledi.

Matthew ağzını açtı ama tekrar kapadı. Sonunda cevap verdi; sesi garipti, gergin gibiydi ama kararlıydı. "İyi fikir. Bu konuda ne yapabileceğime bir bakmam lazım." Bakışları Katy'ye takılınca, Katy yüzündeki sevinç parıltısını çok belli etmemeye çalıştı.

“Kampa vardığımızda ne olacak?” diye sordu Katy kısa bir süre sonra. Bir makale daha karalamışlardı. “Çadırın var mı?”

Matthew başını iki yana salladı. “Editörümden. ordunun bana kalacak yer ayarlayacağını söyleyen bir mektup aldım. Umarım oradaki askerler öyle yaparlar.”

“Seni ortada bırakmazlar, değil mi? Bazıları gerçekten senden hoşlanmıyor.”

“Umarım,” dedi alçak sesle. Matthew hep onun düşüncelerini ciddiye alıyordu, küçük bir erkek çocuğu olduğunu düşündüğü zamankinden farklıydı. Yeni durumları için şaşırtıcı şekilde faydalı bir şeydi bu; Katy bunu hiç beklememişti. “Ama eğer bırakırlarsa onları *The Times*’ın gücüyle tehdit ederim. Editörüm ön sayfada küçük bir skandaldan hoşlanacaktır. ‘THE TIMES MUHABİRİ RAGLANDAN KÖTÜ MUAMELE GÖRDÜ.’ Büyük ihtimalle zam alırım.”

Patronunun adını duyunca Katy’nin yüzünün rengi attı.

“Ordunun bunu gerçek bir tehdit olarak algılayacağından eminim,” dedi zayıf bir sesle.

“Şu anki en büyük endişem bir çadır kurmak zorunda kalıp kalmayacağımız. Daha önce hiç yapmadım; kaldırmak için biraz yardıma ihtiyacımız olacak.”

“*Babana sor,*” dedi Katy.

Matthew dehşete kapıldı.

Bir adamı şaşırtmanın, onu etkilemenin en iyi yolu olduğundan emin değildi ama hizmetçi erkeklerle çok vakit geçirmişti ve hepsi Katy’nin açık saçık esprilerini çok komik bulmuşlardı. Başvurabileceği başka tecrübeleri yoktu. Matthew’nun tepkisine bakılırsa işe yarıyor gibiydi, aşağılanmanın edepli bir mesafeden daha fazla yakınlık oluşturduğu-

* “said the actress to the bishop” imasının başka bir söylenişi. -yhn

nu düşünürsek... Katy de öyle olduğuna karar verdi.

Her şeyiyle Matthew'yu kendisine hayran bırakacaktı.

VARNA'YA VARIS - M. GALLOWAY

Light Atya Alayı Bulgaristan, Varna'ya ulaştığında ordu kampa ulaşmak için kilometrelerce yürüdü. Kamp yeri çok pis. Hava sıcak ve tozlu; her yer sineklerle dolu. Dolu tuvaletler sıcakta leş gibi kokuyor ve kampın yarısı koleraya yakalandı. Burası cehennemden fırlamış gibi, en temel temizlik ihtiyaçlarınızı bile karşılayamıyorsunuz.

Ordu yönetimi alay için yiyecek, su ya da ulaşım sağlamakta başarısız, bu yüzden askerlerin yarısının çadırı yok ve The Times muhabirinin kullanımı için cömertçe kalacak yer sağlanmış olsa da henüz yiyecek tedarik edilmedi.

Yüz klları ilgili verilen emir, neredeyse adamlar arasında beklenmedik bir ayaklanmaya sebep oldu. Hijyen sebebiyle bütün bıyık ve sakallar tıraş edilecekti. Askerlerin birçoğu ateş püskürdü.

Dosyalar/v3/Zaman-düzlemi-1854/MS-5

Dosya Notu: The Times gazetesi için denek "MATTHEW"nın makalesinin taslağıdır

11. BÖLÜM

12. Kimi kandırdığını sanıyorsun Kate! Seni anneme şikâyet edemem. Seni benden daha çok seviyor.
(Kendi öz OĞLUNDAN!)
13. Yulaflar dolapta Affedersin

Dosyalar/v7/Zaman-düzlemi-2019/MS-149

NOTTINGHAM ÜNİVERSİTESİ KAMPÜSÜ, İNGİLTERE, 2039

Spartacus ya da Tom, Kate hâlâ onu Tom olarak düşünmekte zorlanıyordu, kampüs dışında bir öğrenci evinde yaşıyordu. Oraya kadar yürümek, Kate'e normalden çok uzun gibi geldi çünkü Matt hiç konuşmuyordu ve hâlâ onu erkek kardeşiyle tanıştıracığı için somurtuyordu.

Matt kardeşinin kapısını tıklattı. Posta kutusuna bir sürü ücretsiz gazete sıkıştırılmıştı. Heyecandan Kate'in midesi bulanıyordu. Spartacus'le gerçekten tanışacaktı. On beş yaşındaki Kate olsaydı şimdi yerinde duramıyor olurdu ama on sekiz yaşındaki Kate daha olgun ve sakindi. Beklerken sadece bir ya da iki kez ayak parmaklarının ucunda sallanmıştı.

Sonunda uzun boylu, zayıf bir çocuk esneyerek kapıyı açtı.

Gerindi, tişörtünün yukarı kalkan kısmından karnının bir kısmı göründü. Kate kendini çocuğun tenine bakarken buldu. *Bu Spartacus'ün en mahrem yerlerinden biri*, şu anda tam karşımda, diye düşündü. Matt sıkıntıyla boğazını temizlerken Kate kızaran yüzünü başka yöne çevirdi.

"Hey. Uyandırdık mı?" dedi Matt çok yüksek sesle. "Saatin öğleden sonra dört olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Tom çapaklanmış gözleriyle onlara bakıp tekrar esnedi. "Matt! İçeri gel. Kusura bakma. Çok geç yattım."

Kate arkalarından yürüdü, heyecanını güçlükle kontrol ediyordu. *Vay demek her şey burada gerçekleşiyordu!*

Tom mutfığa doğru yürüdü. İsteksizce su ısıtıcısının düğmesine bastıktan sonra mutfak tezgâhına yaslanıp tıraşı gelmiş sakalını kaşıdı. Yere birkaç sim döküldü. Mutfak kirli tabaklarla doluydu. Bir tanesinin içinde saksı vardı; içindeki ölü bitki, fırın tepsisine doğru boynunu bükmüştü. Kate tiksindiğini belli etmemeye çalışırken çaydan kesinlikle içmemesi gerektiğini düşündü.

Tom biraz kendine gelmiş olmalıydı çünkü Matt'i ensesinden tutup çekti. "Nerelerdeydin? Uzun zamandır görüşemedik," dedi.

Tom'un kolunun altından boğuk bir cevap geldi. "Anlaşılan seni görmek istememişim."

Matt kaçmaya çalıştı ama bir saniye sonra Tom onu tekrar tuttu. Matt geri çekilip Kate'e bakana kadar güreştiler.

"Tom, bu Kate Finchley. Kate... bu kardeşim, Tom."

Tom, Matt'e imalı bir bakış attı.

"Evet," diyerek doğruladı Matt. "Akrabalar."

"Nasıl tanıştınız?"

"Uzun hikâye." Matt içini çekti ve Tom, Kate'i baştan aşağıya süzerken çayı yapmaya başladı.

"Selam," dedi Tom.

"Merhaba Tom. Yıllardır seninle tanışmak için ölüyordum." Kate nazıkçe elini sıkıp gülümsemesini gizlemeye çalıştı.

"Boş ver onu. Spartacus hayranlarından biri," diye mırıldandı Matt.

"Ah, sahiden mi?" Tom, kafası karışmış bir halde Matt'e baktıktan sonra gözlerini ovuşturup uykulu halini atmaya çalıştı. Birdenbire normal, biraz pis biri gibi göründü ve Kate'in heyecanı kayboldu. Büyük aşkı, artık bilgisayarın arkasındaki gerçek insanla tanışınca o kadar da büyük değildi. Hâlâ suratını asan Matt'e baktı ve eğer bu kadar somurtkan olmaya devam edecekse hayranlığını biraz daha abartmaya karar verdi.

"Evet, yaptığın işin büyük bir hayranıyım," dedi. "Gerçek hayatta seninle tanışacağımı asla düşünmezdim."

Tom'un gözleri parladı. "Ben de daha önce hiçbir hayranımla gerçek hayatta tanışmamıştım."

"Aa, bir yığın hayranın var. Forumlarda bir kahramansın," dedi Kate takılmaya devam ederek.

"Kendime güvenimle ilgili bir sorunum olursa mutlaka bakacağım, hele ki hepsi senin kadar hoşsa," dedi Tom.

Matt homurdandı.

Kate dudaklarını oynatarak Tom'a, "surat asıyor" dedi, Tom da sırtıp göz kırptı. Kate hayran hayran bakmaya devam edip Matt elinde çay fincanlarıyla dönünce Tom'a sokuldu.

"Doğruyu söylemek gerekirse çok etkilendim," dedi. "Bütün zamanını bilgisayar başında geçiren biri için oldukça iyi kasların var."

Tom kakhahasına engel olmaya çalışarak baştan çıkarıcı bir tavırla gülümsedi. "Dokunmak ister misin?" Kol kaslarını gösterdi. Kate abartılı bir heyecanla içini çekerek kıkırdamamaya çalıştı. Matt'in öfkeli bakışlarını arkasında hissedebiliyordu.

Kate elini cesaretle koluna uzatırken Tom yüzüne kıskırtıcı bir ifade yerleştirdi. Matt sonunda araya girdiğinde Kate,

Tom'un ne kadar güçlü olduğu konusunda yorum yapıyordu. "Pekâlâ," dedi, "bu kadar yersiz dokunma yeterli! Yapmamız gereken önemli işler var."

"Matt haklı Kate. Ve ayrıca hayranlarımla ilişkiye giremem."

Kate gülmek yerine suratını düşürmek için çok uğraştı. Tom'u çok sevmeye başlamıştı.

"Haklısın galiba." Kate yarı isteksiz kolunu bıraktı, gerçekten etkileyici kasları vardı ve Matt fincanı hızla eline tutuşturdu; büyük olasılıkla daha fazla bir yere dokunmasını istemiyordu. Kendi fincanını da tezgâhtan alıp Kate'in iyice yakınında durdu.

Kate gülümsemesini saklamaya çalıştı. Matt çok eğlenceliydi ve anlaşılan onu kışkırtmak çok kolaydı.

Tom çayından bir yudum alıp yüzünü buruşturdu ve sonra biraz daha şeker ekledi. "Pekâlâ, neler oluyor? Bir şey mi buldunuz? Ne kadar hayranım olsa da, Kate benimle tanışsın diye gelmediniz herhalde."

"Kate ile benim tam sana göre bir işimiz var."

"Ah?" Tom onları yatak odasına götürüp masasına oturdu. Matt, Kate'in boşta kalan elini yakalayıp onu koltukta yanına oturttu. Tom'un mesajı aldığından emin olmaya çalışarak parmaklarını yavaşça bıraktı. Kafasına vurup, "Bak, bu bir mesaj," demekten daha kolaydı.

Çaylarını içerlerken Matt kardeşine tavan arasında buldukları her şeyi çabucak anlattı. Tom bilgisayarı duyunca hemen heyecanlandı.

"Şifreyi kırabilir misin?" diye sordu Matt.

"Elbette! Verin bana." Ellerini istekle uzatıp bilgisayarı kendininkine bağladı.

"Tom'un burada yaşaması işleri senin için daha da kolaylaştırmış olsa gerek," dedi Kate.

"Evet. Üniversiteye gidince onu çok özlemiştim," dedi Matt.

"Çok yakın görünüyorsunuz."

"Öyleyiz," dedi Tom.

"Tom hep maceracı olanımızdı, başımı belaya sokan diyelim. Bu işe o başladı."

"Hey," dedi Tom sandalyesine yaslanmış, programın yüklenmesini bekliyordu. "En az benim kadar kargaşaya sebep olduğundan eminim. Belki de bir yerlerde kanıtlarım vardır."

Bilgisayarına dönüp eski aile videolarının olduğu bir dosyayı açtı. Şifreyi kırmaya çalışırken görüntüyü arkalarındaki duvara yansıttı. Kate, Matt ve Tom'un küçüklük maceralarını izlerken halinden çok memnundu, Matt ise utanmıştı. Erkek kardeşine göre biraz ufak tefek ve garip bir çocuktü anlaşılan. Videolar-
dan birinde elinde mikrofonmuş gibi tuttuğu kaşıkla, tüm ailey-
le o gün neler yaptıkları hakkında röportaj yapıyordu.

"Çocukken muhabir olmak istiyordum," dedi Matt.

"Bir ara çiftçi olmayı da istemiş miydin?" diye sordu Tom.
"Hey, hâlâ o çiftçi..."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, o yüzden çeneni kapa, lütfen," diye tısladı Matt dişlerinin arasından.

Kate sırayla ikisine de baktı; merak etmişti ama tam o sırada yeni bir video başladı ve dikkatini dağıttı.

Kate'in en sevdiği kısım, her yeri unla kaplı çıplak bir çocuk görüntüsüydü. O kadar çok una bulanmıştı ki kim olduğunu anlamak imkânsızdı. Tom hemen başka bir videoyaya geçti.

"O sen miydin?" diye sordu Kate heyecanla.

"Hayır," diye cevap verdi Tom, "başka biriydi. Kim olduğunu unuttum."

"Sonunda Tom'un bir tane resmini görebildik."

Matt, Tom'un güreşirkenki videosunu gösterip Kate'in dikkatini dağıtmaya çalışırken Tom göz kırptı. İki kardeş az önce eve geldiklerinde güreştikleri zamanki gibi heyecanlıydılar. Kate gülmemeye çalıştı. Sonunda Kate kendini, Tom sessizce çalışırken koltuğa uzanmış, ayakları Matt'in kucagında, gözleri

yarı kapalı, video ardından video izler halde buldu. Matt'in bu kadar yakınında oturmak, tuhaf bir biçimde daha önce yüzlerce defa aynı şeyi yapmış gibi doğal geliyordu.

Varna, Bulgaristan, 1854

Katy, Southampton'dan yola çıktıklarından beri ilk kez doğru düzgün temizlenebilmişti ve hayatında hiç bu kadar büyük bir rahatlama hissetmemişti. Karadaki ilk günlerinin akşamıydı. Varna'daki kamptaydılar. Çadırları karanlık ve küçüktü, içinde bir tane küçük çocuk yatağı vardı ama Katy'ye, göğsünü çözebilmesi için gereken mahremiyeti sağlayabilmişti. Çok büyük bir lüks gibi hissetmişti. Tenini pembeleşinceye dek ovdu ve Matthew'nun tulumbadan çektiği su kahverengi ve köpük köpük oldu.

Kendini yeniden temiz hissettiğinde dışarıya, Matthew'nun beklediği yere çıktı. Aynı çadırı paylaşıyorlardı, gerçekten onun yardımcısı bir erkek çocukmuş gibi. Başka bir çadır isteyemezlerdi. Katy, haftalardır Matthew'nun ve düzinelerce askerin yanında bir hamakta uyuduğundan aynı çadırda uymalarının tuhaf olmayacağını düşündü.

"Sana bir kova temiz su getireyim," dedi Katy. Matthew bitkin bir halde başını salladı. Gemiden, büyük bir gölün kıyısında Varna şehrinin dışında yer alan kampa kadar uzun bir yolculuk olmuştu. Kampa vardıklarında çadırlarını alıp kurmak zorunda kalmışlardı ve ikisi de çok yorgundu.

Katy tulumbaya yürürken askerlerin almayı başardıkları tatsız erzakları pişirdikleri kamp ateşinin yanından geçti. Karnı guruldadı. Geldiklerinden beri hiçbir şey yememişlerdi ve muhtemelen ertesi güne kadar da yemeyeceklerdi.

Çadıra döndüğünde Matthew içeride tıraş oluyordu, gemiden bu yana sakalları biraz uzamıştı. Tam olarak *sakal* dene-
mezdi aslında ama bir şeydi işte.

“Teşekkür ederim,” dedi yüzündeki sabunu yıkarken.

“Rica ederim.” Yatağın üstüne oturup saçlarını taradı; do-
laşan bazı yerleri canını yakınca yüzünü buruşturdu. Yakında
kestirmesi gerekecekti. Diğer hizmetçi çocuklar kız gibi gö-
ründüğünü söyleyip bukleleriyle dalga geçtiğinden beri saçla-
rını iyice kırpmişti. Şimdiyse kulaklarının etrafında bukleler
oluşmaya başlamıştı ve bir erkek gibi görünmeyi başarsa da
uzun kıvrıkcık saçlara sahip olmak tehlikeye davetiye çıkar-
maktan başka bir şey olmazdı.

Katy kendini kokladı. Yıkandığından beri kıyafetlerinin
pis kokusu burnuna geliyordu. “Sence kıyafetlerimi yıkasam
sabaha kurumuş olurlar mı? Bunları tekrar giyebileceğimi san-
mıyorum. Korkunç kokuyorlar.”

Matthew omuzlarını silkti. “Kurumamış olurlarsa da be-
nimkilerden ödünç alabilirsin.”

Katy başını kaldırıp şaşkınlıkla ona baktı. Cinsiyeti hak-
kında yalan söylemiş olmasını affettiğini düşünmüştü ama bu
yeni nezaketi, gerçekten affettiğinin kanıtıydı. “Teşekkür ede-
rim,” dedi tatlılıkla.

Matthew başını sallayıp utanarak tıraşına döndü.

Fırçaya takılan saçları temizlerken onun kızıl tutamlarıyla
Matthew’nun kahverengi tutamlarının karışımına hayranlıkla
baktı.

“Şimdi bir tane ödünç alabilir miyim? Bu gece giymek için
gömlek ya da onun gibi bir şey?”

Matthew usturasındaki sabunu yıkamaya gerekenden fazla
odaklanmıştı. “Evet. Çantamdan neye ihtiyacın varsa alabilir-
sin.”

Katy kendi pis gömleğini Matthew'nun temiziyile değiştirip rahatladı. Yüzünü yıkayan Matthew çadırın köşesine dönüktü. Üstünü değiştirince kendini tekrar kokladı ama aldığı tek koku Matthew'nun kokusuydu.

Katy sonra çok az su ve ucuz sabunla kıyafetlerini yıkamak için uğraştı. Bitirip ıslak kıyafetleri çadırın dışına astığında hava kararmıştı.

Katy yataktan bir koyun postu alıp yere serdi ve sonra kahverengi pamuklu bir paltodan kendine yastık yaptı. Kirli zemin pek içaçıcı değildi ama kendi kendine dışarda ya da gemide uyumaktan daha iyi olduğunu söyleyip geceye hazırlandı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Matthew. Kollarını kavuşturmuş haliyle görevdeki bir adama benziyordu. Kuruyunca yüzüne düşen kıvrık saçları olmasaydı çok korkutucu olabilirdi.

"Uyuyacağım?" dedi.

"Hayır. Kes şunu."

Bir kaşını kaldırıp Matthew'ya baktı. "Çok uzun bir yolculuk yaptık ve sanırım en azından kısa bir uykuyu hak ediyorum."

"Yerde uyumana izin veremem. Yatakta sen yatacaksın."

"Her zaman... paylaşabiliriz," dedi Katy. "İnsanlar zor şartlar altındayken ısınmak için birbirlerine sokulmazlar mı?"

Matthew gözlerini devirdi ama yanakları ve kulaklarının ucu kıpkırmızı oldu. Hızlı hareketlerle, sularını etrafa saçarak saçlarını taramaya başladı. "O kutuplarda olur. Henüz donma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu sanmıyorum."

"Ah, *benden* bahsetmiyordum," dedi Katy. "Benim için sorun yok. Senden bahsediyordum. O kadar zayıfsın ki donabilirsin."

"Sanırım yerde yatmakla başedebilirim."

"Yarın sabah buz kesmiş bir ceset gibi ağlayarak yanıma gelme ama. Sen narin bir çiçeksin, yerde yatabileceğini sanmam." Matthew cevap vermeyince ciddileşerek ekledi, "Matthew, yerde yatmana izin vermeyeceğim. Başına yeteri kadar iş açtım. Ayrıca o yatağın tahtakurularıyla dolu olduğuna iddia ya girerim. Yerde yatmak daha temiz olabilir."

"Pes etmiyorum Katy." Gözlerini ayırmadan ona baktı; galiba bu, bağışlamak zorunda kalmadan Katy'yi onun fikrini kabul etmeye ikna edebilmek için bulduğu yeni bir metottu. Katy, Matthew'nun bakışları altında hep ezilip büzülüyordu ama bu defa gözlerini ilk kaçıran o olmayacaktı. Ancak Matthew çok daha kararlıydı. Katy gözlerini devirip battaniyeyi üzerinden atarak teslim oldu. Yer gerçekten çok soğuktu ve Katy istem-sizce titriyordu.

Matthew havaya bir yumruk attı. "Kazandım."

"Yatakta sırayla yatacağız. Bu gece ben, yarın da sen. Yoksa bu tartışmanın sonunda ikimiz de yerde yatacağız, öyle değil mi?"

"Yarın da aynı tartışmayı yapacağız çünkü yatağı senden asla almayacağım."

"Tartışmayı düşünmek için koca bir günüm olacak," diyerek Katy gözdağı vermeye çalıştı.

"Benim de." Zoraki gülümsedi Matthew.

Katy bir anda ona karşı duygusal bir yakınlık hissetti. Genellikle sevgi dolu bakışmaları hoşuna gidiyordu ve bir şeyler söyleyip bakışmalarını kesen Katy oluyordu. Fakat bugün *hareketsiz bir zemini ve düzgün bir yatağı* olan yeni çadırlarında, yanlarında horlayan tek bir asker bile yokken ona iyi davranmak istedi. Bir kız olduğunu öğrendiğinden beri ona o kadar hoşgörülü ve güzel davranmıştı ki, Katy'nin iyiliğine karşılık

vermeye fırsatı olmamıştı. Yarın ilk iş olarak Matthew'nun kıyafetlerini yıkayıp onlar için yiyecek bulmaya çalışacaktı. Yakın bir zamanda ordudan erzak alacaklarmış gibi görünmüyordu. Ani bir istekle ayağa kalkıp kollarını ona doladı.

"İyi geceler," diye fısıldadı kulağına. Matthew gergindi ama sonra yavaş yavaş gevşedi ve sonunda Katy'yi sıkıca kendine doğru çekip yüzünü saçlarına bastırdı.

"İyi geceler," diye cevap verdi.

Katy geri çekilerek rahatsız edici bir biçimde yukarıya sıyrılmış olan gömleğini çekiştirdi. Sonra çabucak yatağa tırmanıp yorganı üstüne çekti.

"Matthew, teşekkürler, gerçekten," dedi. "Bana karşı çok iyi davrandın."

Matthew'nun dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Ufak bir meseleydi." Durdu ve devam etti. "*Babana sor.*"*

Katy heyecanlı ve yüksek sesli bir kahkaha attı. Matthew da açıkça tatmin olmuş bir şekilde yerdeki iğreti yatağa uzandı.

* "said the actress to the bishop" imasının başka bir söylenişi. -ybn

12. BÖLÜM

- 14) ANNEN MUHTEŞEM OLDUĞUMU DÜŞÜNÜYOR, KABUL
E.T. Bu konuyu takmana gerek yok. Bu hayatlarının
önemli bir kısmını benim harika arkadaşlığım olmadan
geçirdikleri ve birdenbire bunca zamandır kaçırmış
oldukları şeylerin farkına varmalarından kaynaklanıyor.
- 15) Bensiz geçirdikleri zamanın bu kadar uzun oluşu,
bana abayı yaktığını anlayan çok uzun sürdüğü için
senin kabahatin. Sadece buluşmak yerine yıllardır
onlarla birlikte yaşıyor olabilirdim. Ne kadar müthiş biri
olduğumu söylediklerinden beri, neden şu anda ellerinde
olan zamandan en iyi şekilde faydalanma ihtiyacı
hissettiklerini tamamen anlıyorum.
- 16) BENİM GÜZEL LİSTEME NE YAPTIN BÖYLE? ŞU
ALAKASIZ SÖZCÜKLERE BİR BAK. BU ÇOK İÇLER
ACISI BİR DURUM.
- 17) Yulaflar için teşekkürler tatlım.

NOTTINGHAM, İNGİLTERE, 2039

"Kate," dedi Matt omzuna dokunarak.

"Saat kaç?" diye mırıldandı Kate. "Toplantı dokuzda başlayacak."

"Ne toplantısı?"

"Kadınların seçme hakkını savunan kadınların toplantısı Matthew."

Uzun bir sessizlikten sonra Matt, "Rüya görüyor," dedi. Belli ki başka biriyle konuşuyordu.

Kate odada başka kimin olduğunu görmek için gözlerini açtı ve kırıştırdı. Doğruydı. Tom'un odasında, Katherine'in bilgisayarının şifresini çözmeye çalışıyorlardı.

"Şimdi uyanık mısın?" Matt gözlerine düşen saçlarını çekip sırtarak ona baktı. "Tom başardı, Kate'in şifresini kırdı. Bütün dosyalara erişebiliriz."

Kate doğrulup gözlerini ovuşturdu. "Sahiden mi?"

"Evet!"

Kate sevinçle bağırdı. "Bakayım. Uyuyakaldığıma inanamıyorum. Bunu yaptığın için çok teşekkürler Tom."

"Sorun değil. Sizin kadar ben de merak ediyorum. Bu iyi haber. Bir de kötü haberim var, şey... bak." Kate'e bilgisayara bakmasını işaret edince Matt oturması için masanın yanına bir sandalye çekti. Kate oturduktan sonra Matt sandalyesinin arkasına eğilip omzunun üzerinden baktı.

Bilgisayarın C sürücüsü, Kate'in hoşuna giden bir şekilde, düzgün etiketlenmiş dosyalarla doluydu. Dosyalarını düzenli tutmak konusunda biraz takıntılıydı. Anlaşılan teyzesine çok benziyordu. Listeyi aşağıya kaydırıp önemli olanları taradı; gözleri RAPORLAR, VERİLER, ECR SONUÇLARI gibi pek çok dosyaya takıldı. Bir tanesini açmayı denedi ama dosya hata

verdi. Şimdi Tom' un "kötü haberler" derken neyi kastettiğini anlıyordu. Dosyaların çoğu çökmüştü.

"Anlamıyorum," dedi Kate başka bir dosyayı denerken. Dosya açıldı. Çökmüş gözükenler sadece Katherine'in laboratuvar çalışmalarıyla ilgili olanlardı.

"Sanırım uzaktan imha edilmişler," diye açıkladı Tom. "Aynı ağdaki başka biri, onları hiç kimsenin açamayacağından emin olmak için bir şey yapmış."

"Onarabilir misin?"

"Hayır. Denedim ama geride çok fazla bilgi yok."

Kate ensesini ovuşturup ona bakmak için döndü. "Yani bu koca bilgisayar hiçbir işe yaramıyor aslında."

"İçinde başka bilgiler de var," dedi Matt. "E-posta hesabına bak."

Kate gelen postaları açıp işiyle ilgili bir bağlantı bulmaya çalışarak en son e-postalara tıkladı. "NEREDESİN?" ve "RE: Fakülte toplantısı" başlıklı birkaç tanesi haricinde çoğunlukla bültenlerle doluydu. İkincisini tıkladı. Katherine, ölümünden önceki hafta bir personel toplantısı düzenlemeye çalışmıştı ama yapılmasından birkaç saat önce toplantı iptal edilmişti. E-postaların hiçbiri laboratuvardan hırsızlık yapmakla ya da bakteriyi yapmakla ilgili planlarından bahsetmiyordu. Kate hiç şaşırmadı.

"Bir hesap daha var. Onu dene," diye önerdi Matthew gelen kutusunun alt klasörünü işaret ederek. Kate tıkladığında özel bir adrese gönderilen e-postalar açıldı. Düzinelerce açılmamış e-posta vardı, hepsi aynıydı.

<home.news@thetimes.co.uk> adresine gönderdiğiniz mesaj ulaştırılamadı.
Sorunun nedeni: 1 hata(lar): SMTP Server <gmail-smtp-in.l.google.com>
<home.news@thetimes.co.uk> adresine e-posta gönderimi güvenlik ihlali
nedeniyle engelledi. Lütfen bu mesajı tekrar gönderme teşebbüsünde
bulunmayın, aksi takdirde gereği yapılacaktır.

Final-Recipient: rfc822 home.news@thetimes.co.uk

Action: failed

Status: 5.0.0 (permanent failure)

Konu: "Merkezi Bilim Laboratuvarları'ndaki Araştırma"

Tarih: "21 Haziran 2019 18:28:53 GMT"

Sevgili *The Times* Editörü,

Bu mesaj, Merkezi Bilim Laboratuvarları'nda üstlenilen işin
sonuçlarıyla ilgilidir.

Biliminsanları olarak bizler son birkaç aydır işimizle
ilgili artan bir endişe duyuyoruz.

Bu endişelerimizi sizin dikkatinize sunuyoruz çünkü
bunları tartışmaya kalktığımızda üstlerimiz sürekli olarak
bizi engelliyor. Gelecekte bizi durdurmak için alacakları
tedbirlerden endişeliyiz. Eğer korkularımız gerçekse, MBL
içimizden birini etkileyebilecek bir işi üstleniyor.

Ekte araştırmalarımızın bir kopyası var, bunlara
bakarak MBL'nin laboratuvarımızdaki biliminsanlarının
işlerini bilgileri olmadan yönlendirdiğini gösteren kanıtlara
ulaşabilirsiniz. MBL'nin, son derece tehlikeli ve kontrol
edilemez bir silah yaptığına inanıyoruz: Ekosistemi tahrip
edip karşısına çıkan her organizmayı öldürebilecek bir
bakteri. Başladığı anda, hiçbir şekilde kontrol edilemez bir
biçimde evrene ölüm saçacak. Böyle bir silahın yapılması,
bariz ahlaki kuralların yanında uluslararası birçok
kanunu da ihlal ediyor ve hafife alınmamalı. Gizli olarak
geliştiriliyor olması gerçeği MBL'nin ne pahasına olursa

olsun durdurulması gereken bir skandalla ilişkisi olduğunu gösteriyor.

Bu mesajı kaygılarımız göz ardı edildiği ve MBL bakterinin toplu üretimine başlamak üzere olduğu için size gönderiyoruz. Bir kez piyasaya sürülürse uluslararası sınırlarda durmayıp, risklerinin planlı ya da tesadüfi oluşuna bakılmaksızın kontrolsüz bir şekilde yayılacak. En yakın zamanda daha fazla bilgi vermeye çalışacağız. Bu e-posta bütün İngiliz gazetelerine ve uluslararası haber kuruluşlarına gönderildi.

Umarız bu mesajı okuyup bu skandalı mümkün olduğunca kısa sürede, çok geç olmadan gün yüzüne çıkarırsınız.

Saygılarımızla,

Dr. Matthew Galloway ve Dr. Katherine Galloway

Dosyalar/v7/Zaman-düzlemi-2019/MS-169

Uzun süren korku dolu bir sessizlik oldu.

"Pekâlâ," dedi Kate sonunda. "Vatan haini olmadıkları kesin o zaman."

"Bu e-postayı göndermelerine engel olan her kimse, bilgisayardaki dosyaları yok eden kişiyle aynı olmalı," dedi Tom. "Bunu yapan kişi çok güçlü olmalı."

"MBL'deki patronları yapmış olabilir mi?" diye sordu Kate. "Bilmem."

"Asıl soru," dedi Kate, "neden yaptıkları. Görülen o ki Gallowaylerin binlerine silahtan bahsetmelerini engellemek istemişler ama sonra öldürüldüklerinde zaten ortaya çıkmış. Öyleyse neden ondan önce bilginin yayılmasını durdurmaya çalıştılar?"

"Çünkü Matthew ve Katherine'in bakteriyi çaldıkları anlaşılınca MBL'nin suçlayabileceği birileri olmuş oldu," dedi Matt yavaşça. "Ondan önce hedef MBL olacaktı ve böyle bir bakteriyi yapmış olmakla suçlanacaktı. Ancak Katherine ve Matthew terörist olarak etiketlenince MBL tüm suçları onların üzerine atarak işin içinden sıyrıldı."

Kate dehşet içinde ona baktı. "Peki ama MBL bakteriyle ne yapmayı planlıyordu? Neden böyle bir bakteri yarattı?"

"Onu hiç kullanmadılar," dedi Tom. "MBL bir şey yapmayı planladıysa bile başarılı olamadı."

"Yine de öğrenmek zorundayız," dedi Matt. "Katherine ve Matthew sadece günah keçisi olmuşlar. Eğer onlara ne olduğunu bulabilirsek, MBL'nin planladığı şeyin arkasındaki gerçeği öğrenebiliriz. Neler olduğunu çözmemiz gerekiyor."

Sessizce diğer e-postaları da incelediler.

Gönderen: Katherine <KitKatherine@gmail.co.uk>
Alıcı: Matthew <gallows@hotmail.co.uk>
Konu: Saçmalımın
Tarih: 7 Haziran 2019 15:42:51 GMT

Matthew, Matthew, hassiktir.

Böcek ilacı laboratuvarında Clare'e ne üzerinde çalıştığını sordum ve eşleşiyor Matthew. Zehir de yapıyorlar.

Matthew. Gerçekten bununla başedemiyorum. Bir paranoyak değil de gerçekten haklı olabilirsin, kahretsin. (ノ^_^)ノ ~ 1 Siktir.

K

Gönderen: Matthew <gallows@hotmail.co.uk>
Alıcı: Katherine <KitKatherine@gmail.co.uk>
Konu: RE: Saçmalımın
Tarih: 7 Haziran 2019 16:10:36 GMT

Evde konuşuruz. Sinir krizi geçiriyorsun biliyorum ama vaktin olursa süt alır mısın?

Gönderen: Katherine <KitKatherine@gmail.co.uk>
Alıcı: Matthew <gallows@hotmail.co.uk>
Konu: RE: RE: Saçmalımın
Tarih: 7 Haziran 2019 16:11:10 GMT

Şu anda kriz geçirmeme yetecek kadar nedenim olduğunu düşünüyorum göt! Tamam, süt alacağım. Görüşürüz. K

Gönderen: Katherine <KitKatherine@gmail.co.uk>
Alıcı: Matthew <gallows@hotmail.co.uk>
Konu: OK
Tarih: 7 Haziran 2019 19:15:02 GMT

OK, o zaman e-postayı şimdi gönderiyorum. Tüm personele, değil mi? Ne yazmalıyım? Tahminimce vazgeçme ihtimalimize karşı

özele indirmek en doğru yaklaşım olur. Aslında panikleyeceğimi düşünmüşüm ama bütün bu olaylara rağmen tuhaf bir biçimde sakınım. Anlaşılan sandığımdan daha parlak zekâm var. K

Gönderen: Matthew <gallows@hotmail.co.uk>

Alıcı: Katherine <KitKatherine@gmail.co.uk>

Konu: RE: OK

Tarih: 7 Haziran 2019 19:17:11 GMT

Evet, belli olmaması iyi. Sadece buluşmak istediğimizi ve herkes katılabilirse çok memnun olacağımızı söyle. Bence sakın olman çok iyi. Doğru şeyi yaptığımızı gösteriyor. Şey, yani, aynı zamanda çok keskin bir zekân olduğunu da gösteriyor. Kesinlikle... "öhöm" İşin hâlâ bitmedi mi? Benim bitti.

Gönderen: Matthew <gallows@hotmail.co.uk>

Alıcı: Katherine <KitKatherine@gmail.co.uk>

Konu: Hmmm

Tarih: 7 Haziran 2019 13:05:22 GMT

OK, Dr. Smith benimle konuşmaya geldi Kate. Toplantının ne hakkında olduğunu bilmek istedi. Ona laboratuvarındaki iş konusunda endişeli olduğumuzu söyledim ve o da önce ona başvurmuş olmamız gerektiğini çünkü bunun herkesin bilmesi gereken bir şey olmadığını söyledi. Yani aslında kısaca çenemizi kapamamızı söyledi. 4'te müsait misin? Bu konuyu bizimle o zaman konuşacağını söyledi.

Gönderen: Katherine <KitKatherine@gmail.co.uk>

Alıcı: Matthew <gallows@hotmail.co.uk>

Konu: RE: Hmmm

Tarih: 7 Haziran 2019 13:10:29 GMT

Bu pek hayra alamet değil. Ofisinde mi buluşacağız? Orada görüşürüz. Seni seviyorum. K

Gönderen: Matthew <gallows@hotmail.co.uk>

Alıcı: Katherine <KitKatherine@gmail.co.uk>

Konu: RE: RE: Hmmm

Tarih: 7 Haziran 2019 13:11:01 GMT

Ben de seni seviyorum.

Gönderen: Katherine <KitKatherine@gmail.co.uk>

Alıcı: Matthew <gallows@hotmail.co.uk>

Konu: güncelleme

Tarih: 7 Haziran 2019 16:36:02 GMT

Raporu yazmaya başladım. Haklısın. Kamuya açıklamalıyız. Risklerinin artık hiçbir önemi yok ve eğer şimdi yapmazsak bize hafif bir cezadan fazlasını verebilirler. K x

Gönderen: Matthew <gallows@hotmail.co.uk>

Alıcı: Katherine <KitKatherine@gmail.co.uk>

Konu: RE: güncelleme

Tarih: 7 Haziran 2019 17:05:49 GMT

Bence biraz uğraşıp gözetleyerek hazır fırsatımız varken yeteri kadar kanıt elde etmeliyiz. Bu gece geç mi çıkacaksın? X

Gönderen: Katherine <KitKatherine@gmail.co.uk>

Alıcı: Matthew <gallows@hotmail.co.uk>

Konu: RE: RE: güncelleme

Tarih: 7 Haziran 2019 17:32:59 GMT

Katılıyorum. İşten sonra? Görüşürüz. 6'yı geçirmeyi planlamıyorum. K x

"Yani," dedi Tom bilgisayarında yeni bir belgeyi açarken. Olayları tarihlerine göre sıralamaya başladığında Matt ve Kate duvara dönüp projeksiyondan izlemeye başladılar. "Şüphelenmeye başladılar. Biraz araştırıp deneylerin bazılarında pis işler döndüğünü anladılar. Bu bakteri araştırması bütün kurallara karşıydı. Sonra herkese bu çalışmada çalıştıklarını söylemeye karar verdiler. Patronları tarafından engellendiler. Açıklamalarından tatmin olmamış olmalılar çünkü bildiklerini basınla paylaşmaya karar verdiler.

"Bir rapor yazdılar," diye devam etti Tom, "pek çok gazete e-postayla duyurmayı denediler ama engellendiler. Aynı dönemde daha fazla bilgi elde etmek için bir yere gittiler, muhtemelen laboratuvarlarına. Ve birkaç hafta sonra aileleri, kaybolduklarını ve evlerinin yağmalandığını öğrendiler. Sonra da gazeteler öldüklerini ve terörist olduklarını yazdılar."

"Ama ortadan kaybolmadan önce büyükannemlerin evine, içlerinde bu bilgisayarın da olduğu bir şeyler bıraktılar," diyerek Kate araya girdi.

"Evet, iyi tespit. Tutuklanacaklarından kuşkulunıp kanıtları korumak istediler. Bahse girerim ki patronlarının dosyaları uzaktan imha edebileceği hakkında hiçbir fikirleri yoktu." Tom bunu da tarih sıralamasına ekledi.

"Sonra büyükannelerin laboratuvarın peşini bırakmıyorlar, ta ki MBL, onları korkutup çenelerini kapatmak için askerler gönderene dek," dedi Matt, Tom söylediklerini yazarken.

"Yani bilmemiz gereken şey," diyerek Kate sesli düşündü, "a) Matthew ve Katherine'in o e-postayı göndermeye çalıştıkları sonra ne buldukları, b) nerede buldukları..."

"MBL'de bulduklarını varsayabiliriz. Vurulduklarında oradaydılar," dedi Matt.

"Evet ama gazetelerin yazdığı gibi gerçekten orada mı öldürüldüler yoksa daha sonraki bir tarihte mi?" diye sordu Kate.

"Doğru tespit," dedi Matt ve ekledi, "Ayrıca şunları bilmemiz gerekiyor c) bu bakteriyle ne yapıldı. Eğer MBL ya da her kimse bunu bir sır olarak tutmak için öldürmeyi istediye, o zaman pes edip olanlardan sonra bakteriyi imha etmiş olduğundan şüpheliyim. Ayrıca bakterinin MBL'deki laboratuvarında nasıl serbest kaldığını ve Gallowaylerin bununla bir alakalarının olup olmadığını da öğrenmeliyiz."

"Buna gerçekten bulaşmalı mıyız?" dedi Tom özür dilercesine. "Demek istediğim, onlar çoktan öldü. Artık ne önemi var ki? MBL bakteriyi piyasaya sürecektir değil ya, yıllar geçmiş. Neden öldürölme riskini alalım ki?"

"Henüz piyasaya sürmemiş olmaları bunu hiç yapmayacakları anlamına gelmez. Bu insanlar hâlâ orada olabilirler," diye açıkladı Matt. "Bakteriyi savaştan önce kullanmayı planladılarsa, olayı gün yüzüne çıkarmak için şimdi o zamankinden daha çok sebebimiz var. O zamandan bu yana hiçbir şey değişmedi. İngiltere, yeniden Avrupa'yla savaşın eşiğinde. Eğer isterlerse bakteriyi kullanmalarına hiçbir engel yok."

"Ve onu yapmayı bitirmek için yıllar harcamış olmalılar. Bütün dünyayı yok edebilir," dedi Kate. "Ve Katherine ve Matthew ailemiz. Onların masum olduklarını kanıtlamalıyız!"

Tom içini çekti. "Haklısın. Benim Spartacus işlerimden çok daha ciddi bir iş. Eğer bunu yapan kimse bunu ölümüne bir sır olarak saklamak istiyorsa, biz de öldürülebiliriz."

"Yapmak zorundayız," dedi Matt.

Tom tereddütsüz başını salladı.

İkisi birden Kate'e döndüler.

"Hadi öyleyse," diyerek o da kabul etti.

Bir süre hepsi sessizdi, sonra Matt konuştu. "Nereden başlayacağız?"

"Bilmiyorum," dedi Tom. "Tavan arasında başka bir şey buldunuz mu? Flaş disk ya da başka bir şey?"

Kate başını iki yana salladı. "Maalesef. Hepsi bu." Sırt çantasını alıp tavan arasında buldukları bütün belgeleri çıkardı: günlükler ve birkaç eski ders kitabı.

Tom, Katherine'in üniversite yıllarını kaydettiği en az parıltılı günlüklerinden birini karıştırdı. Kate henüz ona doğru düzgün bakma fırsatı bulamamıştı.

"Peki, şifre neden bahsediyor?" diye sordu.

Kate şaşkın şaşkın yüzüne baktı. "Ne şifresi?"

"Şifre?" diye tekrarladı Matt ve omzunun üzerinden bakmak için ayağa fırladı. "Aman Tanrım. Kate, şifreli yazılmış."

Son elli sayfa Katherine'in kendine özgü el yazısıyla yazılmıştı. Düzgün bir biçimde yazılmış semboller karışımıydı.

"Bunu nasıl gözden kaçırdık?" dedi Kate sayfaya şaşkınlıkla bakarak. "Aman Tanrım!"

"Bir anlamı olmalı," dedi Matt. "Belki de MBL'nin yapmak üzere olduğu şey hakkında daha fazlası yazıyordur."

"Şifreyi çözmemiz gerekiyor. En kısa sürede," dedi Kate.

"Pekâlâ, şansa bakın ki tam da bunu yapabilecek bir programım var," dedi Tom sırtarak. "Sanırım elimizde ikinci ipucumuzu tutuyoruz."

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM

- 18 Ah Tanrım, olamaz! Karım kayınvalidesiyle anlaşıyor! Bana bunu nasıl yaparsın, zalim dünya?!? Kendimi öldürebeyim. Bu şekilde bir dakika daha yaşayamam.
- 19 Merak etme, hayatıma hükmetmekte gerçekten ısrarcıysan yeni bir liste yapabilirsin. Yirmi altı yıl boyunca sana ve ilkelerine muhtaç olmadan kişisel temizliğim, yaşam tarzım ve genel zihinsel ve fiziksel sağlığım konusunda oldukça iyi idare ettiğimin farkındasın, değil mi?

Varna, Bulgaristan, 1854

Katy manzaranın tadını çıkarıyordu. Çamurlu, pis kokulu kamptan dışarı çıkınca manzaranın aslında oldukça güzel olduğunu gördü. Zemin kır çiçekleriyle kaplıydı ve aralarında otlayan keçi ve koyun sürüleri vardı. Göl, ufuktaki tepelere kadar uzanıyordu.

Dün gece çok iyi uyumuştı ve uyandığında Matthew'nun gittiğini görmüştü. Birkaç dakika süren bir panikten sonra Matthew bitkin bir halde geri dönmüştü. "Hiçbir yerde yiyecek yok."

"Çünkü fazla nazıksın, narin çiçek," diye cevap verdi Katy sevgiyle ve belki biraz da sitemle. "O işi bana bırak."

Gölün karşı tarafından çok sert bir rüzgâr estiği için ödünç aldığı Matthew'nun paltosuna daha da sarındı, kesinlikle Matthew gibi koktuğu için değil.

Küçük bir grup yerel köylü kamp alanının kıyısındaki askerlere mallarını satıyordu. Birkaç hurdadan başka bir şey yoktu ve guruldayan midesi yiyecek konusunda umutsuzluğa düştü. Pes edip çadıra dönmek üzereydi ki küçük bir çocuk gelip atlar için saman balyalarını indirdikten sonra köylerden birine döndü.

Katy, köye vardığında bir dükkânın arka tarafında kaybolan çocuğu izledi. Birkaç asker daha yiyecek bulabilmek için ondan önce köyün yolunu tutmuştu ama hiçbirinin şansı yaver gitmişe benzemiyordu. Hepsi kampa elleri boş dönmüştü.

Önsezilerini takip ederek dükkâna kadar çocuğu izleyip ön kapıdan içeriye süzüldü. İçerisi genel olarak boştu; içlerinde yıpranmış botların ve kâselerin olduğu birkaç tozlu dolap duvar boyunca uzanıyordu. Dükkânın arka tarafında dükkânın

sahibiyle konuşan yerli halktan bir kadını fark ettiğinde çıkmak için arkasını dönmek üzereydi. Kate bir avuç dolusu bozuk paranın şingirtisini tanıyarak görmek için biraz daha yaklaştı.

Dükkân sahibi ağzındaki pipoyu çıkarıp başını lekeli ve eski püskü bir perdenin arkasına uzatıp dükkânın arka tarafına giden kapının ağzında durdu. Sert bir şekilde seslendi. Bir dakika sonra Katy'nin takip ettiği çocuk geldi, elinde güçlkle taşıdığı şişkin bir çanta vardı. Kadın çantayı alıp konuşmadan başı önde dışarı çıktı. Katy kendini tutamayıp gülümsedi. Burada yiyecek vardı, sadece nasıl bulmanız gerektiğini bilmek zorundaydınız.

Dükkân sahibi o an Katy'yi fark etti. Kaba bir dille bağırdı. "Ne var, çocuk?"

Katy çenesini dışarı doğru uzatıp, "Yiyecek bir şeyler almak istiyorum," dedi.

"Bizde yok." Dönüp piposuna hafifçe vurup ucunu kontrol etti.

"Yalan söylüyorsun."

Adamın kalın kaşları hayretle havaya kalktı ve ağız dolusu kırık sarı dişini göstererek piposunun arkasından sırttı. "Neden böyle söylüyorsun çocuk?"

"O kadına az önce bir çanta dolusu yiyecek verdin." Cüretkâr bir biçimde adamın gözlerinin içine baktı.

"Kıyafetti," dedi adam kısaca.

Katy eğildi ve taşmak üzere olan çantadan yere dökülmüş olan toprakla kaplı bir kökü aldı. "Kirli kıyafetler satıyorsun," dedi Kate beklenmedik bir şekilde.

Dükkân sahibi boğazından, Katy'nin kahkaha olduğunu umduğu tuhaf bir ses çıkardı. "İngiliz olabilmek için fazla zekisin çocuk. Ne istiyorsun?"

Katy, hem adamın duyması için hem de karnının gurultusunu bastırmak için cebindeki bozuk paraları şingirdattı. "Ne-yin var?"

"Tavuk," diye cevap verdi hemen ve dudağını büküp düşündü. "Adını bilmiyorum ama insanı şey yapıyor," diyerek bir eliyle gözünün altını ovuşturdu.

"Soğan," diye tahminde bulundu Katy kısa bir kafa karışıklığından sonra.

"Evet," dedi adam. "Ekmek ve elma da var."

"Hepsinden ver," dedi Katy adamın istekli eline birkaç bozukluk koyarak

Adam paraları sayıp eve doğru gözden kayboldu ve birkaç dakika sonra elinde bir çantayla geri döndü. Katy çantayı alırken adam göz kırptı ve Katy de kendini muzaffer hissederek gülümsedi.

Kampa geri döndüğünde Matthew çadırın dışında yerde oturuyordu. Elinde içi kahve dolu tenekce bir fincan vardı ve defteri de kucagındaydı.

"Günaydın," dedi Katy ve kahvesini çaldı. Bir yudum alıp acı tadıyla yüzünü buruşturdu. Sonra omzunun üzerinden defterine bakıp, dalgınlıkla Matthew'nun saçındaki havaya kalkmış bir bukleyi düzeltti. Bir saniye sonra ne yaptığını fark ederek utançla elini çekti. Tıpkı bir refleks gibi istemsiz bir hareket olmuştu.

Matthew, Katy'nin önerileriyle son makalesini tekrar yazıyordu. Katy suçluluk hissetti. Matthew'nun makalesi kusursuz derecede iyiydi ama Lord Somerset'in kamptaki koşullar hakkındaki dürüstlüğüne umursamayacağını biliyordu. Bu yüzden Matthew'yu bazılarını yumuşatmaya ikna etmişti. "Onları daha sonraki bir makaleye sakla," demişti, "burayı biraz daha gördükten sonraya."

Matthew başını geriye atıp yukarıya bakarak ona gülümse-
di. "Selam. Sana bir hediyem var." Kelimeler ağzından Katy'ye
söylemek için sabırsızlanıyormuş ve bir dakika daha bekleye-
mezmiş gibi çıkmıştı.

"Ah! Teşekkür ederim," dedi Katy. Doğru düzgün bir hedi-
ye almayalı ne kadar zaman geçtiğini hatırlayamadı.

Matthew, kendinden aşırı memnun bir tavırla kahverengi
bir paket uzattı.

Katy hemen yırtıp açtı. İçinde bir dolma kalem vardı.
"Matthew!"

"Yazmak için kendi malzemelerin olsun istedim," dedi bir-
denbire güvenilmez bakışlarla.

"Bu harika, teşekkür ederim."

"Önemli değil. Sen benim asistanımsın sonuçta. Kendi
malzemelerinin olması bir gereklilik." Kendi kendini ikna et-
meye çalışır gibiydi. "Ayrıca benim kalemimi kullanmamamı
tercih ederim."

"Ne! Neden ki?"

"Kalemler insanın tutuşuna uyum sağlar ve sen solak oldu-
ğun için kalemimi bozabilirsin."

"Ne? Yani bunca zamandır kalemini bozacağımdan mı en-
dişe ettiğini söylüyorsun?"

"Hayır! Ben... belki diye düşündüm, eğer çok kullanırsan.
O kalemi seviyorum."

"Matthew!"

Üzgün gözlerle Katy'ye baktı, bakışları pişmanlık doluydu.

Katy gücenmiş görünmek istedi ama onun yerine kahkaha-
larla Matthew'nun yüzündeki ifadeye güldü. "Sadece kalemini
kullanmamamı söyleyebilirdin!"

"Pratik yazmayı öğrenmeni istedim," diye iriraf etti hâlâ
üzgün görünerek.

“Bunca zamandır benim yazmamı izlerken kalemin için mi endişeleniyordun? Nasıl bir duygu çatışması bu! Kâbuslar da gördün mü?”

Katy’ye keyifsizce bakıp tamamen ciddi bir şekilde, “Sarsı-
cıydı,” dedi.

“Seni anlamıyorum. Kaleminin ucunun kırılmasından o kadar korkuyorsan neden kurşun kalem kullanmıyorsun?”

“Kurşun kalem. *Kurşun kalem.*” Başını iki yana salladı. “Bazı insanlar sadece toplumun çökmesini istiyor.”

Katy gülme krizine tutulunca Matthew gülümsedi. “Pekâlâ, bu hediyeyi bana verme nedenin her neyse, teşekkür ederim. Gerçekten, çok sevdim.” Matthew’yu kendine çekip kucakladı ve başını çenesinin altına sokup köprücük kemiğine doğru gülümsedi. Artık kırtasiye malzemeleriyle ilgili kaygısı kalmayan Matthew da Katy’ye sarılıp onu sıkıca kendine doğru çekti. Katy içini çekti. Matthew tarafından sarmalanmak kendini evde gibi hissettiriyordu. Sonunda Matthew geri çekilip boğazını temizleyerek paltosunu silkeledi.

“Yiyecek bulma konusunda benden daha şanslı mıydın bakalım?”

Katy’nin gözleri parladı. Neredeyse unutmuştu.

“Ah, pek sayılmaz,” dedi ağırbaşlı bir tavırla ve taşmak üzere olan çantayı ona uzattı.

Katy çantadan tamamen tüylü, kanatları iki yana düşmüş tavuğu çıkarırken Matthew hayretle donakaldı. Önce tavuğa sonra Katy’ye baktı. Elini dirseğinin altına sokup onu kendine doğru çekti. Seveceen ve içten gözlerle bakıyordu. “Bunları nereden buldun Tanrı aşkına? Ben... Sen *olağanüstü* birisin.”

Katy yutkunmaya çalıştı ama beceremedi. Matthew’nun ona bu şekilde baktığına inanamıyordu. Bir tavuk yüzünden ona hayranlıkla bakıyordu.

“Kendimce yöntemlerim var,” diyerek nihayet cevap ver-
meyi başardı, sesinin alaycı ve gizemli çıkmasına özen göstere-
rek ama biraz nefes nefese gibi çıkmıştı.

Matthew’nun bakışları Katy’nin dudaklarına kaydı ve Katy
birdenbire sersemliğinden kurtulup hevesini yitirdi. İlgüdüsel
bir hareketle yüzünü Matthew’nun omzuna bastırıp sıkıca, ro-
mantik olmaktan uzak biçimde sarıldı. Matthew onu öpmek
üzereydi ama Katy ona izin veremezdi. Ondan bu kadar çok şey
gizlerken yapamazdı. Onu son kez sıkıca kucakladı; bıraktığın-
da Matthew’nun yüzündeki yumuşak ifade silinmişti.

“Evet, akşam yemeği için tavuğumuz var,” dedi Katy.
Matthew’nun ona, yere devirmek istediği hareket halindeki
bir hedef gibi bakmayı kesmesini istiyordu. Cevabı biraz zora-
kiydi ama Katy umursamamaya çalıştı.

» 1954 zaman diliminde hata

» İlk hedef başarılsız

» Sistem izleniyor, olası bir müdahaleye hazırlıklı olun

Kate, kahvaltıyı koluyla dengede tutmaya çalışarak Matt'in kapısını tıklattı. O günü, dün gece keşfettikleri günlüğün şifresini çözmekle geçireceklerdi. Tom onlara, her sembolün ne sıklıkta kullanıldığını belirleyip sonuçları İngilizcede en sık kullanılan harflerle karşılaştırarak yazıyı analiz eden bir program vermişti. Bu program her harfin ne olduğu konusunda iyi bir tahminde bulunabilirdi.

Matt hâlâ uyuyor olmalıydı çünkü kapıyı açıp pijamalarıyla kapıda belirmesi epey zaman aldı. Başını kaşıyıp gözlüklerini düzeltti. Lenslerini kafasına estiği zaman takıyor gibi görünüyordu, ayın evrelerine bakarak ya da o gün onları takmaya zaman bulacak kadar erken uyanıp uyanmadığına göre karar veriyor olabilirdi.

"Günaydın." Elinde düşecekmış gibi duran tabakların bir kaçını alıp Katy'yi içeriye buyur etti. Tabakları masaya bıraktı ve Kate de onları yerleştirdi. Çıplak göğsüne bakmamaya çalışıyordu ama omuzlarının üzerine tişörtünü giyerkenki hareketi dikkat dağıtıcıydı. En üste de yün bir kazak giyip başparmaklarını kolundaki deliklere soktu.

"Sana kafeteryadan kahvaltı getirdim. Yine sütleri bitmiş," dedi boş konuştuğunu fark ederek. "İthalattaki son kısıtlama en kötüsü. Kahvaltılık gevrek için elma suyu verdiler."

Program hızlı çalışmıştı ama önce el yazısını tarayıp dijitale çevirmek zorundaydılar. Programın el yazısını algılaması biraz zaman aldı ama sonunda ilk yazı tarandı ve şifresinin çözülmesi için hazırды.

Sonuçlar diğerleriyle karşılaştırıldığında üç sembolün çok daha sık kullanıldığını gösteriyordu. Analiz tablosuna göre, bunlar "e", "t" ve "a" olabilirdi. Kate bir araştırma yapıp sembollerini harflerle değiştirdi. Sistem çalışıyor gibi görünüyordu

Çünkü birkaç yerde "a" harfiyle değiştirdiği sembol tek başı-
naydı ve bu oldukça mantıklıydı.

"yleyse tek olan diğer sembole de 'i' diyebiliriz, değil
mi?" diye sordu Matt.

"İyi fikir. Ve 's n s' yazan yerde de sanırım 'n', 'u' harfini
gösteriyor."

Yazıyı inceleyip yavaş yavaş bütün kelimeleri ortaya çıkarıp
boşlukları doldurmak için tahminler yürüttüler. Arada bir hata
yaptılar ama işe yaramayan kelimeleri anlamak kolaydı. z-
dkleri her yeni harf pek çok diğer harfi bulmalarına yardımcı
oldu ve çok geçmeden yazı okunabilir hale geldi. Tekrar yuka-
rıya dönüp en baştan okumaya başladılar. Kate elde ettikleri
başarı karşısında yüzündeki sırtışa engel olamıyordu.

5 Haziran 2019.

Böylece daha inanılmaz ve gizemli olmak için şifreli yazmaya karar verdim. Sebebi kısmen, M ve benim bir süredir tartıştığımız meseleleri bir yerlere yazmak istemem ama yazdıklarımı da birilerinin okuyabileceği şekilde ortada bırakmak istememem. Ama asıl sebebi dünyanın en havalı şeyi olması. CASUS OLMAK İSTİYORUM. NEDEN CASUS DEĞİLİM HAYATIM NE ZAMAN TERS GİTMEYE BAŞLADI

Evren beni havalı bir casus yapmak yerine kıymetsiz bir biliminsanı yaparak büyük bir adaletsizlik göstermiş olsa da, bahsetmek istediğim korkunç bir meselem var. Geçen hafta akşam yemğinde M, spor laboratuvarında Mick ile işi hakkında konuştuklarını söyledi. (Dehşet verici, biliyorum, bana da biraz heyecan bırakın çocuklar.)

Aslında yine bebek konusunu açacağını ve o yüzden en seksi elbisemi giymemi söyleyip beni şık bir yemeğe çıkardığını düşünmüştüm ama anlaşılan konuşmak istediği şey hayatını değiştiren, tehlikeli bir durum hakkındaydı. Bütün bunlar anlatılana kadar bebek meselesi beklemek zorunda kalacak gibi görünüyor.

Yani, EVET, Mick hakkında konuşmaya başladığında.

TAMAMEN "SİKICI BİR SOHBET KONUSU" olduğu için onu pek dinlemiyordum. BRAVO ORTAMIN İÇİNE ETTİN. Ama o an öyle ciddi bir şey söyledi ki gafil avlandım.

Mick'in Mie, fon alabilmeyi umduğu yeni araştırma önerisini anlattığı ortaya çıktı. Araştırma, radyasyon verilmesi halinde gübre sporlarının davranışlarına odaklanıyormuş. Mie bakteri sporlarıyla yapılan son araştırmaya örnek olarak şarbonu bahsetmiş.

Bütün bu süre boyunca M bizden bir çeşit Sherlock Holmes olduğunu gizleyip, bakterimizin şarbona ne kadar benzediğini ve küçük bir ayarla gübre sporlarımızın şarbonun memeliler üzerindeki çok benzer bir etki göstereceğini fark etmiş ki biliyorsunuz şarbon. BİYOLOJİK BİR SİLAH.

M hâlâ bunu düşünüp biraz altyapı araştırması yaparken, üst makamlardan çalışmamızda bakterinin belli bir özelliğine odaklanmamızı öneren bir e-posta aldık, bu özellik Mie göre bakteriyi daha tehlikeli yapacak bir özellikti. M'in beyinde tehlike çanları çalmaya başlamıştı. NELER OLUYOR. BİR ÇEŞİT ÇILGIN CASUS FILMİNDE Mİ YAŞIYORUM. ÇOK CİDDİYİM.

Henüz hiç kimseye bu konu hakkında bir şey söylemedi çünkü eğer paranoyak bir ahmaksa onu gebertip egosu

toprağa kârışana dek küllerini yakacağını biliyor. O yüzden önce bana söylemek istemiş. Ama, her neyse, ona katılıyorum, bu gerçekten tüyler ürpertici.

Tanrım, sersem düşüncelerimi şifrelemek çok zor. Beynimi ağızımla (ya da kalem ya da elle) değiştirsem iyi olacak.

MBL neden memelileri öldürüp sporlar üretebilen bir araştırmaya fon sağlamış olabilir? Onlara başlangıçta şüphelenmenin kârlı olacağını söyleseniz bile iş o kadar odaklanılmış bir hal alıyor ki, tesadüfi olmasına imkân yok. Ne yaptıklarını biliyor olmalılar.

Bu olanlar herhangi teknolojik imkânları kısıtlı laboratuvarı olan ve aslında evrenin bilinen kurallarına göre çalışmayan bir Hollywood kötü adamı için mükemmel bir deney olsa da küçük bir sorunumuz var. Kocaman, kabarik Einstein saçları olan kötü bir adam için çalışmıyoruz.

MERKEZİ BİLİM LABORATUVARLARI adına çalışıyoruz!

Üst makamlar mahsulleri korumak konusunda oldukça heyecanlılar!

Hayır, gerçekten, kıdemli uzmanlarla kahve içerken sadece Sicilya'da olan, az bilinen bir armut türünü Malezya'da yaşayan ender bir sinek türüne karşı koruyan bir bakterinin araştırmalarıyla ilgili tüm heyecanını kusarken dinlediğim

inanılmaz sıkıcı birçok anım var. ONLAR İNEK TIPLER,
KÖTÜ KAHRAMANLAR DEĞİLLER. Büyüleyici kabanık saçları
olduğunu itiraf ediyorum ama.

Yani evet, insanlığa karşı ruhu tahrip eden bir çeşit
silah yapmaya çalışmadıklarını farz edersek (ki kabul edelim,
YAPMIYORLAR, HEEEEEEY, M ne derse desin), bu kulağa hiç
mantıklı gelmiyor! Onunla ne yapacaklar ki? Ordulara silah gibi
satamazlar herhalde.

Nerede piyasaya sürerlerse sürsünler yayılıp herkesi ve
her şeyi öldürebilir. Tüm hayvanlar ve canlılar yok olur. Ne
çeşit bir yararlı silah bu? Nükleer silahlar, en azından bir
dereceye kadar kontrol edilebiliyor!

Her neyse, M biraz "araştırma" ya da benim değişimle
"KATİTEN HARİKA DELEKTİF OLUR. HADİ, BU TEORİYİ
BİLİMLE KANITLAYALIM" yapmamız konusunda ısrarcı. Öncelikli
olarak M testlerini tekrar gözden geçirip dikkat çeken bir
şey var mı diye bakacak ve ben de kahve sohbetlerinde, diğer
projeler de haince bir yön kazanıyor mu diye bakacağım.

Aaaah ah.

Bombalar, silahlı çatışmalar ya da yarı çıplak kadınlar yok.
En azından şimdilik.

14. BÖLÜM

Kate'den yeni mesaj

Saçmasın ve seni seviyorum.

Dosyalar/v7/Zaman-düzlemi-2019/M5-150

NOTTINGHAM ÜNİVERSİTESİ KAMPÜSÜ, İNGİLTERE, 2039

Kate uyandığında garip bir yataktaydı ve üzerinde bir yorgan örtülüydü. Matt yanında virgül gibi kıvrılmış uyuyordu. Programın günlüğün geri kalanının şifresini çözmesini beklerken uyuyakalmışlardı. Matt'in huzurla uyuyuşunu seyredip saçını okşamamak için kendini tuttu. Sonra Matt gürültüyle horladı ve tüm büyü kayboldu. Kate sevgiyle ve içtenlikle gülümsedi ve yatakta döndü.

Kendi odasına gidebilirdi ama kendini kıpırdamaya ikna edemedi. Tabletini kontrol etti. Arkadaşlarından üç mesaj ve annesinden bir cevapsız çağrı vardı. Umursamadı. Hepsine daha sonra ulaşırdı. Bu ânı bozmak istemedi. Yarı uykulu halde Matt'in düzenli nefes alıp verişini dinlemek ona şu an çok *doğru* geliyordu. Sanki hep orada yaşamış gibi kendini oraya ait hissediyordu.

"Sen kaz yumurtası değilsin," diye mırıldandı Matthew rüyasında.

"İçimi rahatlattın, teşekkürler," diyerek alay etti Kate.

Matt güldü, uykuda bile Kate'in şakacı konuşmasına tepki veriyordu. Matt'in yastığına kafasını gömüp sırtıttı. Bu huyunu her zaman sevmişti.

★ ★ ★

Kate uykusunda gürültülü bir ses duyarak, gözlerini açma zahmetine girmeden sızlandı. Matthew'ya biraz daha sokulup battaniyeyi omzunun üzerine çekerek sarındı. Kale çok soğuktu. "Başladı mı?" diye mırıldandı Kate. "Daha gün ağarmadı bile."

"Bilmem," diyerek Matthew bir şeyler geveledi ve Kate'i sıkıca kendine doğru çekti. "Sence Charlie sabaha kadar bekleyebilir mi?"

"Çok anlayışsız," dedi Kate yarı esneyerek. "Bunun ne olduğunu sanıyor ki, bir kuşatma mı?"

Matthew gülünce sesi Kate'i tamamen uyandırdı.

"Ah, alarımınmış," dedi Kate ve söylediği şeyden hemen vazgeçti. Alarm? Kalede? Neden sürekli aynı şey oluyordu, bu... ait olduğu yerden kopup gitme? Rüyaları genellikle bu kadar canlı olmazdı.

Matt arkasında kıpırdandı. "Bugün işim yok; Mick vardiyada. Hadi, tekrar uyuyalım," deyip boynunu öptü. Bir süre başını geriye atıp Matt'in ona daha kolay ulaşmasını sağladı ama sonra dönüp kaldı. Matt daha önce onu hiç öpmemişti, hatta bu şekilde yakınlaşmamışlardı da.

"Matt?" diye seslendi hafif bir sesle.

Matt başını kaldırdı. "Hmmm?" dedi, ne olduğu hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi ona bakıyordu. Kate anılamak için bir süre etrafına bakındı. Kesinlikle Matt'in üniversitedeki odasındaydılar ve hayır, bunu daha önce kesinlikle yapmamışlardı.

"Sanırım dün gece burada uyuyakaldık," diye açıklama yaptı.

Kate'e bakıp gözlerini sımsıkı kapayarak başını iki yana sallayıp toparlanmaya çalıştı. Sonunda, nihayet, Kate'i bıraktı. "Evet. Özür dilerim. Rüya görüyordum."

"Evet, ben de."

> Hafıza katmanlarının kuruluşu denekler arasında gereksiz bir karmaşaya neden oluyor gibi gözüküyor

6 Haziran 2019

Gizli ve Muhtemelen Beyhude Teftişimiz üzerine bir güncelleme:

M kayıtları yeniden gözden geçirdi ve eğer araştırmanın ilk gelişim evrelerinden gübrenin son test edilmesine kadar tamamına bakarsanız, inkâr edilemeyecek derecede şüphe uyandırıcı olduğu ortada. Bütün bu olanlar son derece gerçek.

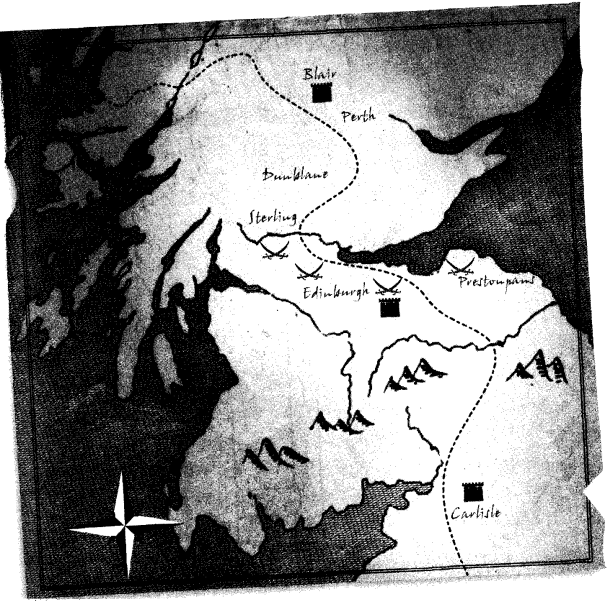
.....evet, demek ki Minin aptal sağması teorisi tutmaya başladı. BU NASIL BİR HAYAT VE BUNU BANA NEDEN YAPIYOR.

Umarım yakında bir şey çıkıp yanlış düşündüğümüzü kanıtlar yoksa bunlar hiç hayra alamet değil. Sadece M dâhi bir dedektif olduğunu düşünüp havaya gireceğinden değil, aynı zamanda dünya için çok kötü olduğundan. Onu seviyorum ama ne kadar zeki, seksi ve muhteşem olduğunu gerçekten anlamıyor. Eğer farkına varıp ona göre hareket etse, hapı yutardım. (Her anlamda.)

Bu konuyu ciddi bir biçimde ele alamıyorum. Gerçekten korkutucu. Bu bakterinin neler yapabileceğini düşünemiyorum bile: Akla gelebilecek en kötü bakteriyel hastalığın sınır tanımadan yayıldığı bir dünya düşünün. Ülkenin dışına yayılıp

önüne çıkan her şeyi öldürdüğünü, arılardan insanlara ekosistemin tüm parçalarını, bütün kıtaları yok ettiğini düşünün.

Bakteriyi imha edemeyiz. Aşı geliştirmek için yeteri kadar zamanımız yok, bakterinin yayılma hızına yetişmek imkânsız. Kaçmaktan başka yapılacak bir şey yok. Herhangi bir bakteri bile piyasaya sürülse, tüm dünyaya yayılma potansiyeline sahip. Yeryüzünde hiçbir şey bırakmaz. Neden M'in hep hayalini kurduğu gibi sadece birer çiftçi olamıyoruz. Hayat nasıl da kolay olurdu.

Dosyalar/v1/Zaman düzlemi-1745/MS-4

Dosya notu: 1745 yılında İngiltere'nin istilası sırasında Jakobit ordusunun kendi toprakları olan İngiliz Adaları'ndan, Carlisle'a kadar olan yürüyüş güzergâhı.

Carlisle, İngiltere, 1745

Kale burcunda barıştıkları o günden beri Matthew ve Katherine giderek yakınlaşıyorlardı. Matthew bir dakika bile Katherine'den gözlerini ayırmıyordu. Katherine, onun yoğun duygularıyla baş edemeyerek gözlerini kaçırana kadar bakmaya devam ediyordu. Matthew'ya âşık olmuştu ama bu konuda bir şey yapmaya hazır olup olmadığını bilmiyordu, hele ki kargaşaya yol açabileceği böyle bir zamanda. Teyzesi onu reddetmeyecek gibi görünüyordu ama yine de büyük bir skandala yol açardı.

Hiç konuşmamış olsalar da Matthew tereddütlerini anlamış gibiydi. Sabırla kendi seçimini yapmasını bekliyordu. Her şey ona bağlıydı. Karar verene kadar aralarında, tamamen platonik denemeyecek kadar fazla birbirine dokunma ve en azından Kate için uykusuz geceler içeren, sözsüz bir anlaşma vardı.

Uykusuzluk tamamen Matthew yüzünden değildi. Katherine, Jakobit kuşatmasından da endişe duyuyordu. İsyancılar hızla İngiltere'ye yaklaşıyorlardı ve bir sabah ayaz, tarlaları doğal bir griye boyamaya başladığında, atlılar şehrin duvarlarının ötesindeki tepelerde belirmeye başladılar. Katherine ve Matthew kalenin malzeme odasındaydılar.

"İsyancılar erken geldiler!" dedi bir asker korkuyla. Katherine gün ışığına çıktığında bir grup adamın kale burçlarına koştuğunu gördü. "Çok erken! Ordu henüz İngiltere'yi savunmaya hazır değil!"

Katherine malzeme odasına fırlayıp Matthew'yu elinden yakalayarak dikkatle fasulye kavanozlarını istiflemeye odaklandığı yerden çekip çıkardı. Matthew'nun eli elindeyken ve Katherine başparmağıyla onun parmak eklemlerini okşarken, askerlerin arkasından burçlara yöneldiler. Loş günışığına adım attıklarında Matthew'nun elini bıraktı.

Durand teleskopla nehir kıyısına bakıyordu. Etrafı milis kuvvetlerinin heyecanlı askerleriyle ve daha sakin olan kale garnizonuyla çevriliydi. Katherine neyi izlediklerini anlamak için parlak güneşin altında gözlerini kısarak baktı. Şehrin müdafaasını teftiş etsin diye gönderilmiş hareketsiz bir grup atlıyı anca seçebiliyordu. Matthew, Katherine'i dirseğinden tutup, daha kolay görebilsin diye onu yanındaki basamağa çekti. Yanında durup bir elini dikkatle sırtına koydu.

Katherine kaç binici olduğunu sayıyordu ki kulağının yanında bir şey vızıldadı. Sonra da hemen arkalarındaki duvardan gürültüyle bir taş yığını düştü. Başının üstünde tozlar uçuşurken çığlık atarak başını siperin altına soktu.

"Düşman ateşe başladı!" Durand topçularından birine dönerek haykırdı. "Ateş edin!"

Topçu korkudan donmuş gibiydi. Ellerini başının üstüne koyup yere çömelmişti. Katherine etrafındaki diğer askerlere baktı. Kıpırdamayacak kadar ürkmüşlerdi. Katherine hiç düşünmeden topun yanındaki yığından bir gülleyi tutup kaldırdı.

Matthew namluya koyup silahı isyancılara doğrultmasına yardım etti. Ama Katherine ateş etmeye hazırlanırken bazı çiftçiler yanlarında bir sığır sürüsüyle askerlerin yanında dolanmaya başladılar.

"Lanet olsun ," diye mırıldandı Durand. "Ateşi durdurun."

Siperlerdeki herkes soluğunu tutup çiftçilerin yoldan çekilmesini bekledi. Atlı isyancılar masumları kendi aralarında koruyucu bir bariyer olarak kullanıyordu ve top atışı mümkün değildi.

Sonunda çiftçiler ilerledi ve Durand'ın kafasıyla verdiği işaretle Katherine topu tarlalara doğru göndermek için barutu yaktı. Kulakları sağır eden gümbürtüyle yerinden sıçradı. Duman kaybolduğunda isyancılar hiç zarar görmemiş bir halde geri çekildiler.

Albay Durand hayal kırıklığıyla içini çekti. “İyi denemeydi çocuklar. Bu gece geri döneceklerini sanmam. Subaylar, bir dahaki sefere daha cesur olmanızı bekliyorum! Bu sırada nöbetçilerin sürekli görev başında nöbet tuttuklarından emin olun. Hava karardıktan sonra hiç ışık olmamasını sağlayın ve nöbetçiler de sabah kapıları açmasınlar. Tabii İskoçların içeriye dalmasını istemiyorlarsa.”

Garnizon subayları başlarını sallayıp albayın emrettiği şeyi yapmaya gittiler. Durand daha sonra koyun gibi başlarını eğmiş duran askerlere döndü. “Bu dehşet vericiydi. Bir çocuk bile sizden daha cesur davranırdı.”

Katherine ve Matthew birbirlerine sırtıp kendileriyle aşırı derecede gururlandılar.

İsyancıların o gece dönmeyecekleri kesinleşince kaleden ayrıldılar. Katherine eve dönerken o kadar heyecanlıydı ki kalabalık sokakları neredeyse zıplayarak geçti. Matthew biraz daha aklı başındaydı ama o bile konuşmadan duramıyordu. Kısa süren çatışmayı o kadar çok konuştular ki, tartışmanın sonunda yaşadıkları şey uzun ve korkunç bir savaşa dönüşmüştü.

“Top kullanma fırsatımın olacağını aslında düşünmemiştim!” Matthew atlara akşam yemeklerini verirken, Katherine coşarak ahır kapısında oyalandı. Hop hop hopluyor, hiç durmadan konuşuyordu.

Daha sonra evden gelen telaşlı koşuşturma seslerini fark etti. Matthew’ya hızlı bir hoşça kal deyip mutfak tarafından eve süzüldü. Teyzesinin emirler yağdıran sesini duyunca irkildi. Üzerini değiştirmek için çabucak üst kata fırladı. Tam Matthew’nun kıyafetlerini dolaba tıktırırken teyzesi odaya daldı.

“Kathy, nerelerdeydin?” dedi. “Anise’i bul ve hemen eşyalarını topla. Şehir kuşatma altında! İskoçlar gelip bizi öldürmeden hemen gitmeliyiz.”

“Gidemeyiz!” diye haykırdı Katherine.

“Gidiyoruz Katherine. Burada oturup o pis İskoçların gelip ailemi öldürmesini beklemeyeceğim.” Elizabeth korku ve öfkeden neredeyse ağlayacak gibi görünüyordu.

“Ben gelmiyorum,” dedi Katherine kararlı bir sesle. “Şehir iyi müdafaa ediliyor. Kentteki pek çok insan herhangi bir saldırıya hazır olabilmemiz için aylardır çalışıyor. İsyancıları püskürteceğiz. Bir korkak gibi kaçmaya hiç niyetim yok.”

Elizabeth’in çenesi gergin, yüzü korkudan bembeyazdı.

“Katherine Finchley. Bu aileyle kalacaksın. İskoçlar taşkınlık yaparken boş bir evde tek başına olmana izin veremem. Saldırıya uğrarsın!”

Katherine, “Kalıyorum Elizabeth,” dedi sert bir sesle.

Elizabeth oldukça ciddi bir sesle cevap verdi, “Son birkaç aydır sana büyükannenin acısını atlatman için özgürce bir alan ve zaman tanıdım. Seni desteklemeye ve bunaltmamaya çalıştım, büyükannenin evini kendi başına temizlemene müsaade ettim. Seni arabaya zorla sürüklemek zorunda kalsam bile bizimle geleceksin.”

> 1745 zaman düzleminde denek Elizabeth gecikmeye neden oluyor

> Müdahale isteği

>> İstek reddedildi

15. BÖLÜM

KitKat 16:11:33	Bacaklarını havada sallamanı istiyorum.
Gallows Humour 16:13:28	Ne demek şimdi bu?
KitKat 16:13:56	Filmlerdeki gibi. Hani kız bacağına kaldırıp, öpüşmelerinin ne kadar iyi olduğunu göstermek için havada sallar ya. Bir sonraki öpüşmemizde, bence sen de öyle yapmalısın.
Gallows Humour 16:14:11	Neden sen yapmıyorsun. Kız olan sensin.
KitKat 16:14:36	Erkekler de bacağına sallayabilir! CİNSİYET EŞİTLİĞİ.
KitKat 16:14:46	(°°°) ^ 11
Gallows Humour 16:15:01	Her şeyde şu ifadeyi kullanmayı kes. Yemin ederim komik olmakla uzaktan yakından alakası yok.
KitKat 16:15:27	Her neyse, söylemek istediğim şey öpücüğümün bacak sallatacak kadar iyi olduğu. Kendi bacağımlı kendim sallatamam herhalde.
Gallows Humour 16:15:52	Mmm, gözlerimin önünde belirdi.
KitKat 16:16:10	YİNE İŞTEYKEN OLMAZ.

Dosyalar/v7/Zaman-düzlemi-2019/MS-155

Varna, Bulgaristan, 1854

Katy, Varna'daki askeri kampta hastane çadırında hasır yataklarda yatan yıkanmamış hastalara dehşet içinde bakakaldı. Çok pis bir yerdi. Pis kokulu iğrenç kamışlarla dolu bir zemin ve altındaki açık lağım, cerahat kokularını ikiye katlıyordu. O ve Matthew, kampta yayılan kolera salgını hakkında röportaj yapmak için doktoru bekliyorlardı.

Varna.

"Eğer şimdi böyleyse," diye fısıldadı hastaneye göz gezdiren, "savaş başladığında hemşireler yaralı askerlerle uğraşırken

şartlar kim bilir nasıl olur.” Hastane çadırlarının bu kadar kötü olabileceğini düşünmemişti.

Matthew başını salladı. “O zamana kadar iyileştirmeyi düşünüyorum.”

“Nasıl? Dergide yazarak mı?”

“Evet.” Matthew gözlerini ayırmadan ona baktı. Casusluk yapmak konusunda hissettiği kararsızlık birdenbire üçe katlanmıştı. Matthew sadece yardım etmeye çalışıyordu ve duruma bakılırsa buna gerçekten ihtiyaç vardı. Sabah, hastane çadırına gelirken onu da çağırmasına şaşırmıştı.

“Hâlâ benim asistanımsın,” diye açıkladı neden çağırdığını sorunca, “sürpriz bir şekilde erkek olmadığın ortaya çıkmış olsa bile.”

Katy çadırda beklerken, her zamankinden daha çok Matthew’nun onu geride bırakmış olmasını diledi. Onu daha fazla gözetleyip casusluk yapmak istemiyordu.

“Problemlerin çoğu malzeme eksikliğinden kaynaklanıyor,” diye devam etti Matthew. “Bağış toplamak için halkın dikkatini çekerek durumu değiştirebilirim.”

“Ah.” Kulağa çok mantıklı geliyordu. Lord Somerset neden bunlara karşıydı ki?

“Doktorlar nerede?” diye sordu Matthew.

Etrafına bakındı ve birdenbire hastaların dışında koğuşun tamamen boş olduğunu fark etti. “Burada en azından nöbetçi hemşirelerin olması gerekir.”

“Hemşirelere izin yok,” dedi Matthew, sesi bıkkındı. “Biliyorum, çok saçma. Fransızlar kadın hemşirelere izin vermiyor. Bunu da düzeltmek niyetindeyim.”

“Umarım düzelir. Pekâlâ, doktoru beklerken biraz işe yara-yalım,” dedi Katy kollarını sıvayarak. “Yiyecek ve su dağıtalım mı?”

Bir an Matthew'nun ona kızdığını düşündü ama sonra şefkat olduğunu düşündüğü bir tavırla, "Sen... sen..." Durup dudağını ısırdı. "Tamam, hadi yapalım. Sanırım depo yan tarafta?"

Malzeme odasından görevli asker tarafından gönülsüzce tedarik edilmiş kuru yiyeceklerle döndüklerinde doktor gelmişti.

"Günaydın," dedi muayene ettiği hastadan başını kaldırarak. "Ne yapıyorsunuz?"

"Sizi beklerken işe yarayacak bir şeyler yapalım, diye düşündük," diyerek Matthew açıklama yaptı.

Katy, Matthew'ya dönüp, "Onları ben alayım. Siz konuşurken dağıtırım," dedi.

Üç saat sonra hastaneyle ilgili problemler ve yapılabilecek birkaç basit iyileştirme hakkında birkaç sayfa notla oradan ayrıldılar.

"Bunları editöre iletse iyi olur," dedi Katy. Artık Lord Somerset umurunda değildi. Bu adamların yardıma ihtiyacı vardı. Birçoğu önceki geceden beri bir şey yememişti. Ordu, onu durdurmak yerine yardım ettiği için Matthew'ya teşekkür etmeliydi.

O akşam Katy tuvaletten çadırlarına döndüğünde Matthew'yu gözleri kapalı yerde yatarken buldu. Uyuyormuş gibi yaparak yatağa kim yatacak tartışmasından kaçmaya çalışıyordu.

"Bu numara işe yaramaz Matthew," dedi.

Matthew kıpırdanıp yüzüstü dönerek Katy'nin varlığı onu rahatsız ediyormuş gibi battaniyeyi kafasına çekti. "Şşşş..." dedi. "Uyuyorum."

Katy gözlerini devirip ayağıyla onu dürttü. "Sana inanmıyorum."

Matthew cevap vermeyince cilveli bir sesle konuştu. "Peki, eğer uyuyorsan geceliğimi giymek için odadan çıkmak zorunda kalmayacağım."

Bir gözünü açtı. "Üstünde zaten geceliğin var."

"Ve sen de uyanıksın."

Abartıyla esneyip eliyle yüzünü kapadı. "Kıpırdayamayacak kadar yorgunum. Lütfen beni yerimden kaldıracak kadar zalim olma."

"Çünkü seni yatakta yatmaya zorlamam çok kötü olur, öyle mi?"

"Kesinlikle," diye mırıldandı kolunun altından. Katy, onun güldüğünü saklamaya çalıştığından şüphelendi.

Bir Matthew'ya, bir de yumuşacık rahat yatağa baktı. Düzen bir yastığı ve her şeyi vardı ve dün gece çok rahat uyumuştı. Daha fazla direnemedi. "Her gece bundan kaçabileceğini sanma," diye uyardı Katy.

Matthew, "Güzel bir kahvaltıyla ödeşiriz," diye mırıldandı uykulu bir sesle.

Katy cevap olarak gürültüyle esneyip gerindi. "Aileme yiyecek sağlayabilmek için yorucu bir gün geçirdim Matthew. Avcı-toplayıcı oldum. Muhtemelen sabah ayağa kalkamayacağım."

Matthew neredeyse tamamen uyumuş olmasına rağmen güldü.

POSTANE

INLAND

TELGRAF

TALİMATLAR

Ücret

Sayı No

Ücret Tabl
Kelim Sayı

Kelim Sayı

35

Kime
Marhew Galloway

TARİH

ALICI

16 Haziran 1854

Varna kampı

En son Makale Çok Memnun Etti STOP
 Sansürsüz Dürüst Habercilik Ferahlatıcı Çok
 Çekismeye Sebebiyet Veriyor STOP Diğer
 Gazeteler The Times İle Boy Bile Ölçüşemez STOP
 Binlerce Kişi Tarafından Yoğun İlgile
 Okunuyor STOP İyi İştı STOP

Lütfen bu formun arkasına gönderenin telefon numarasını ya da adını, adresini yazın. Aksi halde gönderilmeyebilir.

Kit-

The Times'in ilk kopyaları elime ulaştı & şimdiye dek yaptığın iş konusunda biraz hayal kırıklığına uğradığımı söylemek zorundayım. İlgili subaylardan pek çok mektup aldım. Seni bu konuda endişe yaşamamak için tutmuştum.

Senden ne istediğimi net bir şekilde anlatığımı düşünüyorum; iclerinde faydalı hiçbir bilgi olmayan, ordu yönetimini en iyi şekilde tasvir eden bir dizi makale.

*Umarım yanlış insana güvenmemişimdir.
Beni bir daha hüsrana uğratma!*

Lord Somerset

Kate, Matt'in odasına döndüğünde onu hâlâ günlükleri okurken buldu. Bütün sabah onların üzerinde çalışmışlardı. Öğle yemeği için kızarmış ekmek uzattı. "Sana fıstık ezmesi aldım," dedi.

"Ah, teşekkürler! En sevdiğim."

"Ben... biliyorum," dedi ve omuz silkti. Matthew hakkındaki şeyleri biliyor olmaya alışıyordu. "Günlükte neler yazıyor?"

"Bilmediğimiz bir şey yok. Katherine diğer personele olup biteni anlatmaktan bahsediyor. Bunu, toplantıdan bahseden o e-postayı göndermeden hemen önce yazmış olmalı." Bir fincan çay alıp aceleyle içti. "Acele edip geri kalanı okumamız gerekiyor, yarım saat içinde Tom'la buluşacağız."

"Şimdiden dört gözle bekliyorum," diye sataştı.

Matt'in yüzündeki ifade donarak yerini nazik bir tebessüme bıraktı. Kate gülümsedi ve Matt'in suratına bakmak için başını eğdi. "Hey," dedi tatlı tatlı. "Seninle dalga geçtiğimizi biliyorsun, değil mi? Matt, Tom'la ilgilenmiyorum." Gergin bir halde yutkundu. "Seninle ilgileniyorum."

Matt konuşmadı. Kate sessizliği doldurmak için kızarmış ekmeğinden bir ısırık aldı. İç organlarının lime lime olduğunu gizlemeye çalışarak ilgisiz görünmeye çalıştı.

Matt, "Kate," dedi alçak sesle, sesi zar zor duyuluyordu.

Kate birdenbire panikleyerek cevap vermedi. Bütün işaretleri yanlış mı algılamıştı acaba? Kendini koca bir aptal durumuna mı düşürmüştü?

"Benimle çıkar mısın?" diye sordu Matt.

Kate yüzüne yayılan kocaman gülümsemeye engel olamadı. "Evet!" Adeta ısıldıyordu.

Matt, ona sadece baktı, halinden memnundu.

"İlk adımı ben attım sayılır, biliyorsun," diye ısrar etti Kate, ısıltı ısıltı gözlerle onu seyrederken.

"Eğer daha iyi hissettirecekse öyle düşünebilirsin," dedi Matt, Kate'i kendine doğru çekerken. Dudaklarına bir öpücük kondurdu ve sonra kendine engel olamıyormuş gibi onu daha sertçe öptü.

- > 2039 zaman düzleminde ilk hedef tamamlandı
- > Sistem arzu edildiği gibi ilerliyor

Kate birdenbire tuhaf bir dejavu hissine kapılarak ürperdi. Aniden "Azrail yokladı" deyişi çok mantıklı geldi. Gözlerini kapadı. Her şeyi görebiliyordu, evet, çok netti. Bunu yapmıştı, tam olarak bu şeyi, daha önce.

Matt onu tıpkı şimdi olduğu gibi daha önce de öpmüştü. Sadece, o farklıydı. Matt farklıydı, Kate'den çok az daha uzun-
du ve Kate'in yüzünü yukarı doğru kaldırmak için çenesinden tutmuştu. Kate şimdiki gibi o zaman da ona yaslanmıştı, diz-
lerinin bağı çözülmüş ve tamamen kendini ona açmıştı. Matt
geri çekildi, dudakları aralıktı. Çok kısa sürmüştü ama inanılmaz
tatlıydı. Kate daha fazlasını istiyordu. Dudaklarını onunkilere
bastırdı, ayrılmak istemiyordu.

Gözlerini şaşkınlıkla fal taşı gibi açtığında Matt'in tatlı bakış-
larıyla karşılaştı. Matt, Kate'in gözlerine düşen birkaç tutam saç
itti. Kate kısa bir an öpüşmelerini unuttu. Saçları kısaydı. Çocuk-
luğundan beri hiç olmadığı biçimde göz hizasındaydı. Matt'in
kiyafetinin sert kumaşını teninde hissetti. Havada yerleşmiş bir
duman kokusu vardı, eski tütün kokusu. Neredeyse tanımayac-
kaktı; sigara yasaklanmıştı ve bulmak neredeyse imkânsızdı.

"Lloyd George'un senin gibi öpüşemediğine iddiaya gire-
rim," dedi Kate neşeyle ve Matthew sırtıttı.

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

Hemen geri çekildi. Birbirlerine baktılar.

"Ne dedin sen?" diye sordu Matt.

"Hiçbir şey. Sen ne dedin?"

"Bilmiyorum..." Durdu. "O anda kulağa çok mantıklı geldi."

Kate söyleyecek hiçbir şey bulamadı. Zihninde Matt'i eski moda kıyafetler içinde, acayip yakışıklı görünürken canlandırmaya devam etti. Birbirlerine baktılar, ikisi de kendi düşüncelerinde kaybolmuşlardı. Sonunda Matt başını çevirip kaşlarını çatarak yere baktı. Anlaşılan bu konuda daha fazla konuşmaya karar vermişti.

Kate de onun izinden giderek hiçbir şey demedi. Böyle bir dejavu hissinin ilk öpüşmenin heyecanından kaynaklanmış olmasını ve bir daha gerçekleşmemesini umdu. Gerçek bir öpüşmeyi kaçırmıştı.

"Günlüğün kalanını okuyalım mı?" diye sordu Matt.

"Evet," dedi Kate rahatlayarak.

Katherine'in günlüğünü okurlarken Matt ikide bir ona bakmaya devam etti ama Kate ona bakamadı. Neden o öpücük o kadar tanıdıktı? Neden Matt'i hem rüyalarında hem de uyanırken tarihin farklı dönemlerinde görüp duruyordu? Büyü, reen-karnasyon ve zamanda yolculuk hakkındaki kuşkularını yumurtlamaya çok yakındı; onu akli başında tutan tek şey Katherine'in günlüğüydü. Yakın zamanda bunun bir açıklamasını bulabilmeyi umdu çünkü delirdiğini hissetmek tam olarak böyle bir şey olsa gerekti.

Hisleri bir türlü düzelmedi. Daha fazla okudukça Kate filmin sonunu erken görmüş gibi hissediyordu. Okumadan önce Katherine'in ne yazmış olduğunu biliyordu.

Matt onu tekrar öptü. Daha fazla bekleyemiyormuş gibi iyice ona doğru sokuldu. Çok hızlıydı, kısacık bir öpücüktü. Kate gerilerek başka bir görüntünün belirmesini bekledi. Matt de aynı şeyi bekliyor gibiydi ve bir dakika sonra tekrar öptü. Bu kez doğru düzgündü; yanaklarını avuçlarının içine alıp Kate'i kendine çekti. Dudakları yumuşacıktı ve çay tadı vardı.

Kate gevşeyip tadını çıkarmaya başladı. İlk öpüşmeleri olmasına rağmen, hâlâ bunu pek çok kez yapmışlar gibi hissediyordu. Ama sonra yaptıkları her şeyin daha önce yaptıklarının bir tekrarı olduğunu hissetti.

Çok uzun öpüştüler, keşfederek ya da yeniden keşfederek. Kate birbirlerinin ağzını düşündü. Sonunda ayrılıp alınlarını birbirlerine bastırarak nefes aldılar.

Matt, "Bunu o kadar uzun zamandır yapmak istiyordum ki," dedi Kate'in altdudağını nazikçe ısırarak.

Kate'in soluğu kesildi, afalladı, onunkine dokunan dudaklarının dışında herhangi bir şey hatırlamaya çalıştı.

"Ben de," dedi yeniden konuşabilecek gücü kendinde bulduğunda.

11 Haziran 2019

Son yazdıgımdan bu yana M biraz meşguldü. Yani demek istediğim artık neye benzediğini bile hatırlayamıyorum. Eşine aşırı bağlı biri olduğum için, programlarımız sadece altı gündür çakışıyor olmasına rağmen yüzünü olması gerekenden daha fazla özleyorum.

Bu süreçte hiç seks yapmadık tabii! Hem de hiç! Geceleri sadece birbirimize homurdanıp başımızı yatağa gömdük. Kıyafetlerimiz üstümüzde, ertesi sabah alarm bizi komaya benzer uykumuzdan sürükleyerek kaldırana kadar yerimizden kıpırdamayı bile reddediyorduk.

Altı gün! Korkunç ve bir daha asla tekrarlanmaması gereken bir rekordur.

EĞER EVLİ OLMAK BÖYLE BİR ŞEYSE BOŞANMAK İSTİYORUM. Ve sonra seks.

Ama bugün "Bu Şey"in sonuçları hakkında konuşma fırsatımız oldu. (MBL'deki bu şey, seks yapmamış olmamız değil.) Bu çalışmanın orada devam etmesine izin veremeyeceğimizi söylememe gerek olduğunu sanmıyorum ama üst makamlarla karşı karşıya mı kalırız yoksa gerçekten ciddi olduğunu düşünüp polise mi haber veririz bilmiyorum. Eğer

bu konuda yanılıyorsak ülkedeki herkes bizden nefret edecek. Matthew'nun aptal saçması paranoyası yüzünden tam bir ulusal kriz başlatmış olacağız! Son bomba patıgından sonra zaten şu anda yeteri kadar karışıklık var; insanların kalabalık zihinlerine yanlış alarm eklemenin manası yok.

Her iki durumda da birilerine söylemek zorundayız. Neler döndüğünü bilmemize rağmen ofislerde yasadışı bir araştırma yapmamız gerekiyor ki şu an benim yaptığım şey bu ve düşünüldüğü kadar heyecanlı değil. Dürüst olmak gerekirse sadece korkuyorum.

Her neyse, son zamanlarda hayat böyle; bildiğimiz her şeyin üzerinden geçmek ve tahminlerimizi iki ya da üçe katlayıp zavallı, seks-yoksunu bedenim baygın düşene kadar sonsuz sohbet döngülerinde ne yapacağımıza karar vermeye çalışmak. Sonra da bütün geceyi rüyamda silahla vurulmak ve belki işkence görmek üzerine pek çok dramatik ölüm şekli görerek geçiriyorum.

Laboratuvardaki bütün araştırmaların üzerinden o kadar çok geçtim ki bütün işi ben yönetebilirmişim gibi hissediyorum ki bu, işimi seviyor olsam da berbat bir fikir. TAMAM MI. Zihnimi sağlam tutmayı seviyorum, şaşırtıcı olsa da, ve örnekler bakarsak sizi çıldırtacak bir iş istiyorsanız birkaç

düzine bağımsız, inatçı, ağız bozuk biliminsanını kontrol
etmeyi deneyin. (Kesinlikle bu konuda bana güvenin, onlardan
biriyim.)

Beni en çok üzen şey, bu konuda harekete geçmeden
önce gerçekten acele etmememiz gerektiği ama ne yazık
ki devam eden projelerin yakında biteceğini öğrendim. Bu
bakterinin yakında hazır olacağı anlamına mı geliyor bilmiyorum
ama araştırmaların zaman çizelgesine bakınca öyle bir ihtimal
olduğunu söyleyebilirim.

Kahretsin, ne kadar dehşet verici bir düşünce.

16. BÖLÜM

Katherine Galloway, Matthew Galloway'in durumuna yorum yaptı:
"Sanırım Kate beni bir parça çikolatalı pasta için terk etti, son on beş dakikadır şekerli krema dışında kimseyle konuşmuyor."

Beğen • Yorum yap • Paylaş

Katherine Galloway Pastayla yaşadığım büyük aşkla boynuzlanmış olduğun gerçeğine kendini alıştırmak zorundasın.

9 saat • Beğen

Dosyalar/v7/Zaman-düzlemi-2019/RS-156

Carlisle, İngiltere, 1745

Katherine, şehir sınırına yaklaşırlarken arabada Elizabeth ve genç kuzeninin karşısında oturdu. Sessizce pencereden dışarıya, karanlık gökyüzüne ve ürkütücü derecede boş sokaklara bakıyorlardı. Duydukları tek ses atların nal sesleriydi. Şchirden kaçmamış olanlar güvenli bir şekilde evlerinin içinde gizleniyorlardı.

Katherine oturduğu yerde endişeyle kıpırdandı. Daha ilk tehlike baş gösterdiğinde bu şekilde kaçamazdı, bu uğruna çalıştığı her şeye tersti. Hemen ilk tehlikede bırakıp gidcekse sahip oldukları silahların ne anlamı vardı?

Çaresizce ailesiyle birlikte gitmekten ve Matthew'yu terk etmekten kurtulmanın bir yolunu düşünürken kollarını göğsünde kavuşturdu. Arabaları, gizlice şehirden çıkarılmayı bekleyen diğer arabalarla birlikte kuyruktaydı. Şehirlerini koruyup düşmana karşı koyacak kadar cesur olmayan çok sayıda vatan-daş var gibi görünüyordu.

Sıra onlara geldiğinde eniştesi muhafıza yüklü bir rüşvet verdi ve kapı kayarak sessizce açıldı. Her şey aşırı sessiz ilerliyordu; isyancıların dikkatini çekmemeye çalışıyorlardı. Onların arabası kırsal alana çıkan son arabaydı. Kapı arkalarından kapanmaya başladığında Katherine, muhafızların rahatlayarak iç çıktiklerini duydu. Vatandaşlar kaçmayı başarıyorlardı ve isyancılar açık kapıların farkında bile değildiler.

Şu anda bu kadar çok şey gerçekleşirken şehri terk edemezdi. Matthew'ya hoşça kal deme fırsatı bile bulamamıştı. Geri dönmek zorundaydı. Bu son şansıydı. O kapılar kapandığında askerler bir daha açmayacaktı. Kesin kararını vererek kapıyı itip açtı ve arabadan aşağıya atladı. Kapanan kapıların arasından süzülüp hızla Carlisle'a geri girdi. Muhafızlar tepki veremeyecek kadar şaşkındı ve Katherine eteklerini yukarı kaldırıp koşarak yanlarından geçtikten sonra hızla yoldan aşağıya doğru kaçtı.

"KATHERINE FINCHLEY!" diye haykırdı teyzesi kapanan kapıların arkasından ama artık çok geçti, Katherine gitmişti. Carlisle'ın dar arka sokaklarında zikzaklar çizerek ilerliyordu ve kapılar bir daha açılmayacaktı.

Katherine ciğerleri patlayana kadar koştu; yan tarafına bıçak gibi bir acı saplandı. Durunca etrafındaki karanlık binalara baktı. Ailesini gecenin ortasında, şehrin diğer tarafında bırakmıştı. Kendini çok korunmasız hissediyordu. Yol bomboştu. Eteklerini düzelterip paniklememeye çalıştı. Her gün şehirden kaleye yürüyordu ama üzerinde elbise olmuyordu, gecenin bir yarısında da yürümüyordu ve ayrıca yanında Matthew oluyordu.

Derin ve sakin bir nefes aldı. Gayet iyiydi. Buradan sadece on dakikalık bir yürüme mesafesindeydi. Kendine şans dileyip yola koyuldu.

Teyzesinin evini caddeden ayıran kapıya ulaştığında Katherine'in canı sıkıldı. Kapı kilitliydi. Tabii ki öyle olacaktı. Zinciri umutsuzca tıngırdattı. Kapıda kalmıştı. Ne kadar ap-

taldı. Sırtını kapıya yaslayıp başı ellerinin arasında yere çöktü.

"Hey!" diye bağırdı bir ses onu yerinden sıçratarak. "Ne yapıyorsun?"

Mumla yanan bir fener araba yolunu aydınlattı. Loş ışıkta feneri tutan adamı tanıdı.

Matthew.

Katherine ayağa kalktı. "Matthew! Benim!"

"Katherine?"

"Lütfen içeri girmeme izin ver," diye yalvardı kısık sesle.

"Ne yapıyorsun sen? Sen...? Seni *salak!*"

"Burada olmam gerekiyordu. Gidemezdim."

"Sen çok... *aaah!*" dedi hayal kırıklığıyla elini saçlarından geçirerek. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Yapmak zorundaydım," dedi alçak sesle. "Lütfen aç da içeri gireyim."

Matthew kapıyı sessizce açtı. Katherine, Matthew'nun ona kızmış olmasından endişelenerek dudaklarını ısırıldı. Ama kapı açılır açılmaz Matthew, Katherine'i tutup kendine doğru çekti. Başını omzuna koyup hıçkırığa benzer bir ses çıkardı.

"Karanlıkta başına bir şey gelebilirdi," diye mırıldandı. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Onca çalışmamızdan sonra öylece çekip gidemedim." Sessizce ekledi, "Seni bırakamadım."

Utanarak elini Matthew'nun sırtına koyup başını onunkine yasladı. Uzun süre ayrılamadılar.

BUCKINGHAM SARAYI

Kıymetli Lordum Raglan,

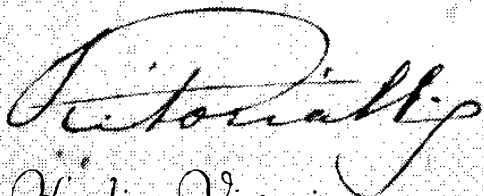
Majesteleri Kraliçe Victoria'dan, Rus ordusuna karşı saldırının başlaması için gerekli tedbirler konusunda, eğer ki başarılı bir girişim olmayacağı fikrinde değilseniz, egemenliğinizdeki halkı bilgilendirmenizi emreden bir bildiri aldım.

Majesteleri, saldırı gücünün zamanla artabileceğini düşünüyor ve Rus donanması ele geçirilmeden ya da yok edilmeden güvenli ve onurlu bir barış ihtimali olmadığı için, savaşın başlamasını engellemek adına aşılması imkânsız engeller dışında hiçbir şey kabul edilmemeli.

Ne kadar çok ertelenirse, Rus ordusu The Times'ta günlük olarak yayımlanan yazılardan topladığı bilgilerle daha da güçlenecek. Yazıların pek çoğu gazetede yayımlanmadan önce Majesteleri'nden hiçbir resmi onay alınmamıştır. Bu yolda başarılı olabilmek için en büyük öneme sahip olan şey zamandır.

Ordu, Varna'dan Kırım'a savaşa gitmek için derhal hazırlanmalı.

Majesteleri adına,

Kraliçe Victoria

Dosyalar/v3/Zaman-düzlemi-1854/MS-8

Dosya Notu: İngiltere'den gelen ve Kırım işgalini başlatan emirler

Dosyalar/v3/Zaman-düzlemi-1854/MS-9

Dosya Notu: Ordunun İngiltere'den Kırım'a yolculuğu. Varna'dan yola çıktığında İngiliz askerlerinin kolera salgınından dolayı sayıları 27.000'e düşmüştü. Fransız ordusundaki askerlerin sayısı da aşırı derecede azalmıştı. Yaklaşık 30.000 kişiydiler. Türkler de 7.000 kişiydi. Müttefikler yetersiz erzak ve su geçiren çadırlarıyla kötü durumdaydılar

Kırım, Ukrayna, 1854

Çadır almak için kuyrukta beklerlerken Katy titremelerini bastırmak için Matthew'ya biraz daha yaslandı. Diğer askerlerin ne düşündüğü umurunda bile değildi. Isınmaya ihtiyacı vardı. Yorgunluktan ve iliklerine işleyen soğuktan dolayı kollarını ve bacaklarını hissetmiyordu.

Varna'da haftalarca İngiltere'den gelecek emirleri beklemişti. Sonunda emir gelmişti ve alay, Rus ordusuna karşı savaşacakları Kırım'a gitmek için Varna'dan ayrılmışlardı. Gemi, sevinç çığlıkları atarak milli marşı söyleyen sarhoş askerlerle doluydu. Aylar önce Southampton'dan yola çıktıklarında sayıları çok daha fazlaydı. Yüzlercesi koleradan ölmüştü. Katy ve Matthew gemide birlikte takılıp alçak sesle konuşarak gürültücü ve kavgacı askerlerden uzak durmuşlardı.

Yolculuk bir hafta sürdü ve bunun da büyük kısmı taburların nerede karaya indirileceğine karar verecek gözlem gemilerini beklemekle geçti. Nihayet hepsi gemiden indirilip rüzgâr ve yağmurun altında geçici kamplarına götürüldüler. Katy bitkindi. Savaş daha tam başlamadan, şimdiden kaldırabileceklerinin sınırına ulaştığını hissediyordu.

Ertesi gün İngiliz taburları, yaklaşan Rus ordusuyla karşı karşıya gelene dek yürüdüler. Düşmanı ilk kez görmüşlerdi; bir grup Rus subay, tepeden yaklaşan İngiliz ve Fransız taburlarını saymıştı.

Yaklaşık 30.000 kişiydiler. Türkler de 7.000 kişiydi. Müttefikler yetersiz erzak ve su geçiren çadırlarıyla körü durumdaydılar.

"Çok az kaldı," diye fısıldadı Matthew. "Sıra neredeyse bize geldi."

Katy başını sallayıp gözlerini açık tutmaya çalıştı. Çadırlarını bir alsalardı uyuyabilecekti. Matthew çadırları veren askerle konuşmak için ondan uzaklaşınca Katy sağa sola sallandı. Hemen dengesini sağlayıp sanki bilinci yerindeymiş gibi görünmeye çalıştı.

"Ben Matthew Galloway, *The Times* gazetesinden," dedi Matthew askere. "Alayla seyahat ettiğim süre boyunca çadırımın olacağına dair söz aldım." Matthew editöründen gelen mektubu uzattı. Asker bir süre boş gözlerle baktıktan sonra mektubu geri verdi.

"Bu konuda bir bilgim yok," dedi. "Gidip generalle konuşun." Belli belirsiz, operasyonların merkezi olduğu anlaşılan büyük çadırın olduğu tarafı işaret etti.

"Yardımanız için teşekkür ederim," dedi Matthew nazikçe ve biraz gerilmiş halde çadıra doğru döndü.

Katy kaygıyla onu takip etti; çadır alabilmek için savaş vermek zorunda kalacaklarını biliyordu. Varna'dan çadır almak kolay olmuştu ama Matthew'nun makalelerinin birçoğu gazetede yayımlanınca artan bir güvensizlikle ve hatta öfkeyle muamele görmeye başlamışlardı.

"Matthew, bekle," diye seslendi Kate, çantasını yere bırakıp onu kendine çekip sarılarak. "Her şey yoluna girecek. Başarabilirsin."

Matthew, onu ayakta tutan tek şeymiş gibi Katy'ye sıkıca tutundu. Katy nefesini boynunda hissedebiliyordu.

"Harika birisin," dedi Matthew nazikçe. "Sen olmasaydın ne yapardım?"

Katy ürpererek yüzünü saçlarına yaslanıp gülümseyerek teninin sıcaklığını içine çekti. "Muhtemelen büzüşüp öldürdün, ıpık narin bir çiçek gibi."

“Büyük ihtimalle,” dedi Matthew. Bir dakika sonra geri çekildi. Katy mesajı alarak uzaklaştı. Aslında ona sonsuza dek sarılabiliirdi. Bir tutam saçı gözlerinin önüne düşmüştü ve Katy elini uzatıp saçını geriye attı.

Matthew dönüp çadıra yürüdü. Kapı tıklatacakmış gibi bir elini havaya kaldırmıştı. Kısa bir süre ne yapacağını bilmez bir halde çadır bezine baktı. Katy gürültüyle boğazını temizledi. Bir dakika sonra bir asker içeriden başını uzattı. “Evet?”

“Biz, şey, generalle konuşmamız söylendi,” dedi Matthew. “Kendisi burada mı?”

Asker dişlerinin arasından konuştu. “Çok meşgul. Randevunuz var mı?”

“Hayır. Kendisiyle konaklama hakkında konuşmam gerekiyor. *The Times* gazetesi muhabiriyim: Matthew Galloway.”

Adam onu takip etmelerini işaret ederken bir şeyler homurdandı.

Asker, sırtı onlara dönük, bir masanın etrafındaki subaylarla konuşan adamı işaret ederek, “General şu anda toplantıda,” dedi. Katy malzemeleri ya da eksik oluşlarını konuştuklarını düşündü.

Asker çadırdaki bankı işaret edince beklemek için oraya oturdular. Gemiden ayrıldıklarından beri ilk kez oturuyorlardı. Katy merakla askerlerin sırtlarını izlerken etraftaki pislığe rağmen üniformalarının ne kadar temiz olduğunu fark ederek imrendi.

Sonunda toplantı bitti ve general onlara döndü. Katy adama korkuyla baktı.

Onu Lord Somerset’in kütüphanesinde kitap okurken yakalayan subaydı.

Adam Katy’yi tanımişti.

Katy gözlerini sıkıca kapayıp şaşkınlığını bastırmaya çalıştı.

» UYARI: 1854 zaman düzeltiminde olası bir iriz

» Denek "KATY"nin yaptıkları yakında, hedeflerine zarar verecek eylemler sonucu denek "MATTHEW" tarafından öğrenilebilir.

» Müdahale talep edildi

» Müdahale reddedildi

17. BÖLÜM

Gönderen: Katherine <KitKatherine@gmail.co.uk>

Konu: Bunun çıktısını alabilir misin? Yazıcım bozuldu

Gönderen: Matthew <gallows@hotmail.co.uk>

Konu: Katherine bu iş değil ki. Çizgi roman

Gönderen: Katherine <KitKatherine@gmail.co.uk>

Konu: BİLİMSEL YÖNTEMLERİMİ SORGULAMAYI BIRAK
BERBAT BİR KOCASIN

Gönderen: Matthew <gallows@hotmail.co.uk>

Konu: Eğer bana kahve getirirsen yazıcı kölen olurum

Gönderen: Katherine <KitKatherine@gmail.co.uk>

Konu: Ofisimde seni bekleyen tek sıcak şey kahve değil

Gönderen: Matthew <gallows@hotmail.co.uk>

Konu: Ateşli biri mi var? Mick'in senin ofisinde ne işi var? (ŞAKA
ŞAKA YOLDAYIM)

21 Haziran 2019

Bu gece gizlice MBL'ye gireceğiz! Geri dönemezsek diye, aklımıza gelen tüm medya kuruluşlarına bu akşam gönderilmesi için bir e-posta ayarladık. En kötü durum senaryosu tutuklanmamız ve bu şekilde, şimdiye kadar öğrendiklerimizi yine de halka duyurabiliriz.

Bugün öğle arasında bilgisayarımı araştırmalarımızla birlikte annemin evine götüreceğim. Böylece bir gün lazım olursa diye elimizde güvenilir kaynaklarımız olacak. Tavan arasındaki bacadan içine saklayabileceğim gevşek bir tuğla var. İş bilgisayarlarımıza el koyarlarsa diye araştırmamızın bir yedeği olması iyi olacak. Ya da bu gece başımıza bir şey gelirse.

Başka ne söyleyebilirim bilmiyorum. Eğer faydalı bir şey bulursak ve yakalanmazsak, tekrar yazarım. Bulamazsak, elimizden gelen her şeyi yaptık ve yazdıklarım bunu gösteriyor. Korkuyorum. Ama hiç şüphem yok. Sadece, keşke kariyerlerimize odaklanmak yerine daha erken çocuk sahibi olsaydık diyorum. Bir bebekim olmasını çok istiyorum. Ona küfretmeyi ve deliliği öğrettirdim. Beyni mutluluktan patlayana kadar dünyadaki bütün muhteşem şeyleri gösterirdim. Bunun için hâlâ zaman vardır umarım. Bu korkunç karışıklığı düzeltmenin bir yolunu bulabilirsek.

Her neyse, planımız benim telefonumla bulabildiğimiz her şeyin fotoğrafını çekip hepsini anlaştığımız bir internet sitesine yüklemek.

Suçlamaya yönelik araştırmamızın çoğunu, DEFRA'dan gelen, araştırma önerileriyle birlikte oraya yükledim bile. Umarım şüpheli bir şeyler döndüğünü göstermemiz için yeterli olur.

Böylelikle yakalanırsak bile kanıtlarımız orada olacak, onlara hiçbir şey yapamazlar. Adresi ve üye giriş bilgileri aşağıda. Eğer bunu okuyorsanız... şey, sanırım ne yapacağınızı biliyorsunuz.

NOTTINGHAM ÜNİVERSİTESİ KAMPÜSÜ, İNGİLTERE, 2039

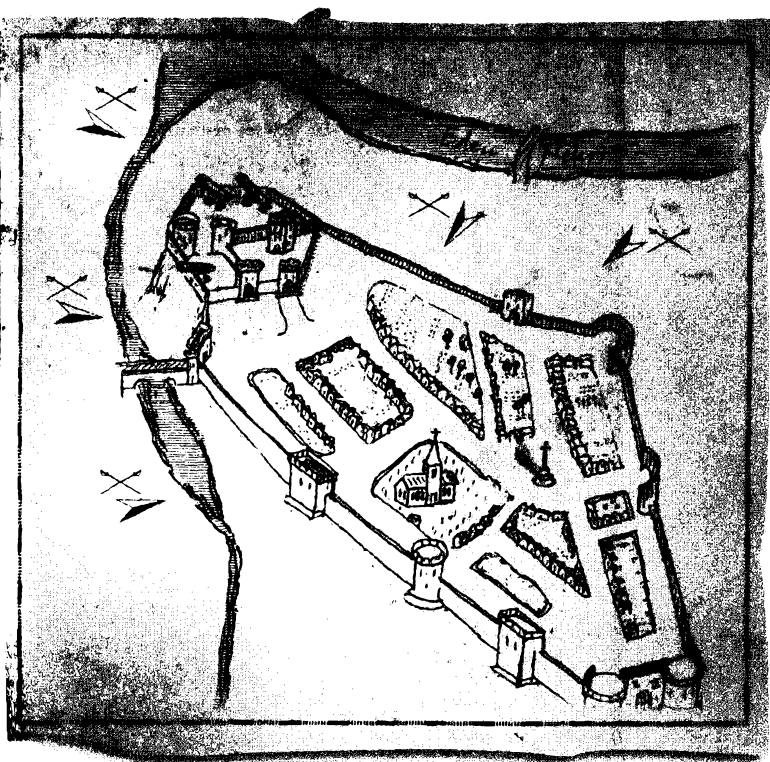
Matt akşam yemeği almak için dışarı çıktığında Kate, 2019 yılında günlüğe yazılmış son bilgileri okudu. Herhangi bir fotoğraf olup olmadığını görmek için hemen internet sitesini kontrol etti ama URL hata veriyordu. Web sitesi artık kullanılmıyordu; hiç şaşırmadı, yirmi yıl olmuştu. Sayfaya erişebilmenin bir yolunu bulabilirlerdi. Belki Tom önbellekte bir şeyler bulurdu. İşini çekerek Matt dönene kadar ona acil mesajlar gönderme dürtüsüne engel olmaya çalıştı.

Sonunda geri döndüğünde Kate heyecanını gizleyemedi, "Hemen şimdi Tom'u araman gerekiyor!"

"Kate," dedi Matt uzunca iç çekerek, "sana günlüğün tamamında yanında olmak istediğimi söylediğimi hatırlıyor musun? Tam sonuna gelmişken beni bir kenara atamazsın."

"Elbette hatırlıyorum," dedi Kate doğru düzgün dinlemeden. Sabırsızlıkla günlüğün sonunu Matt'e okudu.

Matt, Tom'u aradı.

Dosyalar/v1/Zaman-düzlemi-1745/MS-5

Dosya Notu: 1745 yılındaki Jakobit kuşatmasında Carlisle şehri

Carlisle, İngiltere, 1745

Katherine ürpererek ince şalını omuzlarına daha sıkı sardı. Tan ağarmak üzreydi ve kale siperinden bakıldığında şehrin üzerinde uzanan yoğun, beyaz sisten başka görünen hiçbir şey yoktu. Ağzını kapatıp esneyerek duvara yaslandı. Elbisesiyle kalede olmak tuhaf hissettiriyordu ama teyzesi gittiğine göre artık erkek gibi giyinmesi için bir neden yoktu. Bugün yalnızca etraftaki diğer mcraklı seyircilerden biriydi. Onun gibi pek çok kişi siperlere sıralanmıştı. Erkek ve kadın, şehri terk etmemiş olan bütün halk gergin bakışlarla sislerin arasından görünecek olan düşmanı bekliyorlardı.

“Çay?” diye mırıldandı alçak bir ses kulağına ve Katherine korkuyla yerinden sıçrayıp döndüğünde Matthew’yu gördü.

“Hmmm,” dedi Katherine ve sonra hemen kendini düzeltti. “Yani, lütfen. Nereden aldın çayı?”

“Eve döndüm. Üşümüş olabileceğini düşündüm.”

“Teşekkür ederim Matthew,” dedi sıcacık fincanı minnetle kabul ederek. “Çok düşüncelisin.”

Çaydan yükselen buharı içine çekip Matthew’ya yaslandı. Sonra yanlarındaki insanların onlara nasıl baktıklarını görerek tekrar geri çekildi. Erkek kılığında olmadığını ve Matthew’nun onun hizmetçisi olduğunu bir an için unutmuştu. Matthew’yla eskiden olduğu şekilde konuşamazdı. Geri dönüp bir top atışı, çatışma ya da *bir şeyin* çıkıp utancını örtbas etmesini umarak sise doğru baktı. Tarlalarda birbirlerine garklayan kargaların sesinden başka ses yoktu.

“Cengiz Han’ın,” dedi Katherine sessizliğe doğru, “schirleri kuşatırken düşmanı korkutmak için kullandığı özel bir yöntem olduğunu biliyor muydun? İlk gün beyaz bir çadır kuruyormuş. Bu, eğer şehir teslim olursa canlarının bağışlanacağı anlamına geliyormuş.

İkinci gün çadır, mağlup olmaları durumunda adamların katledileceğini göstermek için kırmızı olurmuş. Üçüncü gün de, eğer şehir inatla savunmaya devam ederse, siyah çadır kuruyormuş. Siyah çadır...” Katherine boğazını temizledi. Kendi kendini korkutuyordu. “Siyah çadır herkesin öldürüleceği anlamına geliyormuş. Af yok.”

Matthew sessizdi.

“Özür dilerim. Rahatlatmak için anlattım ama pek öyle olmadı.”

“Sorun değil. Neyse ki burada öyle olmayacak.” Matthew kıpırdanarak tırnağıyla taşa hafifçe vururken düşündü. “Önce Prens, Durand’a teslim olurlarsa zarar görmeyeceklerini söyleyen bir mesaj gönderecek; beyaz çadır. Sonra Durand ne kadar dayanabileceğini hesaplamak zorunda kalacak. Sonsuza dek bekleyemez ama ordu gelene kadar uğraşıp şehri müdafaa edebilir. Ama Durand’ın savaşımadan teslim olacağını sanmam. Eğer teslim olmazsak saldırıya geçecekler. Ondan sonra da savaş başlayacak ve isyancılar şehre girerse güvenliğimiz tehdit altında olacak. Charlie, adamlarının uygun gördükleri her yeri yağmalamasına izin verecek. Kırmızı çadır.” Matthew duraksadı. “Özür dilerim, bu da pek rahatlatıcı değildi. Muhtemelen orada durmalıyım. Charlie’nin kimseyi öldüreceğini sanmam. Siyah çadır yok.”

Katherine gergin bir halde yutkunup sise doğru bakarak çaresizlik içinde orduyu görmeye çalıştı. Orada olduklarını biliyordu, pusuda bekliyorlardı. Uzaktan gelen gayda seslerini bile duyar gibiydi. Şu anda yapabilecekleri tek şey beklemek ve siyah çadır olmamasını ümit etmekte.

Katherine top sesleriyle uyandı. Gözlerini açtığı anda Matthew’nun omzuna iyice yaslanmıştı ve Matthew kolunu ona dolamıştı. Bunun, bu kadar iyi hissettirmesi Katherine’i

korkuttu. Barikat duvarına yaslanıyorlardı. Evlerine gitmeyip kalede kalan halk siperlerde oturuyordu ve herhangi biri arkasına dönüp bir hizmetçiyle bu şekilde oturduğunu görebilirdi. Matthew'nun kolunu uzaklaştırdı ve kızaran yüzüyle ayağa kalktı.

İsyancılar, ağır ağır çöken karanlıkta şehre yaklaşıyor gibiydiler. Kaleden atılan ve Katherine'in de uyanmasına sebep olan topun sesi geri çekilmelerine neden olmuştu. Nehre doğru dönerlerken milli marşlarının zaferle ilgili bir bölümü kale duvarlarında yankılanıyordu. "*Tanrım Marshall Wade'e zafer kazandır, Bırak kadim sağ kolun olsun. Bir sel gibi kargaşayı dindirsin, İskoçları indirsin. Tanrı Kral'ı korusun!*"

Katherine ve Matthew'nun yüzleri sevinçle parladı. İsyancılar şehre saldırmaya cesaret edememişlerdi.

Bir saat sonra yalnız bir atlı, kent kapılarına geldi. Atlı içeri alınırken ölüm sessizliği hâkimdi. "Bir çiftçi, prensten mektup getirmiş!" diye bağırان bir ses duyuldu. Bu sırada gelen mektup kapılardan siperler boyunca geçirildi.

10 Kasım 1745

Kralın haklarını yeniden ele geçirmeye geldik ve sizin
geçişimizi engellediğinizi görmekten üzüntü duymaktayız.
İngiliz kanı dökülsün istemediğimiz için kapıları açıp içeriye
barış içinde girmemize izin vermeniz icap ediyor. Sizi olası
tüm tehlikelere ya da hakaretlere karşı koruyabiliriz ve tüm
İngiltere'ye, görevimizi yerine getirmek için kullanmaya
niyetlendiğimiz anlayışla örnek olabiliriz.

Eğer girmemize izin vermezseniz, zorla girmek için gerekli
her yola başvurmaya karar verdik. O takdirde genelde bir
şehrin saldırıyla alınmasıyla sonuçlanan ölümcül neticelerden
kaçınmanız mümkün olmaz. Bunu ciddi ciddi düşünüp iki saat
içinde cevabınızı verin. Her türlü gecikmeyi otoriteye karşı
kaymak olarak algılarız. Ve ona uygun önlemler alırsız.

Charles O R

Gallies, Priensi Charles

İngiltere, İskoçya ve

İrlanda Krallıklarının Hükümdarı

Durand cevabını verene dek geçen süre bir asır gibi gelmişti ama aslında yalnızca yarım saat sonrasıydı. Sonunda bir top sesi daha duyuldu ve arkasından takip eden karanlık sessizlikte *Teslim Olmayacağız*, mesajı yankılandı. Katherine, diğerleri teslim olmuşken, kendi şehirleri düşmana karşı durduğu için gurur duyarak sevinç çığlığı attı.

Matthew havalı bir ısıklık aldı. "İşte, bizim de istediğimiz buydu."

Gururlu haliyle göz kamaştırıyordu, Katherine bakışlarını ondan alamadı.

Daha sonra sessizce teyzesinin evine yürüdüler. Matthew başını öne eğmişti ve Katherine ön kapıda tereddütle durdu. Her yer sessizdi, tüm şehir boş gibiydi ve daha önce hiç olmadığı biçimde tamamen yalnız olduklarının farkındaydı. Şu anda olan her neyse, yarıda kesecek hiç kimse yoktu. Tutuk bir nefes alıp sakın sakın konuştu, "Akşam yemeği için içeri gelmek ister misin?"

Matthew bir süre onu izledikten sonra yavaşça başıyla onaylayıp peşinden içeriye girdi.

"Hizmetkârların hepsi nerede?" diye sordu Katherine, Matthew'ya.

"Enişten onları evlerine, ailelerinin yanlarına gönderdi. Ben evde kalacağımı söyledim, İskoçya'ya dönemeyeceğime göre."

"O zaman kuzenin nerede?"

"Onun gitmesi gerekti," dedi, hafif üzüntüyle.

Katherine koluna dokundu. "Kuşatma sonsuza kadar sürmez. Onun geri gelmesi çok sürmez."

Matthew başıyla onayladı ama ikna olmuş görünmüyordu.

"Burada yalnız olduğumuza göre sanırım bizim için yiyecek bir şeyler bulsam iyi olacak," dedi Katherine.

Daha önce hiç yemek hazırlamamıştı ama artanlarla idare edebileceklerini düşündü. Cesaret edip mutfığa girdi. Taş yüzeyler bomboştu. Kilere kadar inen taş basamaklarda ilerleyip çatı kirişlerinden sallanan soğuk bir et parçası bulana dek kilerin her yerini karıştırdı. Birkaç tabak bulup eti özenle kesti ve biraz elma sosu ve bezelyeyle servis etti.

Bu sırada Matthew da mutfak masasında oturup onu izledi. Katherine orada yemeyi planlıyordu ama aşağısı ateş yanmadığı için çok soğuktu. Taş zemin ayaklarının altında buz gibiydi.

“Küçük salona gidelim mi?” diye sordu.

“Bence teyzen, o yokken hizmetçilerinin küçük salonda yemek yediklerini öğrenirse çilceden çıkar.”

Katherine sırtıttı. “Biliyorum ama şu an onu düşünemeyeceğim. Şu anda ölümle burun burunayız ve bu da sosyal kuralları önemsiz kılıyor.” Ona bir adım yaklaşıp istekle dudaklarına baktı. Matthew başını ona doğru eğdi. Bir iki kez gözlerini kırptırdı ve Katherine ona doğru sokulup dudaklarına yumuşacık ve hızlı bir öpücük dondurdu.

> 1745 zaman düzleminde ilk hedefe ulaşıldı

> Sistem planlandığı şekilde ilerliyor

Katherine kendini hemen geri çekti. Ne yapıyordu? Nasıl bu kadar uygunsuz davranabilirdi?

Matthew da şoke olmuş gibi görünüyordu ve rengi soldu.

“Katherine,” dedi güçlkle nefes almaya çalışarak.

Katherine kendini küçük düşürdüğü için yüzünün kızardığını hissetti. Her şeyi bozmuştu. Matthew artık onunla hiçbir şey yapmak istemeyecekti. Gözyaşlarına engel olmaya çalıştı. Tam o sırada Matthew başını ona doğru eğip dudaklarından öptü. Uzun ve mahrem bir dokunuştı.

Bunun üzerine Katherine kendini Matthew'ya yasladı. Uygunsuz bir hareket olduğunu biliyordu ama sanki bunu daha

önce yüzlerce kez yapmışlar gibi doğru olduğunu hissetti. Matthew kolunu beline dolayıp onu sıkıca kendine doğru çekti. Başparmağıyla belinde nazik daireler çiziyordu. Katherine mutluluğu hiç tükenmeyecekmiş gibi hissetti.

Matthew titreyerek geri çekildi, dudakları birbirlerinden ayrıldı.

“Bu doğru değil,” dedi çaresizce. “Olmaz. Zayıflığından faydalanamam Katherine. Seni ailenden, yaşantından uzaklaştıramam. Birlikte olamayız.”

“Evet, olabiliriz. Kaçacağız. Beni İskoçya’ya götür. Sığır çalabiliriz! Umurumda değil Matthew. Gerçek bir insan olmama izin vermeyecek, beni malı gibi görecektir aptal bir adamla evlenmek istemiyorum.”

“Kathyerine, neden bahsettiğini bilmiyorsun. Yoksulluk içinde yaşadığında hayatın nasıl olacağı hakkında hiçbir fikrin yok. Bu kararından pişman olacaksın.”

Katherine avcunu onun yanağına bastırdı. Kısa sakalını hissedebiliyordu. Matthew yanağını avcuna yasladı ama ifadesi donuktu.

“Miras hakkım yok, biliyorsun,” dedi Katherine yumuşak, aşk dolu sesiyle. Kendisine bile yabancıydı. Mutluluk ve heyecan doluydu. “Sana anlattım, babam bir hizmetçiymiş. Teyzenin lütfu ve büyükanneimin inadı olmasaydı, burada yaşamıyor olabilirdim. Senin gibi bir hizmetçi olarak büyüye bilirdim. Aile servetini kuzenim miras alacak. Bir hizmetçi tarafından çalınacak altın yumurta değilim. Kaz yumurtasıyım.”

Matthew, “O halde, eğer paran yoksa, seni hâlâ istediğimden emin değilim,” dedi sırtarak. Katherine suratını buruşturup onu öptü. Kıkırdamasına engel olamadı. Matthew’nun dudakları titreşti. Katherine’in başı dönüyordu. Matthew onu daha derin öpünce ürperdi.

Matthew, uzun bir süre sonra geri adım atıp yine gönülsüzce

dudaklarını onunkilerden ayırdı. Gözleri kapkara ve yumuşacıktı. Katherine'in bakışları boynundaki kızarıklığa takıldı.

"Kaçıp bir çiftlik, bir aile kurabiliriz," dedi umutlanarak.

"Kulağa harika geliyor."

Matthew onu yumuşacık ve umutla öptü. Katherine inlememeye çalıştı. Mattnew dudaklarını boynuna bastırmıştı ve parmakları saçlarındaydı. Parmak uçlarıyla saçlarını ve sonra da boynunu okşadı.

Katherine kendi cesaretine şaşırarak Mattnew'un altdudağını alıp emmeye başladı.

Bir süre sonra Matthew inledi.

"Şşşşş," diye mırıldandı Katherine dudaklarının arasından. Sertçe ve bıkıp usanmadan öpüşmenin tadını çıkardı ve bir süre sonra geri çekildi. Sonsuza dek Matthew'ya dokunmak istiyordu, bu yüzden her fırsatı değerlendirecekti.

"Şimdi konuşabilir miyim?" diye sordu Matthew sırtarak.

"Tabii," dedi Katherine gülerek.

"Benimle evlenir misin Katherine? Bunu ve bir sonraki hayatımızı birlikte geçirmemizi istiyorum."

"Evet," diye cevap verdi Katherine. "Evet. Seni hak etmek için ne yaptım ben?" diye sordu yumuşacık parmaklarıyla elmacık kemiklerine dokunarak.

"Ben seni hak etmek için ne yaptım?"

"Kendimizi eşit derecede kutsanmış sayabiliriz."

18. BÖLÜM

Kate "Varolan en kötü" Çalloway için Bir Süre Kınd

1) OFİSİNDE BAŞKA "GİZLİ" ÖĞLE SAATİ

KAÇAMAĞI YOK. Bunu asla unutturamayacağız.

Üzerimde berbat bir etkin var. Sen hayatıma

girmeden ve masanda seni öperken galelemmeden önce

çok saygı duyulan bir beyefendiydim!

2) Yüzündeki o pis sırıtmayı hemen silip atabilirsin!

Hiç komik değil. Hem de hiç. Bu insanlarla çalışmak

zoruunda olduğumuzu anlasan iyi edersin. HER

GÜN, HAYATIMIZIN GERİ KALANI BOYLUNCA.

Kırım, Ukrayna, 1854

Toplantısı biten general, yüzünde tanıdığını gösteren bir ifadeyle çadırın içinde onlara doğru yürüdü. Katy korkarak hiçbir şey söylememesini ve sırrını ele vermemesini umuyordu. Omuzlarını dikleştirip Lord Somerset'ten bahsederse diye araya girmek için hazırlandı. Ama adam Matthew'ya dönüp sevinçle, "Matthew Galloway!" deyince şaşkınlıktan donup kaldı.

"George!" Matthew heyecanla bağırıp adamı kendine çekerek kucakladı. Katy korku ve hayretle onları izliyordu. "Nasılsın? Eski arkadaşımı beklediğimi fark etmedim, ne kadar aptalım."

George güldü. "Buralarda ne işin var? Lütfen asker olmadığını söyle yoksa üstünle üniforman hakkında konuşmak zorunda kalacağım."

Matthew sessizce güldü. "Ah, hayır. Profesyonel olarak buradayım. *The Times* gazetesi için çalışıyorum."

George'un yüzündeki ifade değişti. "O sen miydin? Duyduğuma üzüldüm. Keşke bu işe karışmış olmasaydın."

"Neden?"

"Korkarım ki pek hoş karşılanmayacaksın. Arkadaşlarımdın çoğu cepheye gazeteci getirilmesini onaylamıyor. Güvenlik nedeniyle, biliyorsun. Geçen hafta Raglan'la konuştum ve sana çok kızgın. Ruslar makalelerinden birini ele geçirmiş ve bu da yurttan pek çok soruna yol açmış."

Katy yüzünü buruşturmamak için kendini tuttu. Bayılacak gibi hissediyordu.

"Geldiğimden beri aynı şeyi duyuyorum," dedi Matthew somurtarak. "Ama ne olursa olsun devam etmek zorundayım. Yaptığımı şey çok önemli."

“Önemli mi?” George oturmaları için yer gösterdi, dikkatle Matthew’yu izliyordu.

“Ülkedeki halk, ordunun düzeninden endişe duyuyor. Mevki sahiplerinin inandığının aksine, Ruslara casusluk yapmak için değil, İngiliz askerlerine yardım etmek için buradayım. Buradaki yönetimle ilgili doğru bilgiler gönderdim ve çabalarım, birçok acil ihtiyaç için yenilikleri harekete geçirdi. Editörüm buraya geldiğimizden beri çok büyük gelişme olduğunu söylüyor.”

George kuşkuyla baktı. “Peki, düşüncelerimi kendime saklayacağım. Her neyse, bugün size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Konaklama, George. Lord Raglan’dan yardım vaat eden bir mektup aldım. Birkaç ay önce *The Times* editörü için imzalamış. O günden sonra onun hakkındaki fikrim değişti.” Matthew mektubu uzattı.

“Bana gönderildiğin için şanslısın. Başka kim olsa seni geri çevirirdi. Raglan sonradan sana yardım edilmemesi konusunda emir verdi. Burada yaptıkların hakkındaki fikirlerimiz farklılık gösterse bile, sanırım eski bir dost için bir şeyler bulabilirim.”

Matthew elini tutup minnetle sıktı. “Teşekkür ederim George. Benim için çok değerli.”

“Hiç sorun değil dostum.”

Birbirlerine gülümsediler ve sonra Matthew’nun aklı başına geldi. Arkalarında orada değilmiş gibi oturan Katy’ye döndü.

“Özür dilerim Kit, bu eski dostum George. George, bu benim asistanım Christopher Russell. George ve ben okuldan tanıyoruz. Ne yazık ki son yıllarda eskisi gibi görüşemedik.”

George, “Nadiren aynı ülkede olabiliyoruz,” diyerek söylendi ve sonra Katy’ye döndü. “Tanıştığımıza memnun oldum evlat.”

Katy, yüzünü saklamaya çalışırken başını yere doğru yan yatırıp hafifçe salladı.

"Ben de," diye mırıldandı.

Adamın bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu ama yeniden Matthew'yla konuştuğunu duyana kadar gözlerini yerden ayırmadı. Ancak ondan sonra rahatlayabildi. Başını kaldırdığında George'un gözlerinin hâlâ kendisine sabitlenmiş olduğunu görerek ürkütü. Aklı karışmış gibi kaşlarını çatmıştı.

"Size bir çadır ayarlayacağım," dedi. "Bu esnada burada rahatınıza bakın. Size biraz su getirmelerini söyleyeyim. Korkarım ki çay ya da kahve ikram edemeyeceğim."

Matthew, George'un elini minnetle sıktı. "Tekrar teşekkürler, George."

"Sorun değil," dedi George dalgın dalgın. Hâlâ Katy'ye bakıyordu. Sonra yüzündeki ifade düzeldi. "Ah, evet. Seni hatırladım. Raglan'ın çalışanıydın, değil mi? Çalışmak yerine kütüphanesinde kitap okurken bulduğum çocuksun. Gördüğüm kadarıyla kendine dürüst bir iş bulmuşsun. Seyahatinde yanına bir yardımcı vermesi ne kadar nazik bir hareket Matthew. Hem de kendi evinden birini. Eminim şu anda sana kızgın olduğu için böyle bir şey yaptığına pişman olmuştur."

Matthew, Katy'ye onu daha önce hiç görmemiş gibi baktı. Katy'nin yüzü ona bilmek istediği her şeyi anlatmış olmalıydı çünkü, "Affedersin George. Biraz kötü hissediyorum. Dışarı çıkıp biraz hava alacağım." dedikten sonra cevap bile beklemeden çadırdan çıktı.

George allak bullak bir halde arkasından baktı.

"Umarım Matthew iyidir. Gidip yerinizi ayarlayayım. Lütfen ben yokken içeceklerden buyurun."

Katy başını salladı. George aceleyle çıktıktan sonra Katy oturup yere baktı. Gözyaşlarını tutamayarak ellerini gözlerine bastırdı.

Matthew geri gelmedi.

NOTTINGHAM ÜNİVERSİTESİ KAMPÜSÜ, İNGİLTERE, 2039

Tom'un internet sitesine ulaşip ulaşamayacağını beklerlerken Kate son dersine gitti. Bütün olanlardan sonra gerçek hayata devam etmek biraz tuhaf hissettirmişti. Şu anda gözünde her şey önemsizdi. Dersten sonra doğrudan Matt'in odasına gitti. Sıcak yemek ve asık bir suratla onu bekliyordu.

"Tom websitesine erişemiyor," dedi tekdüze bir sesle. "Sunucunun tamamen kaybolduğunu söylüyor, yedekleme falan da yok. Fotoğrafları görmek imkânsız."

Kate elleriyle yüzünü ovuşturdu, birdenbire bitkin hissetti. "Kahretsin."

Matthew, acıkmış olabileceğini düşünmüş gibi önüne bir tabak yemek itti.

"Hadi ye," dedi. "Sana planı anlatayım."

"Plan mı?" diye sordu boğuk bir sesle. Çok zavallı görünüyordu.

Matthew, tabağa doğru başını salladı. "Plan," diye tekrarladı.

Kate çatalını kapıp yemeğin tadını bile almadan ve gözlerini Matt'den ayırmadan yemeye girişti.

"Laboratuvarlara gitmek zorundayız," dedi Matthew. "MBL'ye."

Kate hemen ağzındakini yuttu. "Ne? Bakterinin her yere bulaşmasından sonra karantinaya alındı. Gidemeyiz!"

"Karantina şimdiye dek sona ermiş olmalı; yirmi yıl oldu."

Kate düşünceli gözlerle tabağına baktı. "Tamam. Diyelim ki oraya gitme riskini aldık, ki hâlâ çok kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum, amaç ne?"

"Gallowaylerin bulunduğu son yeri bulabilirsek, Katherine'in telefonunu bulma şansımız da var, özellikle o günden beri bina hiç dokunulmadan bırakıldıysa," dedi Kate Matthew.

"Yani bir ihtimal var? Bütün kanıtları yok etmemişler midir? Binleri bulsun diye ortalıkta bırakacak değiller. Olanları herkesten gizli tutmaya çalışmışlar. Yapanların kim olduklarını henüz bilmesek de!"

"Katherine ve Matthew'nun her ihtimale karşı telefonu saklamayı başardıklarını umuyorum. Ben olsam öyle yapardım, en azından. Büyükanenin evinde olduğu gibi bildiklerinin mümkün olduğu kadar çok yedeğini bırakmışlardır."

"Evet, ben de öyle yapardım," dedi yavaşça. Aklına gelenleri Katherine'in de yapmış olduğunu düşünmeye başlıyordu. Birbirlerine benziyorlardı, hem de çok.

"Aklıma gelen en iyi plan bu Kate çünkü bir sonuca varabilmek için her şeyi göze aldım." Elini saçlarından geçirdi. "Daha iyi bir fikrin varsa duymak isterim."

Matthew umutlu görünüyordu ama Kate omuz silkti, boşluğa düşmüştü. Tek düşünebildiği Matt'in planında gördüğü ters gidebilecek şeylerdi. Çok riskliydi.

Çatalını bıraktı, birden iştahı kesilmişti. "İstersen yarın gidebiliriz," dedi alçak sesle. "İptal olan derslerle ilgili e-postayı aldın mı?"

"Evet. Avrupa'daki durum daha kötüye gitmeden bunu yapmamız gerekiyor yoksa elimizde kanıt olsa bile ihtilafların gölgesinde kalacak ve hiç kimse umursamayacak."

"Tamam," dedi Kate. "Gidiyoruz. Yarın."

> 2039 zaman düzleminde istenen hedeflere ulaşıyor ancak deneklerin güvenliği, girecekleri tehlikeden dolayı risk altında olabilir

"Bunu yaptığımıza inanamıyorum," diye mırıldandı Matt.
"Gerçekten oraya gidiyoruz."

Kate, Matt'in yanaklarını avcunun içine aldı. "Şimdilik bunu konuşmasak. Sadece kendimiz olsak?"

Matt başını salladı. Yüzündeki ifade yumuşadı, daha içtendi. Kate'i kendine doğru çekip onu yavaş yavaş ve arzuyla öptü. Kate'in ayak parmakları çoraplarının içinde kıvrıldı. Elini Matt'in gömleğinin içine soktu.

"Hızlı gidiyorsam söyle lütfen," dedi Kate. "Yavaşlamak istersen anlarım."

"Hayır," dedi Matt. "Bu çok... güzel. Sanki daha önce yapmışız gibi."

Kate mırıldandı. "Hayallerimde."

Matt gülerek Kate'in üstünü çıkardı. "A, öyle mi? Hayalinde başka neler yapıyoruz?"

"Şey, genelde pantolon giymiyorsun," diye fısıldadı kulağına başparmağını kemerine geçirip Matt'i kendine çekerken.

"Bu konuda ne yapabileceğimize bir bakalım, olur mu?"

Doc:

19. BÖLÜM

- 3) Hey, dostum, ofis kapısını kapamayı unutan sensin! Muhteşem göğüslerimle tek kelimeyle kendinden geçip tüm zihinsel işlevlerini kaybetmen benim hatam değil! Bizi basan Mick değil, Clare olduğu için şükret yoksa şu anda internette olurduk: Zaten internette ömür boyu yetecek kadar uygunsuz fotoğrafın var :)
- 4) Neyse, boş ver. Bizi ve öğle arası maskaralıklarımızı deli gibi kışkırtıyorlar. LABORATUVARDAKİ HAVALI ÇOCUKLARIZ.

syalar/v7/Zaman-düzeni-2019/MS-160

Kırım, Ukrayna, 1854

Katy yeni çadırlarında oturup Matthew'nun dönmesinden umudu keserek bekledi. Geri döneceğini sanmıyordu. Elinde olmadan geri gelmesini beklese de, uzak durduğu için onu suçlayamıyordu. George'la aralarında geçen sahneyi tekrar tekrar düşündü. Lord Raglan için çalıştığını öğrenince Matthew kendini tamamen kapamıştı. Yüzündeki hissizlik hâlâ gözlerinin önündeydi. Geri

dönmeyecekti. Bu Katy'nin ilk ihaneti değildi. Başka ne yapabileceğini bilmiyordu. Söyleyeceği hiçbir şey durumu düzeltmeyecekti.

Nihayet çadırın girişinde bir hareket oldu. Katy kafasını kaldırıp baktı, kalbi yerinden fırlayacak gibiydi, karnı sıkıştı.

Gelen sadece bir askerdi.

"Kit Russell?"

Katy başıyla onayladı.

"Sizi yeni görevinize götürmek için geldim."

"Görev?" Sesi çatladı.

"Patronunuz sizi tıp subaylarına yardım görevine transfer etti. Artık hizmetlerinize ihtiyacı yokmuş."

- > Tahmin edildiği gibi, 1854 zaman düzleminde denek "KATY"nin yaptıkları hedefe zarar verdi
- > Hedefe ulaşma fırsatları giderek ihtimal dışı oluyor
- > Müdahale önerildi.
- >> Müdahale reddedildi

NOTTINGHAM ÜNİVERSİTESİ KAMPÜSÜ, İNGİLTERE, 2039

Alarm çaldığında Kate rüyasında Matt'in onu masaya yaslayıp öptüğünü görüyordu. Gözlerini kırıştırıp uyanmaya çalıştı. Matt alarm olarak bir radyo programını ayarlamıştı. Onun odasındaydılar.

Matt'in kolunu çekip beline daha sıkı doladıktan sonra gözlerini kapamak için yorganı yukarı çekti. Yorganın altında uzanıp uykulu uykulu konuşma seslerini dinledi. Birden konuşmaların mahsullerle ilgili olduğunu fark etti. Yattığı yerde doğruldu.

Matt'e parmağını doğrultup bağırdı, "Sen!"

Matt gözlerini ovuşturup kaşlarını çatı. "Ne?"

"Çiftçilik programlarını dinliyorsun!" dedi. "Ah Tanrım, seni ezik!"

"Kapa çeneni. Mahsul ekimiyle ilgili bilgi almanın neresi yanlış?"

Kate gülmek için kendini tuttu. "Çiftçilik programlarını çiftçilerden başka kimse dinlemez. Gecenin dördünde yayınlanıyor! Yani programı kaydediyorsun, *daha sonra dinlemek için*," dedi. Çiftçilerin tarla tartışmalarını dinliyor olmasına şaşırması.

"Porsuklar ve onun gibi birçok konuda ilginç bölümleri var."

Kate başını iki yana salladı. "Havalı biri olduğunu sanıyordum," dedi suçlarcasına. "Beni kandırdın. Bunca zamandır. Ne gariptir ki, dolma kalem, retro saç kesimi ve uyumsuz kıyafetlerle bir hipster olduğunu düşünmüştüm ama sadece *yaşlı bir adamsın!* Bunu dinleyen biriyle çıkamam; bu, sokaktaki itibarımı tamamen bozar!"

"Sokaktaki itibar," diye tekrarladı alçak sesle. Öfkeyle söylenip durmasını engellemek için Kate'i dudaklarıyla susturdu. Kate gülerek öpüşüne karşılık verdi. Bir sonraki alayını çoktan hazırlamıştı.

"Tom çocukken çiftçi olmak istediğini söylemişti," diye hatırladı birdenbire. "Hâlâ istiyor gibisin. Bu çok... *sevimli*."

"İkimiz yataktayken erkek kardeşimden bahsetme lütfen," dedi Matt.

Kate kolunu boynuna dolayıp onu, hiçbir akrabasıyla değil sadece onunla ilgilendiğini gösteren bir içtenlikle öptü. Matt onu çevirip boynunu yaladı. Seksi olduğunu düşündüğü boğuk bir sesle mırıldandı, "Geri kalanını dinlemek istemediğinden emin misin?"

Matt dudaklarını Kate'in boynundan ayırıp yüzüne baktı. "Peki." Öyle içtenlikle söyledi ki Kate neredeyse bu numaraya

kanıyordu. Matt üzerinden uzanıp radyonun sesini açtı. Sonra da arkasına yaslanıp kollarını başının arkasında kavuşturdu, rahatlamıştı. Kate bir çığlık atıp Matt'i hemen yeniden üzerine çekti. Matt, Kate'i öperek zaferini kutladı.

"Kazandım," dedi Matt fısıltıyla.

Kate ürperdi. Bu, seksi bir ses nasıl olması gerekiyorsa öyleydi.

"Bence ikimiz de kazanabiliriz," dedi ittifak kurmaya çalışarak. "Kesinlikle odadaki en havalı insanlarız."

"Bir tarafımızın kalkmasına gerek yok."

"O da öyle demişti," Kate araya girdi.

Matt başını iki yana salladı. "Ben de bula bula seni buldum," diye mırıldandı, sanki bu hayatındaki bir dizi kötü karardan sonuncusuymuşcasına.

Matt boynunu öpmeye devam ederken, "Müthişsin," dedi Kate memnuniyetle içini çekerek.

Yüzünü buruşturdu. "Müthiş? Seçtiğin kelime bu mu? Çok romantik."

"Esaslısın dostum," dedi monoton bir sesle Matt'in kafasını boynuna doğru yeniden iterek. "Hadi işe. Fazla zamanımız yok; iyi değerlendirmek zorundayız."

20. BÖLÜM

- 5) Matthew iddia eder ki, hayatında şimdiye dek olan bütün utanç verici ve acı dolu olaylardan geçmişe dönük olarak Katherine Galloway sorumludur. Sadece bununla sınırlı kalmamış, dokuz yaşında da tenis raketiyle kendi burnunu kırmıştır.

KATHERINE'İN HATASI.

- 6) İnternette hiç çıplak resmim yok!! Hem de hiç!!
Düpedüz yalan!!

- 7) BİR MASAYI TACİZ ETMEKTEN KOVULURSAK
HİÇ DE HAVALI ÇOCUKLAR OLMAYIZ.

Kırım, Ukrayna, 1854

Katy onu gördüğünde, yeni patronunun verdiği bir iş için kampın öbür tarafına geçiyordu.

"Matthew," dedi. Heyecandan nefesi kesildi.

Matthew ordu generallerinden biri adına çalıştığını öğrendiğinden beri Katy, onu görmemişti. Hastane çadırında doktorlarla birlikte çalışıyor, koleraya yakalanmış askerlere bakıyordu. Ordu kampı, karaya çıkmalarından üç gün sonra hâlâ kıyıdaıdı. Savaşmak için komut bekliyorlardı. Bu süreçte Katy'nin ona en çok yaklaşılabildiği zamanlar rüyalarıydı. Her gece aynı rüyayı görüyordu, Matthew ölüyordu. Ve her sabah ter içinde, boğazında bir yumruyla uyanıyordu. Kendi kendine kaç kez hepsinin rüya olduğunu söylese de faydası yoktu. Rüyalarında Matthew'nun ölümünü ve tekrar tekrar onu bırakıp gidişini seyrediyordu. Kötü bir şey olacağı sezgisinden kaçamıyordu. Tamamen yalnız oluşu ve Matthew'nun ifadesiz ölü yüzüne bakışı içini acıtıyordu, dayanamıyordu.

Durmadan umut ettiği gibi hayatta ve iyi olduğunu görmüştü ama söyleyecek tek kelime bulamadı. Hazırladığı konuşmayı, zihninde defalarca prova ettiği özürleri toparlamaya çalıştı ama sanki kafasının içi bomboştu. Yakında savaş başlayacaktı ve onu bir daha göremeyebilirdi. Bunu neden yaptığını sormak için son şansıydı.

"Her şeyi açıklayabilirim, lütfen..."

"Kit Russell," dedi bir ses konuşmasını bölerek.

Katy arkasını dönüp baktığında sararmaya başlamış ot parçasına dikkatle bakan sıkılmış bir at gördü.

Lord Somerset.

Katy'yi en olmadık zamanda bulmuştu. Artık onun için

çalışmamış gibi yapamazdı. Olduğu yerde kıpırdanıp bir patronuna bir de henüz hiç konuşmamış olan Matthew'ya baktı.

"Biliyor," dedi hemen Matthew'yu işaret ederek.

"Aa." Lord Somerset ya da Matthew'nun bildiği ismiyle Raglan ona pişmanlıkla baktı. "Kit'in varlığına rağmen makalelerinizin nasıl o kadar açık olduğunu şimdi anlıyorum. Ne zaman öğrendiniz?"

"Birkaç gün önce," dedi Matthew acıyla. "Bunca zamandır casusluk yaptığına inanamıyorum Kit."

"Birkaç gün mü?" dedi Lord Raglan. "Ama bu... Kit, Bay Galloway kimin için çalıştığını öğrenmeden önce ona daha fazla baskı yapmamış olduğun için hayal kırıklığına uğradığımı söylemeliyim. Yeteri kadar yakın çalışmadınız mı? Sana hiç güvenmedi mi?"

"Aslında efendim, makalelerini değiştirme fırsatım oldu." Katy başını dik tuttu. "Ama yapmadım."

Somerset dizginlerini daha sıkı tutarak başını sorgularcasına yana eğdi. "Neden?"

"Hastanelerdeki gerçek koşulları ve askerlerin sağlığının önemsenmediğini gördükten sonra endişelerinize rağmen bir şeyler yapılması gerektiğine karar verdim."

"Buraya Ruslara hiçbir bilgi sızdırılmadığından emin olmak için gönderildin. Senin yüzünden savaşa daha iyi hazırlanıp hazırlanmadıklarını nereden bileceğiz? Savaşı kaybetmemize neden olmuş olabilirsin."

"Bu doğru mu bilmiyorum, efendim. Samimiyetle öyle olmamasını umuyorum çünkü Bay Galloway'ın yapmakta olduğu şeye inanıyorum. Cesur ve onurlu bir adam, editörü makalelerinin çok ihtiyaç duyulan bir dizi iyileştirmeye önayak olduğunu söyledi. Kadınlar çoktan gönüllü hemşirelik için cepheye

gelmeye başladılar. Florence Nightingale'i duymuş olabilirsiniz. Cepheye tren yolu inşa ediliyor, hepsi Matthew'nun makaleleri sayesinde. Yine onun sayesinde cepheye daha fazla erzak, mühimmat ve adam gönderilecek. Onun yazdıkları olmasaydı hiçbir gerçekleşmeyecekti. Gelişmeler risklerden ağır bastı. Sizi hüsrana uğrattığım için çok üzgünüm efendim ama seçiminin ve Bay Galloway'ın arkasındayım."

Raglan öfkelenmiş görünüyordu. "Anlıyorum. Bu durumda söylenecek fazla bir şey yok. Seni görevden alıyorum." Atının dizginlerini çekip uzaklaştı.

Katy umursamadı bile. Matthew'ya bakmaya cesaret ettiğinde onun dikkatle kendisini izlediğini gördü. Yüzündeki ifadeyi anlamak zordu. Gergindi ama umutlu görünüyordu. İtirafı hakkında hiçbir yorum yapmadı. Sonra aniden başını öne eğip kampın kalabalığında gözden kayboldu. Katy arkasından bakakaldı. Onu affetmesini dilemekten başka bir şey yapamazdı. Sonuç Matthew'ya bağlıydı.

Carlisle, İngiltere, 1745

Katherine ve Matthew bir birtaniyenin altına kıvrılıp oturmuş, isyancıların kale duvarlarının aşağısında kalan çayırılara hendekler kazmalarını izliyorlardı. Sis in içinden ancak görünmeye başlamışlardı. Üstlerinde sadece gömlekleri ve yanlarında tüfeklerine astıkları kasketleriyle yorulmak bilmeden kazanıyorlardı. Etraflarında eriyen karlarla tuhaf bir görüntüydü.

Genç milisler, gördükleri karşısında panikleyerek titremeye başlamışlardı. Nöbet yerlerini terk etmiş, teslim olmak üzerine çılgınca tartışmaya başlamışlardı. Katherine ve Matthew, şehirden kaçmak ya da evlerinde aileleriyle saklanmak yerine kalede

kalmış olan sivillerdendiler. Dehşete kapılmış askerleri sessiz bir merakla izlediler. Yan yanaydılar ve o an önemli olan tek şey de buydu.

Sonunda fısıltıyla konuşan askerler çetesi içlerinden birini öne itti. Asker teleskobuyla isyancıları izleyen Albay Durand'a çekinerek yaklaştı. Albaya bir mektup uzattı. Yüzü mosmordu.

Burada isimleri geçen biz askerler, kalenin düşmanlarımızı uzak tutacak kadar sağlam olmadığı fikrindeyiz ve kaleyi müdafaa etmeyi reddediyoruz.

İsyancıların yaralttığı tehditler hiçbir kuvvetin karşısında duramayacağı kadar büyük ve eğer teslim olmak yerine isteklerine direnirsek zararımız daha büyük olacak.

Dosyalar /vi/Zaman-düzlemi - 1745/MS-7

“Bu ne anlama geliyor?” dedi öfkeli albay tükürükler saçarak.

Gözleri fal taşı gibi açılmış asker, ezberlenmiş olduğu belli bir şeyler geveledi. “Efendim, devam edemeyecek kadar yorgunuz. İngiliz ordusundan yardım geleceğini ummuştuk ve tek başımıza kaleyi savunmamız imkânsız. Teslim olacağız.”

“Hayır!” dedi Durand sertçe. Asker ağzını birkaç kez açıp kapadı; güvenli bir mesafede toplanmış, dikkatle onları dinleyen arkadaşlarına yalvaran bakışlar attı.

Durand, “Şehri müdafaa edebilecek durumdayız,” diyerek ısrar etti. Çocuk o kadar korkmuştu ki onu dinlemiyordu bile. “İsyancıların hendekleri berbat ve işe yaramayacak kadar uzak. Topları bile yok!”

“Üzgünüm efendim ama hepimiz yataklarımızda öldürülmeden önce teslim olacağız. Başkanla konuşacağız.” Asker hızla arkadaşlarının yanına döndü.

Durand onu durdurmaya çalıştı ama çok geçti. Milisler kaleden koşar adım çıkıp Durand'ı, Carlisle'ı savunacak birkaç yaşlı garnizonla yalnız bıraktılar.

Kırım, Ukrayna, 1854

Rus ordusu nehrin diğer yakasında parlak bir leke gibiydi. Katy başlangıçta gördüğü şeyin ne olduğunu anlamamıştı. Düşmanları kocaman, dağların eteklerinde saklanmış. aniden saldırmayı bekleyen zırhlı bir yaratığa benziyordu. Sonra gördüğü şeyin, ufukta uzun bir çizgi halinde yayılmış askerlerin kaskları olduğunu anladı. Böyle sıcak bir günde uzun süre uygun adım yürüdükten sonra Rus ordusuna ulaşmışlardı.

İngiliz taburları kırmızı parkaları ve güneşte parlayan süngüleriyle dalga dalga ovaya yayılmışlardı. Düşmana doğru uygun adım yürüyen ince, kırmızı bir çizgiydi. Sağ taraflarında koyu renk üniformaları içinde küçük bir grup Fransız ve onların yanında da ekose etekli ve uzun siyah ayı postundan şapkalarıyla İskoç alayı vardı.

Katy düzlükteki bir köyde toplanmış bir grup sivile katılmak için çukurlarla dolu yokuştan aşağıya inmeye başladı. Geniş bir çöldeki birkaç küçük ahşap bina gibi görünüyorlardı. Askerlerin ürkütücü ihtişamı yanında sönük kalmışlardı.

Topçular atışa başlayınca korkunç bir gürültü koptu. Katy otomatik bir hareketle şok içinde başını eğdi. Havadaki titreşimi hissedebiliyordu. Sanki yanından geçen kurşunlar ona değiyormuş gibiydi. İlerdeki binada bir top mermisi patladı.

Binanın ahşap duvarları ateş aldı ve gökyüzü yandaki binalara da yayılan beyaz bir dumanla kaplandı. Yanındaki insanlar çığlıklar atarak güvenli bir yer bulmak için kaçıştılar.

Katy, bütün savaş alanını görebildiği tepede kalmış olmalıydı. Kaosun ortasında kalmıştı ve etrafında hiç kimseyi göremiyordu. Matthew'yu bulabilmeyi diledi, yalnızca güvende olduğundan emin olmak için. Önceki gün Lord Somerset'le konuşmalarından beri onu görmemişti.

Rüyalarında tam dört kez Matthew'nun ölümüne şahit olmuştu. Her sabah Matthew'nun adını haykırarak uyanıyordu, öldüğü an gözünün önünden bir türlü gitmiyordu. Öylesine gerçek gibiydi ki her seferinde yüreğinin ayrı bir yeri parçalanıyordu. Daha önce gördüğü hiçbir rüyaya benzemiyordu. Eski bir hatıra gibiydi.

Hiç gerçekleşmemiş bir şey için neden bu kadar üzülmüyordu? Matthew buralarda bir yerdeydi, Katy yokmuş gibi davranıyordu ama iyi ve sağlıklıydı, yine de Katy kendini Matthew uzun zaman önce ölmüş gibi yitik hissediyordu.

- > 1854 zaman düzlemindeki zaman karışıklığı, denek "KATY'de zihinsel bir sıkıntıya yol açıyor
- > Bu durum hedefe ulaşma olasılığını olumsuz etkileyebilir
- > Zaman geçiyor ve denekler hâlâ arzu edilen sonuçla ilgili bir gelişme göstermediler
- > Müdahale önerildi
- >> Müdahale reddedildi

21. BÖLÜM

Matthew, dikkatli olmalısın: Bana benzemeye başladın. Son notunda BİRDEN FAZLA ÜNLEM İŞARETİ kullandığının farkında mısın? Senin şu "Aşırı noktalama işaretini ya salaklar ya paçozlar kullanır. Yazınızı kontrol edemiyorsanız lütfen bana e-posta göndermeyin Bayan Finchley" ya da "Bana büyük harflerle bağarmaktan vazgeç Kate. Çok saçma ve söylemek istediğin şeyi meşrulaştırmıyor, veriler hâlâ hipotezle uyuşmuyor." lafına n'oldu? Seni çok güzel eğitmişim. :)

Bir gün havalı bile olabilirsin!

Dosyalar/v7/Zaman-düzlemi-2019/MS-160

**MERKEZİ BİLİM LABORATUVARLARI,
WEST MIDLANDS, İNGİLTERE, 2039**

Tren istasyonundan laboratuvara yürürlerken gökyüzü koyu bir turuncuya bürünmüştü. Paslanmış bir tabela Merkezi Bilim Laboratuvarları'na geldiklerini gösteriyordu ama işaretler olmadan da bulabilirlerdi. Tel örgülerin üzerinde **"TEHLİKE: KARANTİNA BÖLGESİ"** yazan reflektörlü uyarı levhası vardı.

"Kapı kilitli," dedi Matt asma kiliti kaldırarak.

"Bence tel örgülerin içinde bir delik bulabiliriz. Burası tam asi çocuklara göre bir yer. Yıllar önce içeri girmenin bir yolunu bulmuş olmalılar."

"Bakıyorum da asi çocuklar hakkında her şeyi biliyorsun," dedi Matt tellerin çevresinde dolanan Kate'i takip ederken.

"Ne demek istediğini hiç anlamadım," dedi Kate umursamazca. "Çok uslu bir çocuktum."

Matt kahkahayla güldü ama Kate onu duymazdan gelmeyi tercih etti. Tel örgülerin arasında bir delik bulmuştu.

"Sana demiştim!" Delikten içeriye, diğer taraftaki dikenli otlara doğru kafasını soktu. Dikenli dalları iterek araba yoluna açılan bir yol buldu.

Matt otların arasından bitkin bir halde görüldüğünde Kate saçlarına takılan yaprakları topluyordu.

"İyi misin?"

"Sanırım dirseğim kanıyor."

"İyisin," dedi Kate ve onu elinden tutup çekti.

Bomboş ve yabancı otlarla kaplı otoparktan ilerideki bina-ya doğru dikkatli adımlarla yürüdüler. Bina hiç dokunulmamış görünüyordu, dev pencereler kırılmıştı ve yemyeşil bir küfle kaplıydılar. Kate'in hayal ettiği gibi değildi. Tehlikeli bakteri salgınından karantinaya alınmış bir yerden çok, bir kütüphane-ye benziyordu. Uzun zaman önce olmuş ve unutulup gitmiş bir gizemi kovalamak için her şeyi tehlikeye attığına inanamı-yordu. Ama bütün amacı burada olmakmış gibi hissediyordu, hayatta oluşunun gayesi. Duramazdı. Bunu kendisi için yapmak zorundaydı, Katherine için.

Binaya dikkatlice yaklaştılar, hiçbir hayat emaresi yoktu. Matt kapıları açmaya çalışırken, Kate tozlu camlardan içeriye baktı. Güvenlik sistemi belli ki zamana direnmişti çünkü kapıyı yerinden oynatamadılar.

"Neden sadece camlardan birini kırmıyoruz?" diye önerdi

Kate, Matt'in tellerdeki elektrikle ilgili derin düşüncelerini yarıda keserek. Matt, Kate'in önerisine şaşkınlıkla karşılık verdi.

"Matt, bu terkedilmiş bir bina. Kimin umurunda ki?"

"Ama cama yazık!"

"Çok yersiz bir ahlak anlayışın var. Ben gerçekten önemli olduğunu düşünmüyorum, seni ahmak. Ben yaparım." Kate orman gibi olmuş uzun bir çiçek tarhının kıyısından bir kumtaşını kaldırıp pencerelerden birine fırlattı. Taş pat diye geri düştü.

Matt geri kaçtı. "Tebrikler," dedi kuru kuru.

Kate gözlerini devirip taşı yeniden yerden aldı.

"İyi fikir Kate. Eminim bu kez işe yarayacak."

"Sana çok kötü örnek oldum Bay Galloway. Dalganın dozu- nu kaçırma genç adam. Alaycılık sana hiç uymuyor," dedi.

"Alaycılığın hayatıma getirdiğin en kötü şey olduğunu düşünmüyorum," diye mırıldandı Matt.

"Rica ederim," dedi Kate nazik bir tavırla. Taşı dikkatlice sürgülü kapının büyük camlarından birinin köşesine hedef aldı. Cam paramparça oldu, kırık parçalar resepsiyon zeminine saçıldı. Kate kendini beğenmiş bir tavırlarla Matt'e baktı ama Matt içeriye bakmakla o kadar meşguldü ki fark etmedi.

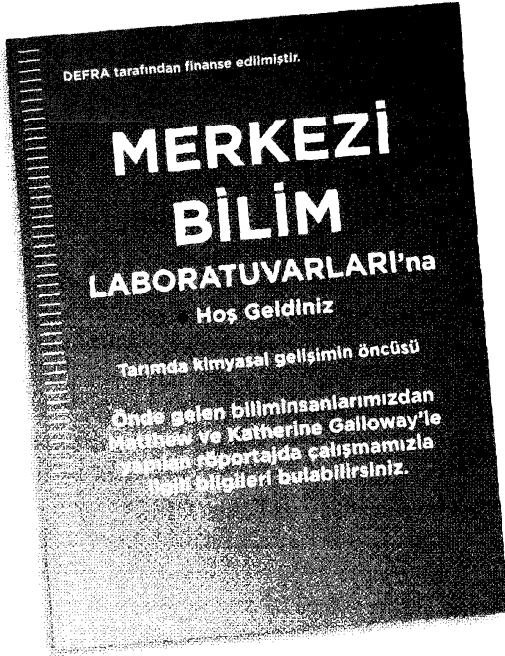
"Bakterinin hâlâ canlı olup olmadığını nasıl anlayacağız?" diye sordu Matt.

Uzun süre kaygılı bir şekilde binayı incelediler.

"Biliyorsun, aslında ben bakteri salgınının doğru olmadığından neredeyse eminim," diye karar verdi Kate. "Şuraya bak. Her şeyi temiz tutmak için çok zaman harcamış gibi görünüyorlar. Resepsiyondaki bilgisayarı bile kaldırmışlar! Bence olanları kimse araştırmamasın diye böyle bir şey uydurdular. Sanırım riske girmeliyiz. Ayrıca, az önce... şey... kirdiğim pencereden bakteri çoktan dışarı sızmamış mıdır?"

Matt kararlılıkla başıyla onaylayıp penceredeki boşluktan içeriye atladı. Cam parçaları ayaklarının altında çıtırdadı.

Kate onu takip edip elindeki feneri yakarak resepsiyonu aydınlattı. Yerden parlak renkli bir broşür aldı. Kapakta laboratuvar önlükleri ve deney tüpleriyle kameralara gülümseyen Katherine ve Matthew Galloway vardı.

"Hazır mısın?" diye sordu Matt, Kate'e omzuyla vurarak. Kate elindeki broşürü düşürdü, ağzı kupkuruydu. Başını evet, anlamında salladı. "Hazırım."

Carlisle, İngiltere, 1745

"Bir kuşatmanın ortasında olduğumuza inanmak çok zor," dedi Katherine. "Her şey öyle huzur verici ki." Ertesi gün şehrin Jakobitlere teslim olup olmayacağı hakkında karara varmak için bir toplantı yapılacaktı ama o gece şehir sessizdi.

Katherine, "Yatak odama gelebilir misin?" diye devam etti biraz gergin biçimde. Artık nişanlı sayılsalar da isteği kulağa çok ayıp geliyordu. "Ateşi yakamadığım için dün gece dondum."

Matthew yüzünde tuhaf bir ifadeyle arkasından üst kata çıktı. Tırabzanda elleri birbirine değince ikisi de sıçrayıp utanarak birbirlerine baktılar.

Odasına çıktıklarında Matthew ateşi yakmaya çalışırken Katherine tuvalet masasına oturup saçlarını çözmeye başladı. Matthew arada ona kısa bakışlar atıyordu. Ateş düzgün bir şekilde yanınca ayağa kalkıp arkasında durdu. Katherine göğsüne yaslanınca Matthew onun alına bir öpücük kondurdu. Hafifçe öne eğilerek dudaklarını boynunda gezdirdi: Gerdanına kadar inen yumuşak kelebek dokunuşları gibiydi.

Odada bir inleme sesi yankılandı. Nefes nefese ve biraz da hafif meşrep sesin kendisinden geldiğini anlaması Katherine'in birkaç dakikasını aldı. Utançla gözlerini kapadı. Matthew yalnızca boynunu öpmüştü ve Katherine böyle bir ses çıkarmıştı! Matthew gözkapaklarına yumuşak öpücükler kondurmaya devam etti. Katherine gözlerini açtığında Matthew'nun yüzündeki ifade saygı doluydu.

"Elbisemi çıkarmama yardım edcr misin?" diye sordu Katherineince alçak sesle. "Tek başıma yapmam çok zor."

Matthew'nun bakışları korsesine takılınca titreyerek ürperdi.

Matthew'nun elleri dikkatlice elbisesinin düğmelerini çözerken Katherine şu karmaşık elbise çıkarma işinin, bir hizmetçi yerine Matthew'nun eli değince ne kadar romantik bir hal aldığını düşündü.

Matthew kombinezonunun iplerini çözünce Katherine ayağa kalktı ve elbisesi ayaklarının dibine düştü. Şimdiden kendini çıplak hissediyordu ama aslında üstünde hâlâ birkaç kat vardı. Matthew onu yavaş yavaş soydu; saygıyla, sanki özenle paketlenmiş bir hediyeymiş gibi her saniyenin tadını çıkarıyordu. Teninin çıplak olan her noktasını merakla öptü.

Nihayet tüm kıyafetlerini çıkarmıştı ve Katherine bir adım atarak kıyafet yığınının içinden çıktı. Matthew hızlı bir şekilde nefes alıp veriyordu, Katherine'i kendine doğru çekip öpmeye başladı. Katherine'in sırtına değen parmakları soğuktu. Katherine'in soluğu kesildi.

Matthew utanarak gülümsedi, "Özür dilerim."

"Sorun değil."

Katherine'in geceliğini giymesine yardım etti, kurdeleyi bağlamak için çok uğraştı. Bitirdikten sonra boynunu öptü.

Katherine ürperdi ve sırtarak Matthew'ya döndü. "Şimdi sıra bende."

Yeleğini ve gömleğini çözmeye başladı, açıkta kalan tenini öptü.

"Daha hızlı oldu," diye mırıldandı Matthew'nun tenine. "Belki de tekrar erkek gibi giyinmeye başlasam iyi olur."

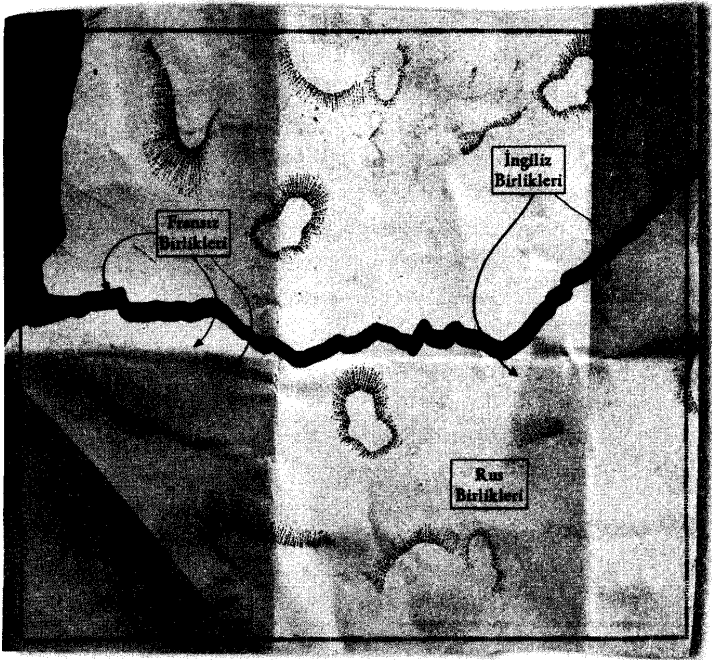
"Benim için hiç sorun değil," diye cevap verdi. "Toplum içinde olmadıktan sonra."

Katherine hayatının geri kalanını sadece onu öperek geçirebilirdi. Elini gömleğinin altına kaydırıp beline dokunarak pürüzsüz çıplak tenini hissetti. Matthew titreyerek geri çekildi.

“Durmak zorundayız. Evlenene kadar beklememiz gerekiyor.”

Katherine içini çekerek gözlerini kapatıp, Matthew’nun saçlarını okşayan ellerinin keyfine vardı. Bundan daha ileriye gitmeye hazır değildi. Bütün bunlar gerçek olamayacak kadar güzeldi.

> 1745 zaman düzlemi planlandığı gibi

Dosyalar/v3/Zaman-düzlemi-1854/MS-10

Dosya Notu: Alma Nehri'ndeki savaşta alayların konumu. Fransızlar ve İngilizler nehri yaya geçerek Rusların üzerine yürüdüler.

Kırım, Ukrayna, 1854

Savaş giderek şiddetleniyordu ve Katy artık nerede olduğunu bile bilmiyordu. Köydeki yanan binalardan çıkan dumandan dolayı hava ağırdı. Yanlışlıkla düşman sınırına girip etrafının Ruslarla çevrili olmasından korktuğundan yüzü bembeyazdı. Öne doğru bir kez daha sendeledi, ayaklarının altında vıcık vıcık bir şey hissetti. Bir cesedin üstüne bastığını düşündü ama sonra dumanların arasından burnuna tanıdık bir meyve kokusu geldi. Üzümler. Üzüm bağındaydı.

Yakında bir yerlerden ateş sesleri ve birbirlerine seslenen adamların sesini duydu. Yüzündeki alevi hissedebiliyordu. Birdenbire üzerine doğru gelen bir karaltı hissederek başını eğdi, top mermisi sanmıştı ama kanat çırpınışlarına bakılırsa savaştan kaçmaya çalışan paniklemiş bir kuştı. Katy'nin başının dibinden bir mermi geçti ve binalardan birinin duvarına çarptığını görünce zangır zangır titremeye başladı. Çarpmanın etkisiyle duvardan tuğla parçaları fırladı.

Ses onu çok korkutmuş olsa da yönünü bulmasına yardımcı olmuştu.

Şimdi cephe hattının nehir olduğunu biliyordu. Duman dağılana kadar koştu ve bir anda cephe hattını gördü. Yan yana dizilmiş renk paletleri gibi duran alaylar, kahverengi ve canlı mavili kırmızılı yığınlara dönüştü.

Katy hayretle sersemledi. Tepenin en üst noktasında elbiseleri rüzgârda uçan birkaç bayan duruyordu. Ruslar savaş sırasında piknik yapıyorlardı! Savaşı gece eğlencesi gibi gören küstahlıklarına dehşet içinde bakakaldı.

Bir dakika sonra kendine gelerek askerlerin ilerleyişini kontrol etti. İngilizler tahta bir köprünün üzerinde toplan-

mişlardı. Ruslar nehrin diğer tarafından onlara ateş ediyorlardı. Suya düşen adamlar yüzerek kıyıya çıkıp orlara tutuna tutuna güçlkle tepeye tırmanıyorlardı ama sonunda yine Rus askerleri tarafından vurulup öldürüyorlardı.

Planları belirsizdi ama Matthew'yu bulmak zorunda olduğu, onun yardımına ihtiyacı olduğu hissine engel olamıyordu. Yanan köyü arkasında bırakıp dumanların içinden çıkarak nehre yöneldi. Askerler tüfeklerini başlarının üzerinde taşıyarak derin suda bata çıka yürüyorlardı. Birçoğunun dişlerinin arasında üzüm salkımları taşıdığını görerek şaşırdı; belli ki üzüm bağından geçmişlerdi ve fırsatı değerlendirmeyi ihmal etmemişlerdi.

Savaş sürekli daha acımasız bir hal alıyordu, başının üstünde vızıldayan bir roket karşı kıyıya düştü. Rus askerlerinin arasında patlayıp etrafa parlak alevler saçtı. Bir çığlık duydu, nehir kıyısında akıntıya karşı sıkıca tutunmuş yaralı bir asker vardı. Başındaki yaradan kanlar akıyordu. Ve sonra Matthew'yu gördü. Tıpkı düşündüğü gibi tehlikenin ortasındaydı. Yaralı bir adamı kıyıya çıkarmak için dizlerine kadar suya girmişti.

Carlisle, İngiltere, 1745

Neredeyse Carlisle'daki herkes, teslim olup olmama kararıyla ilgili toplantı için büyük katedralde toplanmıştı. Durand ve askerleri, korkmuş halkı isyancılara karşı savaşmaya devam etmeleri için ikna etmekle meşguldüler.

"Ben Durand'ın yanıdayım," dedi Matthew, Katherine'e sertçe. "Onlara karşı durabiliriz. Vaatlerini yerine getirme konusunda onlara güvenemeyiz, hele de asli şartlarını reddettikten sonra. Onları uzak tutmak zorundayız."

Katherine düşünceli düşünceli homurdandı.

Toplantı çok uzun sürdü ama siviller müdafaaya devam etmekte istekli olsa da askerler yardım etmeyi reddetti.

Hal böyle olunca halk arasında bir panik dalgası yayıldı.

“Teslim olmak zorundayız!” diye bağırdı soylu bir adam. “Askerler olmadan kendimizi koruyamayız.”

Oylama yaptılar ve hemen hemen tüm siviller teslim olma-
tan yana oy kullandı. Durand kalabalığa seslenmek için ayağa
kalktı. Gür sesi katedralin yüksek tavanında yankılanıyordu.
“Hanımlar ve beyler, şehrin kararı ne olursa olsun, kale ve gar-
nizonu istikrarlı davranacaktır. Kalede bize katılmak isteyen
herkes memnuniyetle karşılanacaktır. Kuşatma devam ettiği
sürece pozisyonumuzu korumak için yeterli tedarikimiz var ve
çok iyi korunuyoruz.”

Bir süre ara verip tekrar devam etti, “Alacakaranlık vakti
kale kapıları kapatılacak ve siz *teslim olduktan* sonra Jakobit-
ler şehre girdiğinde de kilitli kalacak.” Kelimeleri üstüne basa
basa söyledi, milislerin bu kadar kolay pes etmesinden iğrendiği
belliydi. Katherine hissettiklerini anlıyordu. Sertçe başını sal-
ladıktan sonra hızla çıkışa doğru yürümeye başladı. Bir asker
önünü kesti.

“Efendim,” dedi, “Prens Charles’ın koşulları, kalenin şehirle
birlikte teslim olmasını gerektiriyor. Teslim olmanız için ısrar
etmek zorunda kalacağım.”

“Garnizon teslim olmayacak,” diye cevap verdi Durand. “Şe-
hir, sebeplere aldırmadan tehditlere boyun eğmeyi reddetmeli.
Carlisle, Charlie’nin tehditlerine kanmamalı, özellikle de sa-
vunma için her türlü imkânımız varken. Carlisle düşündüğü-
nüzden daha iyi durumda. *Teslim olmayacağız.*”

“Efendim, korkarım ki ısrarcı olmak zorundayız. Teslim
olmak için hazırlanmış bir belgemiz bile var... Sadece imzala-
yacaksınız ve bütün bunlar sona erecek. Eğer imzalamazsanız

Carlisle, İskoçların gazabıyla yüzleşmek zorunda kalacak. Buna izin vermeyeceğiz. Üzgünüm. Sizden imzalamanızı istemekten başka bir seçeneğim yok.”

“Reddediyorum, sizi korkaklar,” dedi Durand dişlerinin arasından.

Asker sessizce tüfeğini çekip Durand’a doğrulttu. Bir anlık bir şoktan sonra herkes bağışmaya başladı. Her şey bir anda oldu. Garnizon askerleriyle milisler birbirlerine silah çekmeye ve çığlıkların arasında karşılıklı tehditler savurmaya başladılar.

Durand donup kalmıştı.

“Hayır!” diye bağırdı Matthew, çıldırmıştı. “Ölemez...”

Katherine’i geriye itip Durand’ı ateş hattından çekmek için harekete geçti. Tüfeği tutan asker şaşırarak öne doğru sendeledi ve sonra, birdenbire, tetiği çekti.

Odanın içinde bir patlama sesi yankılandı.

“Hayır!” Katherine haykırdı. Kulaklarında çınlayan sestten başka bir şey duyamıyordu. Matthew’nun sırtından hızla yayılan kandan başka bir şey de görmüyordu. Gömleği saniyeler içinde kana bulanmıştı.

Matthew vurulmuştu.

- > ACİL DURUM: 1745 zaman düzleminde denek “MATTHEW” tehlikede
- > Durum kritik
- > Müdahale önerildi
- >> Müdahale uygulanıyor

22. BÖLÜM

Katherine, ben havalıyım! Sarhoş bir ergen gibi konuşmuyor olmam havalı olmadığım anlamına gelmez. Ya da "ciks" ya da "artist" şu sıralar gençler her ne kullanıyorsa artık Havalı kelimesini kullandığım için bana güldüğünü biliyorum, yalan söyleme.

Belki de beni alıştırmağa başlıyorsundur. Buzdolabının üstüne notlar bırakarak benimle dalga geçmen eğlencelidir eminim.

(Ayrıca, ilişkimiz gerçekten dilbilginden dolayı seni azarlamamla mı başladı? Neden benimle çıktın ki?)

Dosyalar/v7/Zaman-düzlemi-2019/MS-160

Kırım, Ukrayna, 1854

Katy tepeden aşağıya inmeyi başardığında Matthew yaralı adamı kıyıya çıkarmayı neredeyse başarmıştı.

"Matthew," diye bağırdı. Sesi çatışma seslerinden ve suyun sesinden duyulmuyordu. Kıyıya atlayıp yaralı askeri yakalayarak kuru zemine kadar güçlkle çıkardı. Bir İskoçyalıydı; uzun ve kabarık saçlarından sular damlıyordu.

“Matthew, buradan çıkmamız gerekiyor,” dedi Katy.

Matthew kıyıya çıkmaya çabaladı. Cevap veremeden birisi onlara doğru ateş etti. Katy onu yere itip kendini üstüne attı. Buydu, Matthew vurulacaktı. Kendisi vurulsa bile engel olmak zorundaydı.

“Katy!” diye haykırdı Matthew altından çıkmaya çalışarak ama Katy onu çok sıkı tutuyordu. Ölmesine izin veremezdi.

> UYARI: 1854 zaman düzleminde zaman aşımı an meselesi

Katy nefes almaya çalıştı, sanki boğuluyormuş gibi paniğe kapıldı. Sonra birdenbire İskoçyalı ikisinin üzerine kapanıp bedeninin altında onları sakladı. Adamın onlar için neden kendini feda ettiğini bilmiyordu ama silah sesleri çoğaldıkça dişlerini sıkıp gözlerini kapadı. Üzerlerindeki asker titriyordu. Sıcak bir sıvı Katy’nin yüzüne damlıyordu. Adam darbelerle sarsıldıkça acı içinde kıvranıp inliyordu. Sonra aniden sessizlik oldu ve Katy, Matthew’nun gözlerinin içine baktı. İskoçyalı onları korumuştı; ikisini de korumuştı.

Matthew *hayattaydı*; kalede olduğu gibi tekrar ölümünü izlemek zorunda kalmamıştı. Hâlâ buradaydı; hâlâ onundu.

Sonra anılar beynine üşüşüp sanki hep oradalarmış ve hatırlaması için ölüme yaklaşması gerekiyormuş gibi içinde apaçık ortaya çıktılar. Zihninde parlak lekeler gibi canlandılar. Her şeyi hatırladı. Matthew her şeydi, ona âşıktı ve hep öyle olmuştu.

Bunu daha önce yapmıştı. Matthew’nun kanlar içindeki vücudunu tutup gözyaşlarının arasından nefes almaya çalıştı. Sadece dejavu değildi çünkü sanki bir gün önce olmuş gibi bunları çok net hatırlıyordu. Ama bu imkânsızdı. Matthew’nun

yüzüne baktı, acıdan durgunlaşmıştı ama sonra anılar tekrar karşısında canlandı. Bir süre Matthew'yu hiç görmedi.

Her şeyi kusursuz bir netlikte görebiliyordu, önceki yaşamları birlikteydi. Görüşü karardı ve gözlerini kırptırıp yaşları saklamaya çalıştı. Dünya daha anlaşılır, yeni ve farklıydı; hayatının en kötü anının olmasını umduğu gibi değildi.

> 1854 zaman düzleminde zaman birleşmesi %100 tamamlandı

> Bu yüksek derecede tehlikeli düzlem dikkate alındığında deneklerin hedeflerine ulaşabilmesi olasılık dışı

Carlisle, İngiltere, 1745

Matthew göğsündeki yaradan kanlar fışkırırken o kadar uzun süre ayakta durabildi ki Katherine yarasının ciddi olmadığını, iyi olacağını ummaya başladı. İyileşecekti ama sonra sanki ipleri kesilmiş gibi birdenbire yere yığıldı. Bunu, kulakları sağır eden bir sessizlik izledi.

Durand'a ateş edip yanlışlıkla Matthew'yu vuran asker, silahını yere düşürüp korkuyla geri çekildi. Katherine sağa sola sallanarak kalabalığı yarıp geçti. Yere yığılmak üzereydi.

"Herkes geri çekilsin!" diye bağırdı bir asker. "Onları yalnız bırakın." Aniden katedralde sadece Matthew, Durand ve Katherine kalmıştı.

"Matthew," diye ağladı, sesi bomboştu. Matthew'nun başı omzuna düştü.

"Seni seviyorum," dedi nefes almaya çalışarak.

Katherine gözlerini kapatıp yanağını onunkine bastırdı. "Ben de seni seviyorum Matthew, *lütfe*, *lütfe*, gitme."

Durand hemen yanında duruyordu. Üzerinde Matthew'nun kanı vardı.

“Lütfen teslim olmayın,” diye yalvardı Matthew, “Olamazsınız. Lütfen, dayanın. Bana söz verin.”

Durand bembeyaz suratıyla başını salladı. “Hiç kimse ölmeyecek, söz veriyorum.”

Matthew, Katherine’e dönüp tüm hatlarını ezberlemeye çalışıyormuş gibi gözlerini yüzünde dolaştırdı. “Katherine, lütfen... Anise’e benim için bak. Lütfen.”

Katherine başını sallayıp Matthew’nun gözlerindeki ışığın sönüşünü izlerken zorla gülümsemeye çalıştı. Matthew’nun vücudu yaşadıklarına boyun eğmişti, hareketsizdi. Katherine’in önündeki her şey bulanıktı. Gözlerini kırıştırıp yaşları uzaklaştırırken Matthew’nun gözüne düşen saçını okşayarak çekti. Matthew gözünü kırpmadı çünkü bakışlarını ondan alamıyordu.

“*Seni seviyorum*,” dedi dudaklarını kıpırdatarak ve Katherine onu bırakmaması için yalvarırken gözlerinin içine bakarak öldü. Katherine göğsü yırtılırcasına hıçkırarak ağlarken Matthew’nun cansız bedenini sarstı. Duramıyordu. Scsi boğuluyormuş gibi kesik kesikti, yanakları gözyaşlarının tuzundan yanıyordu.

- > Denek “MATTHEW” zaman aşımına uğradı
- > Müdahale devam ediyor
- > Görev başarısız
- > En yakın eşleşme aranıyor
- > ...aranıyor...
- > Komşu uzay şeridinde erkek eşleşme bulundu
- > Aday transfer ediliyor
- > Dosya yükleniyor...

Matthew güçlükle nefes aldı. Gözlerini kırpıştırarak açmaya çalışıp zar zor nefes alarak Katherine'e odaklandı.

"Matthew?" dedi Katherine yüreği ağzında. O ölmüştü, ölüşünü seyretmişti ama işte buradaydı, kollarının arasındaydı. Onunkine yasladığı göğsünde kalbi pır pır ediyordu.

"K... Ka..." dedi öksürüp kan tükürerek. "Katy? Sen öldün... Neler oluyor?"

Katherine yaşadığı şokla Matthew'nun yüzüne bakıp ayağa kalkmaya çabaladı. Göğsünü ovuşturarak kanı sildi.

Kıyafetindeki yırtığın altında yara yoktu.

Kırım, Ukrayna, 1854

Katy, Kırım Savaşı'nın ortasında, nehir kıyısında ayakta duruyordu. Ayaklarının dibinde ölü bir İskoçyalı vardı ve her şeyi hatırlıyordu. Tarih boyunca her anı, o ve Matthew'nun birlikte olduklarını ve sonra birbirlerinden koparıldıklarını. Nasıl unutmuş olabildiğini bile idrak edemedi; öyle belirgin ve netti ki, 1745'te öldüğünde nasıl tekrar hayata geldiği bile çok canlıydı. Bir türlü anlam veremedi. İçinde bir panik dalgası uyandı ve kolları birbirine dolanınca gerçek hayata döndü.

"Her şey yolunda," diye mırıldandı Matthew. "Güvendesin, hepsi geçti, ben buradayım."

"Sen öldün," dedi ritreyip ona yaslanarak. Matthew sırtını okşadı.

"Bu defa değil. Beni kurtardın, her şey yolunda. Ben iyiyim."

"Hatırlıyor musun? Lütfen, bana senin de hatırladığını söyle, yalnız olmadığımı. Çıldırmadığımı söyle..."

"Hatırlıyorum." Sesi çok zayıftı. "Öldüm. Vuruldum. Katedralde. Hatırlıyorum."

Katy yatıştığını hissederek içini çekti, kendini toparlamaya çalışıyordu. Bunu yapabiliirdi. Matthew onunlaydı ve bütün hayal ettikleri gerçekte ama tehlike geçtiğine göre iyi olacaklardı.

"Kaşmamız gerekiyor," dedi Matthew aklını okuyormuş gibi. "Elimizden geldiğince hızlı koşacağız. Yapabilir misin Katy?"

"Evet."

"Bir, iki, üç," diye mırıldanıp onu kendisiyle birlikte nehirten ve savaştan uzağa, toprağın kanla kaplı olmadığı bir yere doğru sürükledi.

Katy duraklayıp yönünü değiştirdi. Taş bir binaya yönel-diler. İçerisi boştu. Uzun süre önce el ayak çekilmiş bir mezar gibi her şey tozla kaplıydı. Arkalarındaki kapıya yaslanıp rahat bir nefes alarak yere çöktü.

Matthew güvendeydi. Yaşıyordu.

> 1854 zaman düzleminde tehlike atlatıldı

> Tehditler devam ediyor, denekler güvende olana dek gözetim devam edecek

MERKEZİ BİLİM LABORATUVARLARI, WEST MIDLANDS, İNGİLTERE, 2039

MBL'nin içinde, kapısındaki küçük metal plakada *K. Galloway, Araştırma Asistanı* yazan bir ofisin önünde birbirlerine baktılar. Kate'in aklına ilk kez söyleyecek bir şey gelmemişti, esprili takılmalarından eser yoktu.

Buraya daha önce gelmişti.

Biliyordu.

Ya çıldırıyordu ya da bir şeyler dönüyordu. Matt'e aynı şeyi

hissedip hissetmediğini sormak için ağzını açtı ama sözcükler ağzından çıkmadı. Aklını yitirdiğini gösterecek bir şey söylemek istemiyordu.

Matt kapının kolunu döndürdü ve kapıyı iterek ardına dek açtı. Güneş batmıştı ve ellerindeki fenerlerin ışığı haricinde her yer karanlıktı. Toz zerrecikleri havaya uçuştü.

Kate'in bakışları sandalyenin arkasında asılı hırkaya takıldı. Yirmi yıllık güneş ışığının ardından soluk krem rengine dönmüştü ama kumaşın üstüne işlenmiş desen hâlâ belliydi. Kate, parmak uçlarındaki iplikleri hissederek elini üzerinde gezdirdi. Soluğunu tuttu. Bu Katherine'indi. Burada bulunmuş, bu odada çalışmıştı: Kocasına işveli e-postalar atmış, bakteri konusunda kaygılanıp laboratuvar raporları yazmıştı. Hırkasını omuzlarından atıp yoğun bir günün ardından orada bırakmıştı.

Başka yöne bakmak için kendini zorladı; Matt çekmeceleri açıyordu. Katherine onun otomatik hareketlerle uzattığı belgeleri alıp masanın üstüne yayararak tarih sırasına göre ayırdı. Çoğu rutin evrak işleriydi. Odanın içinde, belgeleri imzalamış olan kadının ölümü hakkında daha fazla bilgi edinebilecekleri hiçbir şey yoktu.

"Matthew'nun ofisi yakınlarda olmalı," dedi Matt. "Bir de oraya bakmayı deneyelim."

"Bekle," dedi Kate. Masanın üstünden aldığı tilki biblosunu ve hırkayı nazikçe paketleyip sırt çantasına koydu.

Matthew'nun ofisini de buldular ama kapısı kilitliydi. Matt, yaklaşmakta olan ölümünü bekleyen bir adam gibi bitkin bir halde içini çekti. Kapıya omzuyla vurunca kilit kırıldı. Şaşırtıcıydı ama başarmıştı.

"Vaaay. Sadece filmlerde işe yaradığını sanıyordum," dedi Kate, Matt yavaşça omzunu ovuştururken.

"Sanırım ucuz bir kilitti. Ne de olsa basit bir ofis kapısı," dedi. "Tanrım, düşündüğümden çok daha fazla acıdı."

"Matt, seni narin çiçek; bu bana ne kadar erkek olduğunu göstermen için bir fırsattı. Neden bozuyorsun ki?"

Sırıtarak reverans yaptı. "Lütfen önden buyur sevgilim."

İçerisi tam bir enkazdı. Kâğıtlar her yere dağılmıştı, parçalara ayrılmış bir masa ve sandalye vardı. En kötüsü, duvarlarda koyu siyah lekeler vardı. Kate korkuyla irkildi. Kan damlaları olduğu şüphe götürmezdi.

"Matt..."

Kate'in elini tuttu.

"Sanırım olay burada gerçekleşti."

Kate gözlerini kapadı, başı dönüyordu. Öldükleri ânı gözünde çok gerçekmiş gibi canlandırabiliyordu. Midesi bulandı. "Burası öldüğümüz... öldükleri yer. Gerçekten vurulmuşlar."

23. BÖLÜM

Matthew, ilişkimiz başladı çünkü sen beni yemeğe çıkarana kadar sana rahat vermedim, hatırladın mı? Birlikte çalıştığımız için tamamen platonik olarak kalmasında kararlıydın ama seni pes ettirene dek peşini bırakmadım. Nasıl unutmuş olabilirsin? BAŞKA ŞANSIN OLMADIĞINI DÜŞÜNDÜN, ÖYLE DEĞİL Mİ?

Nasıl geliştiğiyle ilgili dramatik bir canlandırma:

K: Hey, seksi şey, tanıştığımıza memnun oldum, ben Katherine!

M: Cümlede ne kadar çok virgül kullandın.

K: Hadi öpüşelim.

M: Hayır. Lütfen beni ümitsizlik çukurunda tek başıma ve sefil ölmem için yalnız bırak.

K: Ama şu büyüleyici espri anlayışına bir bak! Göz alıcı göğüslerime! Hata gözümlemede de çok iyiyim! Öpüşmeliyiz.

M: Ama birlikte çalışıyoruz! Ben biraz sıkılgan ve eğlenmeden uzak bir tipim!

K: Muhteşem göğüslerimden bahsetmiş miydim?

M: Peki, hadi öpüşelim.

**MERKEZİ BİLİM LABORATUVARLARI,
WEST MIDLANDS, İNGİLTERE, 2039**

Kan lekelerini görene dek Kate, Katherine ve Matthew'nun 2019'da vurularak öldürüldüklerine tam olarak inanmamıştı. Gizlice kaçtıklarını ya da laboratuvardaki garip bir kazada ölmüş olduklarını bulmayı ummuştu.

"Kanıt bulduklarını ve bizim bulmamız için yakalanmadan önce bir yerlere bırakmayı başarmış olduklarını ummak zorundayız," dedi Matt, Kate'in elini sıktıktan sonra onu serbest bırakarak. "Masum olduklarını ispatlamamıza yardımcı olacak bir şey."

Kırık mobilyaları bir yığın halinde toplayarak darmadağınık haldeki ofisi biraz düzenlemeye çalıştı. "Sence buralarda bir yere saklamış olabilirler mi?"

"Öyle yapmadılarsa neden Matthew'nun ofisine gelmiş olsunlar ki? Çıkışlara yakın bir yer değil." Hızlı hareketlerle peş peşe kırık çekmeceleri karıştırdı.

"Sanırım, mantıklı..." dedi Kate ve sonra başını iki yana salladı. Yardım etmesi gerekiyordu. "İstediğimiz şey bir telefon, değil mi?"

Matt başını sallayıp onayladı. "Ya da bir fotoğraf makinesi." Hâlâ çok hızlı hareket ediyordu, bir saniye bile ara vermeden evrak klasörlerinin olduğu çekmeceleri tarıyordu.

"Matt, yavaş ol. Acelemiz yok. O şekilde hiçbir şey bulamazsın."

"Hayır," dedi telaşlı bir şekilde. "Bulacağım. Yalnızca nereye sakladığım... sakladığını çözmem gerekiyor. Saklı olduğu yeri gördüğümde hatırlayacağım. Buralarda bir yerde değil."

Kate dalgın bir halde onu izlerken tavan arasında nasıl hissettiğini hatırladı. Gizlenmiş bilgisayarı nasıl eliyle koymuş gibi bulunduğunu. "Gözlerini kapa. Düşün. Sen olsaydın, nereye sak-

lardın? Yalnızca bir dakikan var. Dışarıda birileri kapıyı zorluyor. Küçük ve değerli bir şeyi nereye sakladın?"

Matt bir an kıpırtısız durdu ve sonra gözlerini açtı, bakışları hemen yazıcıya takıldı. Kapağa hafifçe vurdu. Sonra nefes almayı unutmuş gibi bir suratla içini açıp kartuşları çıkardı. Son delikte, gölgelerin arasında bir cep telefonu vardı. Tuttuğu nefesini sersemlemiş bir halde bıraktı. Kate'e döndüğünde yüzünde öyle bir zafer parıltısı vardı ki Kate gözlerine bakamadı.

"Elinle koymuş gibi buldun!" dedi. Matt'e de aynı şey oluyordu. Tuhaf dejavu hissini sadece o yaşamıyordu.

Matt omuz silkti. "Sadece mantıklı geldi, bilirsin."

"Harikasın." Kate onu sertçe ve kararlılıkla öptü, uzun süre onu bırakmadı. Geri çekildiğinde Matt biraz sersemlemiş görünüyordu ve Kate sadece yüzündeki ifadeyi bir kez daha görmek için onu tekrar öptü. Matt koruyucu bir tavırla kolunu beline dolayıp Kate'i kendine doğru çekti.

"Ayaklarımı yerden kesecek kadar iyiydi," diye mırıldandı Matt kulağının altına bir öpücük kondurarak. Kate üzerine atlayıp telefonu ellerinden çekti.

"Bütün öpücüklerim ayaklarını yerden kesecek kadar iyidir," dedi.

Hantal telefonu merakla inceleyip arkasını açtı. Uzun zaman önce bitmiş bataryanın arkasında bir hafıza kartı vardı. Onu çektikten sonra kendi masasında yerine taktı; bulanık ve pikselli görüntüyü kan lekeli duvara yansıttı.

İÇ MEKÂN. ARABA - GECE

Sessizlik. Arabanın içine bakan giriş sahnesi. Kamera, karanlık yolu görüntülemek için aşağıya dönük. Görüntü netleşmeden önce sokak lambaları bir an için ekranı beyaz yapıyor.

KATHERINE

(ağır ağır, kameraya yakın)

Pekâlâ, Matthew. Özel seyircilerimize planımızı anlat.

Araba trafik ışıklarında duruyor. Bomboş caddedeki tek araba. Matthew boğazını temizliyor ve kamera ona dönüyor. Arabayı sürmeye odaklanmış; sokak lambaları elmacık kemiklerinin çukurlarında titreşiyor.

MATTHEW

Doktor Smith'in ofisinden başlıyoruz. Şimdiye dek uzmanlaşmış olduğundan emin olduğum yeni kapı açma yöntemleri konusunda Katherine'i sınayacağız...

KATHERINE

(araya giriyor, biraz canı sıkkın)

Hey, daha önce ön kapıda alıştırma yapmıştım!

MATTHEW aşkla dolu ama bezgin bir bakış atıyor.

MATTHEW

(alaycı bir tavırla)

İnternette okuduğün talimatları kullanarak. Her neyse, eğer işe yararsa, odadaki her şeye göz atabiliriz.

KATHERINE

Yani eğer bilgisayara girebilirsek.

Yani eğer bilgisayara girebilirsek. Yeşil ışık yanıyor ve MATTHEW el frenini indirip tekrar yola odaklanıyor.

MATTHEW

Bence işe yarayacak. İnternette okuduğüm bilgiler farklı bir işletim sistemiyle yeniden başlatarak, hard diske erişebileceğimizi söylüyor.

KATHERINE

Flaş diskinde işletim sistemi var, değil mi?

MATTHEW

(başını sallıyor)

Geldik.

İkisi de sessiz. Araba uzun bir otoparka dönüyor; farlar, üzerinde "MERKEZİ BİLİM LABORATUVARLARI, DEFRA" yazan bir levhayı aydınlatıyor. MATTHEW kimliğini güvenlik görevlisine gösteriyor ve o da bariyeri kaldırıyor. İçeriye girip arabayı park ediyorlar. MATTHEW, KATHERINE'e dönmeden önce pencereden dışarıya bakıyor. Yüzünden korktuğu anlaşılıyor, eğilip KATHERINE'i öpüyor.

EKRAN KARARIYOR.

İÇ MEKÂN. DR SMITH'İN OFİSİ - DAHA SONRA

KATHERINE'in omuzlarının üzerinden bir bilgisayar ekranı görünüyor. Ekrandaki yazılar bulanık ve sürekli renk değiştiriyorlar. Görüntü okunabilir bir e-postaya dönüşene kadar kamera geriye hareket ediyor.

KATHERINE

(yüksek sesle okuyor)

"Önceki yazışmamıza göre, Merkezi Bilim Laboratuvarları'na yönlendirildiği şekilde ilerlemesi için onay verildiğini teyit ediyorum. Bakterinin hazırlanması, piyasaya 15/08/19 tarihinde sürüleceği varsayılarak başlatılacak. Tahmini zamanlamaya mümkün olduğunca sadık kalınması takdir edilecektir. Bakteri sporlarının insan sağlığı üzerine etkileri hakkında detaylı bilgi istenmektedir.

Savaş, soğuk savaşa dönüşmeden önce harekete geçmek için mevcut olan zaman kısıtlıdır. Bu yüzden plana uyabilmek adına iki hafta içinde tamamlanması gerekiyor. Sonra da silahın savaşın başında taburlara dağıtılabilmesi için zamanında üretime geçilebilir.

Test için kaynak yaratma onaylandı ve Wakefield Hapishanesi'nden pek çok denek tesise nakliye edildi. Bir saat içinde ulaşmaları bekleniyor. Lütfen gelişmeyle ilgili düzenli rapor tutarak herhangi bir değişiklik durumunda amaca uygun önlemler alınabilmesi için hemen bilgilendirme yapın." Savunma Bakanlığı tarafından imzalanmış.

KATHERINE dehşete kapılarak MATTHEW'ya dönüyor. Kamera çenesini ve gözlerinin etrafındaki siyah halkaları yakalıyor.

KATHERINE

Bunu yapan MBL değil. Ordu. Savaşta kullanılacak, iki ay içinde. Bu bir silah.

MATTHEW

Silahlı insan denekler üzerinde test ediyorlar. Yasal olması mümkün değil.

(duruyor)

Başka ne yazıyor?

Kamera bilgisayar ekranına geri dönüyor. KATHERINE birçok belgeye tıklayıp bir sonrakine geçmeden önce açık olana göz gezdiriyor. Sonra kaydedilmiş bir e-postada duruyor.

KATHERINE

(nefesini tutuyor)

Başbakan'dan gelmiş bir e-posta var. Aman Tanrım. Şuna bak...

(yüksek sesle okuyor)

"Sevgili Doktor Smith, Doktor..." Falan filan... "Son toplantımızda anlaşmaya varıldığı üzere, lütfen bu mesajı, bakterinin denekler üzerindeki etkilerinin ihtiyaçlarımızla uyduğunun ve tahrip edici bir silah olarak kullanımına ilişkin tam onay aldığının bir teyidi olarak düşünün.

Ancak o günden bu yana, maddenin deniz yoluyla taşınması hakkında daha fazla bilgiye ihtiyaç duyulduğuna karar verildi.

Çok kritik değilse de, bakterinin deniz koşullarında uzun süre hayatta kalmaması isteniyor. Amaç bakteri Avrupa'ya yayıldığında, İngiliz adalarında çapraz kontaminasyondan kaçınmaktır. Bakterinin vahşi sulardaki yaşam süresi hakkında daha fazla çalışma yapılabilmesi için fon çıkarıldı. Uygun gördükleri bu projenin Savunma Bakanlığı'na teslim edilmesinden önce konseyden istenen son talep budur." Devamında bir sürü şekiller ve maliyetle ilgili hesaplamalar var.

MATTHEW

Benimle dalga mı geçiyorsun? Nasıl yani? Başbakan bundan haberdar mı? Bakteriye Fransa'ya yaymayı planlıyor ve suda seyahat etmediği için Birleşik Krallık'a yayılmayacağını mı umuyor yani? Buna nasıl müsaade ediliyor? Bunun neresi etik? Ülkemiz geri zekâlılar tarafından yönetiliyor!

Kayıt kesiliyor.

İÇ MEKÂN. DR SMITH'İN OFİSİ - BİRKAÇ DAKİKA SONRA

KATHERINE

O şey kayıttı mı? Güzel. Bu iki hafta öncesine ait, Merge'den gelen bir rapor. Bakteri için, hastalığın taşıyıcı yoluyla bulaşmasını engellemek için çiftlik hayvanlarına verilecek bir aşı üzerinde çalışıyordu. İnsanlar üzerinde de etkili olabilir, değil mi?

MATTHEW

(artık daha sakin)

Pekâlâ, eğer bakteri Birleşik Krallık'a yayılırsa ki hâlâ olmayacağını ümit ettiklerine inanamıyorum, herkese aşı yaparlar ve kimse ölmez. Hükümetimiz dünyanın geri kalanını tamamen yok etmeye karar verdiyse bile, bize bir şey olmayacak değil mi? Öyle görünüyor! Bu insanların dertleri ne acaba?

Aşının formülünü piyasaya sürmek zorundayız

ki ülkeler bakteri ortaya çıktığında etkisiz hale getirebilsin. Ekranı büyütebilir misin, yakından bir bakayım Kate?

Kamera MATTHEW'nun öfkeyle ellerini yukarı kaldırdığını göstermek için döner.

Tamam, şimdi yana doğru kaydır ki kalan kısmı da göreyim... daha yavaş. İnsanlara tedaviyi sunabilmemiz için bunu kaydetmemiz gerekiyor.

Ekran da bakterinin birçok simülasyonu ve kurulumu hakkında talimatlar var. Kayıt birdenbire sona eriyor.

İÇ MEKÂN. MORG - YARIM SAAT SONRA

Kamera gri beton zemine odaklanıyor.

MATTHEW

(sesi titriyor)

Yapamam... yapamam... hayır. Hayır.

Kamera içeride panjurları yarı kapalı bir pencereye dönüyor. Panjurların üzerinde "TEHLİKE: KARANTİNA BÖLGESİ" yazıyor. Kamera, panjurların ötesindeki floresanla aydınlatılmış loş odaya yakınlaşıyor. Odada bir dizi çelik masa var ve hepsinin üstünde siyah ceset torbaları var. En yakındakinin fermuarı açık ve masanın kenarından, yaraları iltihaplanmış bir kol sarmakta. Tırnakları sararmış ve derisinden soyulmak üzere. Kıyafetinin kolu parlak turuncu, omzuna siyah bir cezaevi sıra numarası basılmış.

KATHERINE

Kusmak üzereyim.

Kamera kapanıyor.

İÇ MEKÂN. DONDURUCU - ON DAKİKA SONRA

KATHERINE bir dondurucunun rafından bakteri tüplerini alıp boş bir kutuya dolduruyor. Soğuk odada ağzından buharlar çıkıyor.

MATTHEW

Bütün numuneler bunlar, değil mi?

Kutuyu laboratuvaradaki fırına taşırlarken kamera MATTHEW'nun elinde sallanıyor. Fırını 200°C'ye ayarlıyorlar ve fırın çalışmaya başlıyor.

KATHERINE

Evet. Sanırım bunlar son. Hemen bulup fırını kapatmayacaklarını varsayarsak ateş hepsini yok etmeye yeter. Bakteriyi tekrar yapmaları yıllarını alır.

KATHERINE plastik numune tüplerini fırının en üst rafına boşaltıyor.

MATTHEW

Gece yarısı oldu. Sabaha kadar kimse fark etmez.
Her şeyi sonlandırabiliriz.

Konuşmasını henüz bitirmişken dışardan bir ses geliyor ve kamera koridorda titreşen ışığa doğru dönüyor. Fırının kapısının kapandığı duyuluyor. Laboratuvarın diğer ucundaki kapıya doğru koşarlarken kamera aşağı yukarı sarsılıyor.

İÇ MEKÂN. MATTHEW'NUN OFİSİ - DAHA SONRA.

Kamerayı KATHERINE tutuyor ve MATTHEW'nun görüntüsü, sanki KATHERINE'in elleri titriyormuş gibi sallanıyor.

KATHERINE

Bir dahaki sefere böyle bir şey olmadan önce sıcak ve sessiz bir yere gidiyoruz.

MATTHEW

(onu öpüyor)

İspanya'yı severim.

MATTHEW eğilmiş, yazıcı ile uğraşıyor.

KATHERINE

(sesi titriyor)

Acele et, Matthew.

MATTHEW

Anlat onlara.

KATHERINE

(doğrudan kameranın mikrofonuna fısıldarken sesi korku dolu)

Yakalandık. Binayı tecrit ettiler ve bizi arıyorlar. Videoları yüklemek için zamanımız yok, bu kaydı bırakacağız, böylece...

(nefes nefese, güçlükle nefes alıyor)

Bize ne yapacaklarını görebileceksin. Bütün bakterileri imha etmeye çalıştık. Ama... ama eğer daha fazlası varsa. Onu kullanırlarsa lütfen aşığı kullan. Bu videodan kopyala ve kullan. Lütfen.

Koridorda ayak sesleri yankılanıyor.

Matthew, duyuyor musun?

Kamera boş kapıya doğru dönüyor. Daha çok ayak sesi duyuluyor.

MATTHEW

Bana telefonu ver.

Kamera yere doğru dönüyor ve sonra değiş tokuş yapan elleri görüntüye giriyor. Kamerayı yazıcının içine itiyorlar. Kapağı kapamadan önce ekranı Matthew'nun çılgına dönmüş yüzü kaplıyor. Gri, sonra siyah. Sesler boğuk ama hâlâ duyuluyor. Ayak sesleri yaklaşıyor, güvenlik görevlilerinden birinin belli belirsiz bağırduğu duyuluyor.

MATTHEW

(telâşlı)

Seni seviyorum. Tüm hayatlarımda. Seni seviyorum. Seni çok seviyorum.

KATHERINE

(üzgün, çaresiz)

Matthew!

Silah sesleri var. Sonra komutlar veren bir görevlinin sesi duyuluyor. üstlerine rapor veriyor. Birkaç dakika sonra sesler alçalıyor. Kamera kayıttá, ekran simsiyah.

Carlisle, İngiltere, 1745

Katherine katedralde Matthew'nun gömleğindeki yırtığa baktı, yaranın olması gereken pürüzsüz yere. Teni kandan dolayı ıslaktı ama hiçbir iz yoktu. Başını kaldırıp baktığında Matthew'nun ağladığını fark etti.

"Matthew?"

"Öldün," dedi yüzünden yaşlar süzülürken. "Özür dilerim. Seni bıraktığım için çok özür dilerim. Seni kaybettiğimi sandım. Seni affediyorum. Her şey için seni affediyorum; seni kaybedemem."

"Ben hiç ölmedim Matthew. Neden öldüğümü düşünüyorsun?"

"Kırım'daydık. Roket çarptı ve sen yaralandın. Ölüşünü izledim."

"Kırım mı?" dedi nefes nefese, "Ne *roketi*? Roket falan yoktu. Durand'ı korumaya çalışıyordun ve vuruldun. Matthew, yaralanan sendin, hayal görüyorsun."

Matthew dikkatle ona baktı. "Kim olduğunu bilmiyorum ama sen benim Katy'm değilsin. Kimsin sen? Neredeyim ben?"

"Ne? Carlisle'dayız." Gözlerinde anladığına dair hiçbir ışık yoktu. "*Carlisle*. Bence uyumalısın. Korkunç bir şok yaşadın. Ne olduğunu bilmiyorum ama bir şekilde ölümden kurtuldun. Uyandığında her şeyi anlayacaksın."

Katedralden ayrıldıklarında Durand ve yandaşlarının tartışmayı kazandığı belliydi. Girişe barikat çekmek ve isyancıların saldırılarına karşı hazırlanmak için kaleye geri çekilmeye hazırlanıyorlardı.

Katherine, Matthew'yu götürürken bu konuyla ilgilenemedi. Teyzesinin evine vardıklarında Matthew hâlâ midesi bulanıyormuş gibi görünüyordu. Katherine onu yatağın üstünde otururken bırakıp su getirmeye gitti. Döndüğünde Matthew iki büklüm olmuş karnını tutuyordu.

"İyi misin..?" diyerek söze başladı ama bitirmeden Matthew yere kustı. Katherine hiç kıpırdamadan midesinde bir şey kalmayınca kadar öğürüşünü seyretti. Sonunda arkasına yaslandığında yüzü acı doluydu. Elindeki suyu uzattı. Matthew minnetle içtikten sonra kendini yatağa attı. Katherine eğilip yeri temizlemeye koyuldu. İş bittiğinde Matthew uyumuştı.

Matthew top gibi iki büklüm olmuştu, yüzü acı içindeydi. Katherine ne düşüneceğini bilemiyordu. Matthew vurulmuştu, kan bunun kanıtıydı. Kollarında ölmüştü. Sonra birdenbire iyileşmişti ama Kırım'da olduklarını sanıyordu. Katherine, Kırım'ın nerede olduğunu bile bilmiyordu.

Şimdi ona yakından bakma fırsatı bulunca, görüntüsünde küçük değişiklikler olduğunu fark edebiliyordu. Biraz daha yaşlı görünüyordu, yüzünde daha önce orada olmayan bir ifade vardı; sanki olgunlaşmıştı.

Elleri daha pürüzsüzdü ve tenine her değdiğinde Katherine'in ürpermesine neden olan nasırlar artık yoktu. Kasları da neredeyse tamamen kaybolmuştu. Önceki günle kıyasladığında daha *kırılgan* ve daha nazik görünüyordu. Sanki hayatını atlarla değil de hep içeride geçirmiş gibiydi. Saçı da daha kısaydı ve daha önce görmediği demode bir tarzda kesilmişti. Konuşurken aksanı da farklıydı. Hâlâ İskoç aksanıydı ama daha yoğun, daha rahat ve daha İngiliz'di. Bunlar hemen göze çarpmayan değişikliklerdi ama onun kendi Matthew'su olmadığını biliyordu. Başka bir şeydi. Bir şey onun yerini almıştı ve onun gibi davranıyordu. Bunun düşüncesi bile Katherine'i korkuttu.

Odadan kaçarcasına çıkıp kusmamak için kendini tutmaya çalıştı. Bunun onun Matthew'yu için ne anlama geldiğini düşünmek istemedi. Öldüğünü düşünmek istemedi, henüz hazır değildi. Peki neredeydi? Nasıl olmuştu da... ortadan kaybolmuştu? Ve bu şey nasıl onun yerini almıştı?

Boş odalardan birine gidip içerideki yaratığı uyuması için yalnız bıraktı. Soğuk yorganların altına uzanıp Matthew'nun

gözlerinden canının nasıl çekildiğini defalarca zihninden geçirdi. Sonra da korkunç ve garip bir şekilde yeniden can buluşunu düşündü. Uzun süre uyanık kaldı ama sonunda sabah olmuştu ve kalkması gerektiğinin farkındaydı. Yatağında yatan şeyin yanına dönmesi gerekiyordu. Odaya giderken attığı her adımla midesi daha da bulandı ve daha çok korktu. Yatak odasının kapisını yavaşça itti; ne beklediğinden emin değildi.

Hâlâ uyuyordu, elini omzuna koyup sarstı. Adam gözlerini açıp kırıştıtararak ona baktı.

“Kit?”

“Ben Bayan Finchley.” Sesi sert ve ifadesizdi. Matthew’nun yüzüne sahip yaratık, bir an incinmiş gibi göründü. Sonra doğrulup gözlerini ovuşturarak başı ağrıyormuş gibi parmaklarını şakaklarına bastırdı. Dikkatli gözlerle onu izliyordu, yüzündeki tiksintiği belli etmemek için uğraşmaktan Katherine’in yanakları acımişti. Karnı korkuyla kasıldı. Adam ona umutla gülümsedi ama Katherine umursamadı.

“Katherine...” diye mırıldandı Matthew’nunkine çok yakın tahammül edilmesi çok güç bir sesle.

“Bana öyle deme,” dedi Katherine sertçe. “Senin ne olduğunu bilmiyorum ama benim Matthew’m değilsin. Nesin sen?”

Cevap vermedi, sadece idrak edememiş gibi bakıyordu. “Ben Matthew Galloway. Neler olduğunu bilmiyorum.”

“Sen buradaysan... benim Matthew’m nerede?”

Matthew cevap vermeden sadece baktı. Katherine bu bakışın ne anlama geldiğini biliyordu. Gitmişti. Onun Matthew’su geri gelmeyecekti ve ona kalan, Matthew’nun yüzüne bürünmüş bu şeydi. Dönüp koştu. Yüzünden yaşlar süzülüyordu. Kendisini misafir odasındaki yatağın üzerine bıraktı ve başını yastığa gömüp acı acı haykırdı.

> 1745 zaman düzlemindeki müdahale, istenen etkiyi yapmadı

> Hâlâ bir “MATTHEW” olmasına karşın, ilişki mümkün görünmüyor.

24. BÖLÜM

Katherine, kafanda uydurduğun şeyleri gerçekmiş gibi anlatmana hastayım. Hiç de böyle olmadı. Gerçek söyle.

K: Affedersin POSTUM, çok önemli ve hassas bir deneyim tam ortasında olduğumu biliyorum ama burada genişim ve şu andan itibaren bütün dikkati üzerime çekeceğim, benden kaçamayacaksınız. Bu yüzden alıssan iyi edersin! Ve evet, konuşmana fırsat veririm, bana nasıl yeni kinyasalar isteyeceğimi gösterir misin?

M: Vay. Sen hiç nefes almaz mısın? Elbette, sana yardımı ederim. Ben Matthew, kendini nasıl bir şeyin içine atığından haberi olmayan aptal.

K: Memnun oldum. Hayatının geri kalanı boyunca süreli olarak kafanı itileceğimden şüphelen olmasın.

Bunlarda alkol alabileceğim en iyi yer nevesi? Henüz buraya geleli dört saat oldu ama sarhoş olmam gerekiyor!

M: ...şey, ne?

K: Buş var! Talap formaları? Bu ilginç bir dolap içinde seks yapmak için sekizlisizleriyorum!

M: ...ne?

K: Pekâlâ, neden burada çalışıyorsun? Ben başvurduğum
çünkü kızın biri kafeteryada harika nachos yapıldığını
söyledi ve gerçekten doğru söylüyor!

M: Aa... sahi mi?

K: Ayrıca doktora derecemi finanse ediyorlar. Ama bilirsin,
asıl neden nachos.

M: Daha önce burada nachos yemedim aslında

K: Hadi öyleyse, gidip yiyeelim.

[Birkaç ay içinde bu hallerine alıştım]

M: Hey, Katherine, biraz tuhaf olduğunu ve ağzından çıkanı
kulağının duymadığını biliyorum. Ergen gibi davrandığını
düşünüyorum ve tuhaf ama bir şekilde bunu çekici
buluyorum. Bilmiyorum, beynimi yıkamış olabilirsin ama
artık bir şey yapmak için çok geç! Pekâlâ, içki?

K: Neredeyse bir yıldır çıkıyoruz, neyin var senin?

M: Ne?!

Carlisle, İngiltere, 1745

Katherine onunla tekrar yüz yüze gelebilecek cesareti bulduğunda öğleden sonrayı geçmişti. İçeriye girdiğinde boş gözlerle tavana bakıyordu. Işıl ışıl gözleriyle ona döndüğünde Katherine'in eli ayağı buz kesti. Teninin kıpkırmızı olduğunu, sanki ateşi varmış gibi sağlıksız bir parlıltıyla koyulaştığını görünce şaşırды. Odada keskin bir kustumuk kokusu vardı.

"Merhaba," dedi tereddütle ve biraz korkarak.

"Merhaba. Bir şeye ihtiyacın var mı? Yemek ya da su?"

Henüz kahvaltı yapmamıştı. Başını iki yana salladı. "Sadece... Nerede olduğumu söyleyebilir misin?"

"Carlisle'dasın. İskoçya ve İngiltere sınırında. Katedraldedik ve sen vuruldun. Sonra da hiçbir şeyin yoktu. Bildiğim tek şey bu. Sen ne hatırlıyorsun?"

"Ben... arkadaşım Katy'yle Kırım'da olduğumu ve onun roket saldırısında yaralanarak öldüğünü hatırlıyorum. Sonra her yer karardı ve dünyanın öbür ucunda bir kalede uyandım. Yanımda da bana canavarmışım gibi bakan bir kadın vardı."

Katherine ölmüş müydü? Anlayamadı bile. Ölmüştü, sadece bir gece önce, dünyanın öbür ucunda bir yerde.

Yutkundu. "Sence ne oldu?"

Uzun bir duraksamadan sonra Matthew gözlerini kapatıp acı çekiyormuş gibi kaşlarını çattı. Ağır bir sesle cevap verdi. "Senin bildiğini umuyordum. Carlisle'da bana ve benim Katy'me benzeyen birinin olması yalnızca bir tesadüfe benziyor. Daha önce karşılaşmış olmalıyız. Ailem Carlisle yakınlarından, hemen sınırın karşı tarafından."

"Belki de ikizsiniz ama bu, nasıl birdenbire ortaya çıkabildiğini açıklamaz. Çok benziyorsunuz, aynı kişi gibisiniz. Sihir olabilir mi sence?"

Onun Matthew'su olmayan adam kafasını ovuşturdu. "Birinini benii neden ölen bir adamın yerini almam için başka bir ülkeye getirmek isteyebileceğini anlamıyorum."

"Belki sadece kibar olmaya çalışıyorlardı. Senin Katherine'ini öldü, benim de Matthew'm. Yalnız kalmayalım diye bizi bir araya getirmiş olabilirler."

"Olabilir. Ama bunun için onlara teşekkür etmeli miyim bilmiyorum."

Katherine de aynı fikirdeydi. Bu adamın onun Matthew'sunun yerini alması mümkün değildi. Ne diyeceğini bilmiyordu. "Nasıl hissediyorsun?"

"Kötü. Bütün gece kustum ve başımda korkunç bir ağrı var. Sanırım ateşim var."

"Bir şeye ihtiyacın var mı? Doktor getirebilirim."

"Hayır. Teşekkür ederim. Umarım çabucak geçer."

Katherine başını salladı ve tekrar sessizlik oldu. Bir dakika sonra sessizliği bozmak için, "Kırım'da olduğunu mu söylemiştin?" diye sordu.

"*The Times* gazetesi muhabiriyim. Savaş hakkında yazıyorum."

Katherine şaşkın şaşkın baktı. "Kırım'da mı? Jakobitlerin İngiltere dışında başka bir yere saldırdığını bilmiyordum."

"Jakobitler mi? Onların bununla ne alakası var?"

"Söylediğin gibi, şu an onlarla savaştayız." Kaşlarını çatı. "O yüzden vuruldu, isyancılar şehri kuşattığı için."

"Bekle... ne? Ben *Ruslarla* olan savaştan bahsediyorum."

Katherine ağzı açık bakakaldı. Böyle bir şey duymamıştı. "Emin misin? Şokun etkisiyle aklın karışmış olabilir mi?"

Matthew kararlı bir biçimde başını salladı. "Eminim. Aylardır Ruslarla savaştayız. Bundan nasıl haberin olmadığını bilmiyorum." Bir dakika sonra sordu, "Jakobitlerin, İngiltere'ye *tekrar* saldırdıklarını mı söyledin? Kral Francis *bu defa* ne istiyor? Ve İngiltere, Rusya'yla savaştayken bu nasıl bir zamanlama? İskoç-

lar önce bizi yalnız bırakıp savaşta yardım etmeyi reddediyor, sonra da kendileri mi bize saldırıyor? *Gerçekten mi?*"

"Kral Francis?" dedi Katherine, sersemlemişti. İki farklı şeylerden bahsediyor gibiydiler.

Matthew yavaşça sordu, "Katherine, hangi yıldayız?"

"1745."

Adam ona şoka girmiş gibi bakıp gülmeye başladı, öksürüğü kahkahasını yarıda kesti. Katherine üzülerек seyretti ve açıklamaya yapması için Matthew'nun kendine gelmesini bekledi.

"En baştan başlayalım." Matthew ona elini uzattı.

Katherine elini gönülsüzce sıktı.

"Merhaba Katherine Finchley. İsmim Matthew Galloway, 1854 yılından geliyorum. Seninle tanıştığıma memnun oldum."

Kırım, Ukrayna, 1854

Matthew evin duvarına yaslanıp gözlerini kapatarak nefes almaya çalıştı. Binanın içi sessizdi, savaşın ortasında küçük bir sığınak bulmuşlardı. Katy bunlara dikkat etmiyordu. Hâlâ yanındaki Matthew'yu, hatırladığı Matthew'yla karşılaştırıp ikisi arasında bağ kurmaya çalışıyordu.

"Bana ne hatırladığını anlat," dedi sonunda.

Matthew bir süre düşündü. "İsyancılar saldırıya geçtiğinde sizin evinizde hizmetçiydim. Yine casusluk yapıyordun. Şehri düşmana karşı güçlendirmeye çalışıyorduk ve kuşatma başlarken askerler panikleyerek teslim olmak istediler. Aralarında oylama yapmışlardı ve bir sonuca varılmıştı. Sonra da vuruldum. Hatırladığım son şey bu."

"Yani geri döndüğünü hatırlamıyorsun?"

Matthew boş gözlerle baktı.

“Sen öldükten sonra tekrar canlandın, tamamen iyileşmiş-
tin,” dedi Katy yavaşça Carlisle’da olanları hatırlayarak. Yıllar
önce, başka bir zaman diliminde. Yüzyıl önce onun başına gel-
memiş olan bir şeyi hatırlaması garipti. Ama anılar çok can-
lıydı, rüya ya da hayal olamayacak kadar gerçekti. Bunun nasıl
olabildiğine anlam veremedi.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Matthew. “İyileşmiş ola-
rak mı uyandım? Nasıl?”

“Sen, yani diğer Matthew, gelecekte geldiğini söyledi.
Senin bir cadı tarafından getirilmiş olduğuna karar verdik
ama sadece tahminde bulunuyorduk. İkimizin de ne olmuş
olabileceği hakkında en ufak fikri yoktu. Benim hâlâ yok.”
Matthew’nun başka ne söylediğini düşünmeye çalıştı ve bir-
denbire jeton düştü. “Bugünden gelmiştin! Ruslarla savaştığı-
nızı söylediğini hatırlıyorum. Yani *şu an*. Yakında gerçekleşecek
bir savaş olmalı.”

“Zamanda yolculuk yapıyorum,” dedi. “Bu savaşın bir ye-
rinde, geçmişe dönüyorum.”

“Evet. Şeyinin... benim öldüğümü söyledin. Savaşta. *Ölüyo-
rum*.” Yutkundu. Matthew’yu kendisinin başka bir versiyonu
için yas tutarken görmüştü. Matthew gerçeküstü denebilecek
kadar üzgündü. Ama şimdi yas tutulan kişinin kendisi oldu-
ğunu biliyordu Katy, çok acı vericiydi. Ölecekti ve Matthew
yapayalnız kalacaktı, ta ki yalnız kalmış olan başka birinin ya-
nına, geçmişe dönene dek. “İşte bu yüzden geçmişe döndün...
çünkü ben geçmişte Matthew’mu kaybettim ve sen de burada
beni kaybettin.”

İkisi de bir an ne diyeceklerini bilemediler. Katy ölecekti.

“Başka ne hatırlıyorsun?” diye sordu Matthew. “Bir daha
gerçekleşmeyeceğinden emin olmamız lazım. Hatırlamak zo-
rundasın. Matthew başka ne dedi?”

“Bilmiyorum!” dedi Katherine. “O ının benim için hiçbir önemi yoktu, dikkat etmedim.”

“Denemek zorundasın Katy. Yoksa öleceksin.”

Katherine kendine kızarak homurdandı. “Bütün detayları hatırlayamıyorum ama sen geri döndükten sonra neler olduğunu hatırlıyorum. Ben her şeyi hatırlıyorum. Neden sen hatırlamıyorsun? *Bir türlü anlamıyorum.*”

“Çünkü henüz yaşamadım. Anlattıkların hâlâ benim geleceğimde.”

Katherine durakladı. “Belki de o hayatı hatırlamaman iyi bir şeydir,” diye itiraf etti. “Pek de iyi gitmedi.”

Matthew gözlerinde dehşetle ona baktı. “Bundan daha kötü nasıl olabilir?”

“Güven bana,” dedi tereddütsüz. “Gerçekten öyleydi.” Derin bir nefes alıp sordu, “Bütün bunlar beni affettiğin anlamına mı geliyor?”

“Sanırım öyle.” Pek memnun olmuşa benzemiyordu.

“Şu anda önemli olmadığını biliyorum ama üzgünüm. Seninle tanışır tanışmaz casusluk yaptığımı pişman oldum ve her gün kendimden biraz daha nefret ettim. Sana yalan söylerken bana güvenmeni sağladığım için özür dilerim.” Ayağını öne arkaya sallayıp toprağa bir yay çizdi. “Ben senden hoşlandım... hoşlanıyorum Matthew.”

“Onun da bir aldatmaca olduğunu düşündüm, benden daha fazla bilgi alabilmek için yaptığını sandım.”

“Hayır! Öyle değildi... Yaptığım şeyin onunla ilgisi yoktu.”

“Şimdi anlıyorum,” dedi Matthew somurtarak. “Şey olduğumuz gerçeği... başka bir yaşamda arkadaş olduğumuz gerçeği bunu kanıtıyor. Belli ki bu bizim aramızdaki bir şey. Birlikte olmak için yaratılmışız.”

Katy duyduklarıyla şaşkına dönerek bir an duraksadı. Akli almamıştı ama doğru olduğunu biliyordu. "Güzel," dedi rahatlayarak. "Kesinlikle senden hoşlanma numarası yaptığımı düşünmeni istemedim çünkü gerçekten... senden hoşlanıyorum. Hem de düşündüğünden çok daha fazla."

"Öleceğinden korktuğun için mi böyle söylüyorsun?"

Katy dikkatlice baktı. "Sen de bu konuşmayı öleceğini bildiğin için yapmıyor musun?" Yurkundu. "Bütün bunların çok kısa sürede gerçekleşmiş olması gerçeği değiştirmez. Seni seviyorum." Gözlerini kırıştırdı. Ağzından bir anda çıkıvermişti.

Matthew döndü. Dudakları hafifçe aralandı ve Katy bir an kendisine kızdığını düşündü. Ama sonra neşeyle gülümsedi. Başka bir şey söylemeden onu nazik ve dikkatli bir şekilde kendine doğru çekti. Katy meraklı gözlerle onu izliyordu. Bunca zaman sonra Matthew'nun onu affettiğine inanamıyordu.

Matthew bakışlarını Katy'nin dudaklarına çevirip öne doğru eğildi. "Ben de seni seviyorum." Katherine yüzünde nefesini hissedebiliyordu. "Affediyorum seni."

Dudaklarından öpebilmek için Matthew'yu yakasından aşağıya doğru çekti.

> 1854 zaman düzleminde ilk hedefe başarıyla ulaşıldı

"Nihayet," dedi Matthew inleyerek. Parmaklarını Katy'nin saçlarına doladı. "Dudaklarının tadını anımsıyordum ve hâlâ aynı mı diye görmek için sabırsızlanıyordum."

"Aynı mı peki?" Matthew'nun dudağını ağzına aldı ve göğsünden gelen boğuk sesi içine çekti, birbirlerine karıştılar. Hislerinin yoğunluğuyla Katy'nin başı döndü, tüyleri ürpermişti.

Hararetle öpüştiler. Masum bir ilk öpücük değildi, bir

daha aynı şansı elde edemeyebileceklerini biliyormuş gibi açlıkla ve hırsla öpüştiler. Katy onu inletecek ve gülümsetecek şeyleri yeniden öğrendiğinde kendini kaptırdı. Dilini dudak çizgilerinde gezdirdiğinde öpüşmeye ara vererek sırtıması hoşuna gidiyordu.

Derinden gelen bir sesle, "Tamamen aynı," dedi. Katy neden bahsettiğini hemen anlamadı. "Tadın tamamen aynı," diyerek açıkladı Matthew.

"Senin de," diye cevap verdi Katy parmağını köprücük kemiği boyunca gezdirerek. "Daha zayıfsın ve ellerin daha yumuşak." Avcunun içine, eskiden nasırların olduğu yere dokundu. Matthew onu bırakıp gitmesinden korkuyormuş gibi eliyle sıkıca parmaklarını sardı. "Ama aynı kişisin."

"Seninle evleneceğim," dedi Matthew kararlılıkla. "Savaş sona erdiğinde evleneceğiz. Bir çiftlik satın alıp aile olacağız ve bir daha asla böyle şeyler yapmak zorunda kalmayacağız."

"Bunu daha önce de söylemiştin," diye takıldı Katy. "Yüzyıl önce."

"Hâlâ her şeyden çok istiyorum bunu. Bir gün seninle evleneceğim. Dünya bir süre kendini idare edebilir."

"Bu evlenme teklifin mi?" diye sordu Katy, mutluluktan midesine giren krampları saklamak için ona takılarak. "Çok romantik."

Cevap vermeye kalkıştı ama Katy sıcacık ve içten öpücüğüyle engel oldu.

"Katherine, benimle evlenir misin?" diye sordu sonunda geri çekilebildiğinde. Sesi yumuşacık ve ciddiye. Sözcükleri yanağında hissetti.

"Evet," diye cevapladı ve onu yeniden kendine doğru çekip öpmeye devam etti.

25. BÖLÜM

Vay' be, Matthew, beni bir deli gibi göstermişsin. Her şeye rağmen, insanların bundan benim muhteşem, senin de biraz ihmalkâr olduğun sonucunu çıkaracaklarını düşünüyorum. Gerçekten ne zaman çıkmaya başladığımızı fark etmedin mi? Akşam yemegine, hayvanat bahçesine ya da buz patenine her gittiğimizde ne olduğunu sanıyordun? Partnerim olarak benimle bir düğüne geldin! Hatta iki kez! Dostum. Benimle çıkman için seni gerçekten kandırdığımı inanamıyorum. Bu, biraz acınası!

Dosyalar/v7/Zaman-düzlemi-2019/MS-160

MERKEZİ BİLİM LABORATUVARLARI,
WEST MIDLANDS, İNGİLTERE, 2039

Hafıza kartında buldukları, 2019 yılına ait video sona erdi. Matthew'nun sözleri Kate'in beyininde yankılanıyordu. *Seni seviyorum. Tüm hayatlarımda. Seni çok seviyorum.* Eli yüzüne gidince gözyaşlarıyla ıslanmış olduğunu fark etti. Bir video izlediklerini unutmuştu. Kendileri öldürülmek üzerelermiş gibi hissetmişti, sanki duvardakiler onların kan izleriydi.

"Matt, buradan çıkabilir miyiz? Burada kalamam. Lütfen."

Matt kolunu omuzlarına doladı. "Senin ofisine dönelim," dedi saçlarının içine doğru konuşarak. Kate başını salladı,

Matt'ın elini arayıp bularak hayatı ona bağıymış gibi sımsıkı tuttu.

Katherine'ın ofisine girdiklerinde yere oturup duvara yaslanarak bir sonraki adımda ne yapacaklarına karar vermeye çalıştılar. Kate her an ayak sesleri duyacağını sanmaktan kendini alamadı, muhafızların şimdi bile peşlerine düşmelerini bekliyordu.

Konuşmaya çalıştığında sesi viraklıyormuş gibi çıktı. Boğazını temizledi. "Katherine ve Matthew bakteriyi imha ettiler ve böylece savaşta kullanılmasına engel oldular. Dünyayı kurtardılar!"

"Engel olmuşlar," dedi Matt. "Başarmışlar. Her şey bitmiş."

Kate içini çekti. Matt anlamamıştı. "Matt, bitmedi. Hem de hiç. Yeniden yapmak için yirmi yılları vardı."

"Kahretsin." Durdu. "O yüzden bu bina bunca zamandır karantina altında. Gizlice çalışabilmeleri için."

"İmha etmemiz gerekiyor," dedi Kate korkarak ve biraz da isteksizce. "Bir kez daha."

> 2039 zaman düzleminde denekler eylemlerine devam ederlerse tehlikeye girecekler

> Müdahale önerildi

>> Müdahale reddedildi

Carlisle, İngiltere, 1745

“Nasıl gelecekten geliyor olabilirsin? Bu mümkün değil. Sadece sihirle gerçekleşebilir ve sihir de zaten *gerçek* değildir,” dedi Katherine. Kızgındı. Matthew 1854 yılından geldiğini söylediğinden beri aynı konuşmayı yapıyorlardı.

“Ama öyle olduğunu gösteren kanıtlarımız var,” diye cevap verdi Matthew alçak sesle.

“Sana neden inanayım ki?” dedi birdenbire sinirlenerek. “Hepsini uyduruyor olabilirsin.”

“Hayır Katy.”

Katherine geri çekildi. “Bana öyle seslenme.”

Matthew suratını buruşturdu. “Özür dilerim.”

Katherine avucundaki nasırı çekti.

“Yemin ederim yalan söylemiyorum,” dedi Matthew. “Gelecekten geliyorum.” Katherine başını kaldırmadan konuşmaya devam etti. Sesi o kadar az çıkıyordu ki zor duyuluyordu. “İngiliz ve Fransız orduları Ruslarla savaşıyorlar. Oradan ayrıldığımızda ilk savaş kazanmıştık. Bir roket bütün liderlerimizi öldürmeseydi, muhtemelen diğerini de kazanırdık. Şimdi neler olacağını bilmiyorum.”

“Roket?” diye sordu Katherine yumuşak ve kendinden emin olmayan bir sesle.

“Buraya geldiğimde orada olanlar bundan ibaretti. İlk savaş bitmişti ve kazanmıştık. Kamp yerindeydik. Komutanlar bir sonraki taktiklerini tartıştıkları bir toplantı yapıyorlardı. Ruslar, çadırlarına nehirde bir roket fırlatmayı başardılar. Katy ve ben olayı gördük. Yardım etmeye, onları kurtarmaya çalıştık ama çok geçti. Çadır alev aldı ve herkes öldü. Katy... Katy öldü.” Eliyle saçlarını karıştırıp arkadaşı için yas tutarken gerçek bir insana benziyordu. Katherine’in düşündüğü gibi bir canavara benzemiyordu.

"Bütün gencraller öldü," diye devam etti Matthew. "Arkadaşım George öldürüldü. Biz... bizim orduyu yönetecek kimsemiz yok. İngiliz ve Fransız ordularında eğitimli, savaşla ilgili tecrübesi olan tek bir kişi yoktu. Tüm idareciler çadırdıydı ve şimdi hepsi öldü çünkü ben çok yavaşım. Onları ya da Katy'yi kurtaramadım."

İkisi de uzun süre sessiz kaldılar.

"Üzgünüm," dedi Katherine. "Böyle bir şey yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm. Gelecek böyle olduğu için üzgünüm." Ağlamamaya çalışarak bitkin bir halde nefes aldı. "*Korkunç.*"

Matthew başını salladı.

Katherine gelecekte bunların olacağına inanamıyordu. Durumu kafasından geçirip mantığını çözmeye çalıştı.

"Yani, birisi, birkaç... büyücü? Birkaç büyücü 1745 yılında Matthew Galloway isminde bir adamın öldüğünü fark ediyor. 1854 yılında... arkadaşını henüz kaybetmiş aynı adamı buluyorlar. Evrenin kurallarını, mantığı ve ahlak kurallarını hiçe sayarak, en iyi şeyin ikisini bir araya getirmek olduğuna karar veriyorlar."

"Keşke nasıl ve neden olduğunu, kimin yaptığını bilebilseydik."

"Ve 'ne zaman' olduğunu. Kadın ya da erkek her kimse, 1745 yılından da olabilir, 1854'ten de. Hatta kim bilir, kulağa çok uzak gelse de, 1900'lü yıllar bile olabilir."

"Böyle bir şeyle neden uğraşmak isteyeceklerini bilmek istiyorum. Bizimle ilgili sihirle müdahale etmelerini gerektirecek kadar özel olan şey nedir ki?" Matthew ayağa kalkmaya çalıştı ama başı döndü ve yeniden yatağa düştü. "Kalkmama yardım et, lütfen. Hareket etmem gerekiyor. Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Belki de dinlensen iyi olur."

Ayağa kalkmakta ısrar edince Katherine ona yardım etti. Kırmızılık bütün vücuduna yayılmıştı ve koluna dokunduğunda

tehlikeli derecede ateşi olduğunu hissetti. Sınırları bozuk olduğundan, saç diken diken olmuştu. Katherine içinden gelen düzeltme isteğini bastırmak zorunda kaldı. Bu onun Matthew'su değildi. Onu başka bir hayatta tanıyor olabilirdi ama şu anda Katherine için bir yabancıydı. Nasıl yaşadığını ya da ne tür bir insan olduğunu bilmiyordu. Matthew'da hoşuna giden şeyler bu adamda tamamen farklı olabilirdi. Daha kötüsü, ya o, bu adamın tanıdığı Katherine değilse? Şu anki halini sevmeyip tanıdığı Katherine'i isterse ne olacaktı?

Matthew tuvalet masasına yaslanıp kendini dengelemek için geri çekildi. Gömleğini çekti.

"Kaşınıyorum," dedi. "Sanırım Matthew'nun kıyafetlerinden. Giymeye alışkın olduğum türden değil. Malzemesi sert."

Katherine şaka yaparak endişesini belli etmemeye çalıştı. "Narin bir çiçek gibisin."

Matthew'nun beklenmedik bir şekilde yüzü düştü ve kederle kaplandı. Neredeyse ağlayacak gibiydi.

Katherine omzuna dokundu. "İyi misin?"

"Evet, özür dilerim. Ben sadccc... Katy'yi özlüyorum."

Katherine ne yapacağını bilemeden klini indirdi. Kendi ölmünden dolayı birini nasıl rahatlatabilirdi ki? "Çok üzgünüm," dedi sonunda.

Matthew başını salladı.

"Durumu daha da kötüleştiriyor muyum? Yani ona benziyor olmamı kastediyorum?"

Matthew'nun cevap vermesi uzun zaman aldı. "Hayır. Sanırım daha iyi. Üzücü olanları değil de mutlu anıları düşünmemi sağlıyor. O harika biriydi, beni hep güldürürdü. Eminim onun için ağlamamı istemezdi. Eğer burada olsaydı bu konuda sürekli benimle alay ederdi. Yani senin o versiyonun burada olsaydı demek istedim."

"Eğer faydası olacaksa hiç durmadan sana sataşabilirim."

Tebessümü biraz yaşla doluydu ama yine de bir başlangıçtı.
“Belki daha sonra. Şu anda kaldırılabileceğimi sanmıyorum.”

> 1745 zaman düzleminde “MATTHEW”, henüz transferin etkisinden
çıkamadı

26. BÖLÜM

Beni sadece kandırmakla kalmadın, aynı zamanda hazin olmadığımı bir ilişki için bilfiil ayarttın. Neyse ki sonuç iyi oldu, o yüzden sorun yok. Küçük çaplı cinsel tacizlerini affediyorum. Artı, sen bana evlenme teklif etmiş falan değilsin! O kısmı doğru şekilde yerine getirdim.

Ama, biliyor musun, aslına bakılırsa ben nasıl nişanlandığımızı tam olarak hatırladığımdan emin değilim... Ertesi sabahı hatırlıyorum ve seçtiğimiz yüzüğü. Katherine Lütfen ben evlenme teklif edene kadar bana işkence etmediğini ya da kafızamdan silmiş olduğum, ona eşdeğer kötülükte bir şey yapmadığını söyle.

Dosyalar/v7/Zaman-düzlemi-2019/MS-160

Kırım, Ukrayna, 1854

“Ayaklanmayı isyancıların kazandığını söyledin,” dedi Katy birdenbire. Binanın içinde birbirlerine yaslanmış oturuyorlar ve etraflarındaki savaşın bitmesini bekliyorlardı. “Diğer sen,

Matthew 2, ayaklanmanın Jakobitlerin zaferiyle sona erdiğini söyledi. Onun... dünyasında, varoluş düzleminde, nasıl adlandırmak istersen, Carlisle isyancılara teslim oldu ve onlar da İngiltere'ye doğru ilerlediler. Kazandılar. İskoçya 1745'ten beri bağımsız bir ülke ama o dönemin berbat olduğunu söyledin. Çok büyük bir kıtlık vardı ve İskoçya'nın yarısı işsizlik ve açlıktan ölmüştü. Sen, yani o, dedi ki, kralları sürekli İngiltere'yi istila etmeye çalışan bir çocukmuş. Bu savaşta İngiltere'yi desteklemeyi reddetti."

"Ama... öyle olmadı. Tarihimi biliyorum. Kesinlikle öyle olmadı. Jakobitler mağlup oldu."

Katy umarsızca omuz silkti. "Sen öyle söyledin. Yanlış hatırladığımı sanmıyorum."

"Yani o Jakobitlerin kazanmış olduğu bir yerden geliyor, öyle mi? Tarihın farklı bir versiyonundan?"

"Sanırım."

"Ama Katy", sesi öyle rahatlamış geliyordu ki Katy başını kaldırıp şaşkınlıkla ona baktı, "yani gerçekleşmeyecek demek oluyor! Eğer Matthew 2 bu dünyadan değİLse ve ona olanların hiçbirini benim başıma gelmediyse, bu geri gönderilmeyeceğimi anlamına geliyor. Ve sen de ölmeyeceksin!"

"Matthew, İskoçların bağımsız olması savaşın gidişatında muhtemelen hiçbir değişiklik yapmayacak."

"Nereden biliyorsun? Dünyaya yeni bir soluk getirebilir! İskoçlar bizimle birlikte savaşmasaydı daha az askerimiz olurdu. Fransa'yla ateşkes imzaladılar, bu yüzden Fransa savaşmamış olabilir. Nehir kenarında kurtardığımız adam bir İskoç'tu. Orada olmasaydı, ölebilirdik. Sadece bir değişiklik bile birçok şeyin yönü değişti."

"Neler söylüyorsun? Basit bir ayaklanma yüzünden *bütün*

tarih mi değişti? Yani Carlisle'daki k       bir kuşatma farklı bir biçimde gelişti diye ardından gelen her şeyin sonucunu mu değiştirdi?" Durup d  ş    . Konuşmaya başlayan Matthew'yu da susturdu. "Senin y      . Bizim y          ," dedi sonunda. "Kuşatmanın seyrini değiştirdik. Biz orada olmasaydık Durand teslim olabilirdi. Ondan teslim olmayacağına dair s     aldın."

"Hayır. Bu... yapmış olamayız, bu *gerçek* değil. Sadece biz oradaydık diye tarihin y       değiştirdiğimizi söylemiyorsun herhalde!"

"Bence olabilir," dedi Katherine, "kulağa çok ukalaca gelse de. Ama mantıklı. Belki de Matthew z'nin dünyasında Carlisle'da değildik, bu y       Durand hemen teslim oldu ve isyancılar İngiltere'yi istila etmeye devam ettiler. İngiliz ordusu onları *durdurmak için* oraya gelmeyi başaramadan Londra'ya girmiş olabilirler."

"Yani, bizim dünyamızda Carlisle'ın teslim oluşunu ordunun başkente gelip İngiltere'yi korumasına yetecek kadar uzun s  re mi erteledik?" diye sordu Matthew biraz da şüpheyile. "Ve böylece Jakobitler kazanamadı ve İskoçya, Britanya'nın bir parçası olarak kaldı."

"Kesinlikle."

Abartılı bir inanmayışla ellerini havaya kaldırdı. "Ama bu çok *saçma*. Biz... biz olacakları bilmiyorduk ki. Hepsi yalnızca şans eseriydi!"

"Keşke daha iyi bir açıklamam olsaydı ama yok."

Matthew sustu, pes etmişti.

Katy, 1745'te Matthew'nun ona başka neler söylediğini hatırlamaya çalıştı. "Bana savaştan bahsettin, bu savaştan ve nasıl ilerlediğinden," dedi anımsayarak. "Sen geri gönderildiğinde

bir şey oluyordu. Büyük bir şey.” Derin düşüncelere dalarak rınağını kemirdi.

“Ne olduğunu hatırlayamıyor musun?” Matthew, onun yüzüne düşen saçı okşayarak çekti. Dokunuşu dikkatini dağıtmıştı.

“Hatırlayamıyorum,” dedi hüsrarla. O an Matthew’nun söylediklerini pek dikkate almamıştı. Bu kadar önemli olduğunu nereden bilebilirdi ki? “Fark eder mi? Savaşın farklı bir versiyonunu yaşıyoruz; hatırlasam bile aynı şey burada gerçekleşmeyebilir.” Matthew’nun ona anlattıkları, Jakobitlerin ayaklanmayı kazandıkları bir dünyada olmuştu. Bu defa çok başka olabilirdi.

“Ama olma ihtimali var. Pek çok şey hâlâ aynı. Tek bir Rus roketinin nereye düşebileceği hakkındaki bir bilgi bile hiç yoktan iyidir.”

“Bir *roket*,” dedi Katherine. “Bir roket vardı! Tüm generaller aynı anda öldürüldü. Durdurmaya çalıştık ama yapamadık. İşte o an öldüm.”

Matthew korkuyla nefes aldı. “*Hepsi mi?* Bütün generaller öldü mü? Askerleri komuta edecek ya da taktikler planlayacak hiç kimse kalmamış olsa gerek. Öyle bir durumda ordunun savaşıma ya da kazanma ihtimali ortadan kalkar. Emin misin? *Nasıl oldu?*”

Katy durup hafızasını zorladı. Çok uzun zaman önceydi, çok korktuğu ve üzüldüğü için Matthew’nun ona söylediklerine odaklanamamıştı. Kuşatmanın ortasındaydı, gelecekte bir yüzyılda olacak bir savaşın detayları umurunda değildi. *Önemsememişti.*

Gözlerini kapatıp 1745 yılını zihninde canlandırmaya çalıştı. Katherine’in yatak odasındaydılar. Matthew bir dilim ek-

mekle oynuyordu; kabuğundan dökülen kırıntıları topladığını görebiliyordu. Ama ne demişti? Ne olmuştu?

Birdenbire gözlerini açıp dehşet içinde Matthew'ya baktı. "Toplantıdaydılar. Bir çadırda. Çadıra roket düştü. Alev aldı. Kaçmalarına fırsat kalmadan çadırdaki herkes öldü. Bütün komutanlar, İngiliz ve Fransız."

"Evet ama *ne zaman*? Ne zaman oluyor?" Matthew'nun sesi umutsuzdu.

"Bilmiyorum Matthew. Bana bir şey söylemedin. Sadece İngiliz ve Fransız komutanlarla dolu bir çadıra roket düştüğünü söyledin." Katy sesinin öfkeli çıktığını biliyordu ama elinde değildi. "Nehir kenarındaydılar. O yüzden Ruslar o kadar yaklaşabilmişlerdi. Nehirden yukarıya ilerleyerek."

"Olamaz. Şu an olduğumuz yer. Yani şimdiki zamanda gerçekleşecek."

> UYARI: 1854 zaman düzleminde denekler tehlikede

> Müdahale önerildi

>> Müdahale reddedildi

MERKEZİ BİLİM LABORATUVARLARI, WEST MIDLANDS, İNGİLTERE, 2039

Kate ve Matt zemin kata ulaşmadan önce bakteriye ait bir iz bulmaya çalışarak birbirinin aynısı, harap durumdaki bir düzine laboratuvarı aradı. Soğuktu, onlarca yıldır elektriksiz kalmış bir bina için fazla soğuktu. Kate elini duvara yasladı. Jeneratörün uğultusunu hissedince doğru yerde olduklarını anladı.

"Bak," diye fısıldadı Matt. "Zemin. Temiz."

Binadaki diğer her yer tozla kaplıydı. Gittikleri her yerde,

karda yürümüşler gibi ayak izleri bırakmışlardı. Ama burada, bodrum katının derinliklerinde zemin tertemizdi. Duvara yaslanmış bir süpürge bile vardı.

"Birisi buraya geliyor. Hem de sık sık." Kate yutkunarak el fenerini zifiri karanlık koridora tuttu. Koridorun sonundaki metal kapı aydınlandı; üzerinde "BAKTERİ DEPOLAMA SAHASI. GİRİLMEZ" yazıyordu.

"Ah, hayır. Hayır, hayır, hayır," diye homurdandı Kate. "Gerçekten yapıyorlar. Olamaz, olmamalı."

"Hadi öğrenelim," dedi Matt, Kate'in omzunu tutup başparmağıyla ovarak. "Öğrenmemiz gerekiyor."

"Yapamam," dedi Kate çaresizce. "Bu gerçek değil. Yirmi yıl önce bitmiş olması gerekiyordu."

"Kate, hepsi gerçek. İçeriye girmemiz gerekiyor."

Kate çok istekli olmasa da başıyla onayladı. Kapiya doğru ilerlediler.

Metal buz gibi soğuktu.

"Bu bir dondurucu," dedi Matt.

"Hâlâ çalışıyor. Bütün bu zaman boyunca çalışır halde bırakmışlar."

Matt büyük kapı kolunu çevirip kilidi yavaşça çekti. İçeride yanan ışık gidip geliyordu ama sonunda loş bir hal aldı ve yan yana istiflenmiş küçük tüplerin olduğu dizi dizi rafları aydınlatı. Her biri, üzerinde kuru kafa resmi olan parlak sarı renkli bir kâğıtla özenle etiketlenmişti.

"Şuna bak."

"Ne kadar bakteriye ihtiyaçları var?" diye sordu Matt, sesi korkuyla dehşet arasında bir yerlerde geziniyordu.

"Bunlarla bütün gezegeni bir günde yok edebilirler. Eğer bu odadakiler piyasaya sürülürse..." Kate dondurucuya doğru adım atıp tüplerden birini dikkatlice aldı. Sanki dünyayı yok edebilecek bir silah değil de normal bir kimyasalmış gibi, üze-

rinde son kullanma tarihi ve stok numarası vardı.

"Kate, bak," diye seslendi Matt. Girişteki duvara bağlanmış bir parça ipten sarkan mavi bir dosyayı tutuyordu. "Stok kayıt defteri. Bak."

Kate sayfaya göz gezdirdi. Ağır el yazısıyla dolu sütunlarda, dışarıya çıkarılan tüplerin miktarı ve stok numarası listelenmişti. Tarihler, son birkaç ay boyunca her hafta en az beş tüpün laboratuvardan alındığını gösteriyordu. Son kayıt sadece iki gün önceydi, on beş tüp dışarı çıkarılmıştı.

"Bir yere götürüyorlar. Henüz sona ermemiş."

Koridordan o tarafa doğru bir ses yankılandı.

Ayak sesleri.

27. BÖLÜM

Hey, şuna bak, not kâğıdımız bitmiş. Sanırım bu tartışmanın sonuna geldik! Gelirken ekmek alır mısın, lütfen?

K

Dosyalar/v7/Zaman-düzeni-2019/MS-160

Carlisle, İngiltere, 1745

Matthew yatakta sırtüstü uzanıyordu. Hasta görünüyordu ama Katherine onun zamanındaki 1745 Ayaklanması hakkında hatırlayabildiği her şeyi anlatması için onu hâlâ zorluyordu.

“İsyancılar İngiltere’ye ayak bastıklarında ordunun Londra’yı korumak için yeterli olmadığını biliyorum. Hükümet paniğe kapılıp yalnızca istilayı durdurmak için Prens Charles’ın İskoçya’yı yönetmesine izin veren anlaşmalar imzaladı. Arkasından gelenler, pek çok sıkıntıya yol açan aynı kanunları sürdürdüler ve şu anda on üç yaşındaki Kral I. Francis tarafından yönetiliyoruz. Muhteşem Prens Charles bile sadece İskoçya’yla yetinirken, Francis İngiltere’yi fethetmeye çalışıyor. Ruslara karşı yardım etmeyi reddetti, bu yüzden elimizdeki adamları idare etmekle uğraşıyoruz. Ülkemi desteklemem gerektiğini biliyorum ama kral gerçekten şımarık piçin teki. İskoç krallar, gaflet ve açgözlülükle İskoçya’ya birçok açıdan zarar verdiler.

Sonunda yıllarca süren korkunç bir açlık baş gösterdi. Nüfusun neredeyse yarısı öldü. Benim gibi sıradan insanlar için, İskoçya'nın İngiltere İmparatorluğu'nun bir parçası olarak kalması çok daha iyi olurdu."

"Yani İngilizlerin daha çok zamana ihtiyacı olduğunu söylüyorsun çünkü şu anda isyancılara karşı savaşmaya hazır değiller?"

"Sanırım. Bilmiyorum. Özür dilerim. Keşke sana İskoç ayaklanmasının her detayını verebilseydim ama tam olarak ne olduğunu hatırlayamıyorum. Okulda yeteri kadar dikkatimi vermedim. Bence bekleyip neler olacağını görmek zorundayız."

"Öyle mi? Demek istediğim, eğer İngilizlerin taburları toplamak için daha fazla zamana ihtiyaçları olduğunu biliyorsak, isyancıların gelişini ertelemeye çalışabiliriz. Benim Matthew'mun ölümüyle Durand'ın teslim olmasını engellemeyi zaten başardık. Eğer askerlerin Carlisle'dan ayrılmalarını biraz uzatabilsek İngilizler ülkelerini korumak için orduyu toplayacak yeterli zamanı bulabilirler."

"Tüm şehir teslim olmak isterken onları durumu değiştirmeye yetecek kadar uzun süre nasıl durdurabileceğimizi sanıyorsun?"

Katherine sırtıttı. "Pekâlâ, yine kendini feda edebilirsin. İşe yarayabilir."

"Denemesem daha iyi."

"Peki, eğer kendini yapabilecek gibi hissediyorsan gidip kalede neler olduğuna bakalım mı? Belki aklımıza bir şeyler gelir."

"Matthew? Katy için ne isterdin?" diye sordu Katherine kaleye doğru yürürlerken. "Yani eğer ölürsen onun ne yapmasını isterdin? Başka birini bulmasını ister miydin?"

Matthew ona şüphelye baktı. "Burada, bulunduğumuz zamanda, Matthew'yla birlikte miydin? İlişkiniz var mıydı?"

Katherine şaşırarak baktı. “Evet, tabii ki. Sen, Katy’yle birlikte miydin?”

“Hayır. Yani sanırım sonunda birlikte olacaktık. Ama bana ihanet etti ve onu affetmem çok uzun sürdü.”

“Ne yaptı ki?”

“Ordu adına bana karşı casusluk yaptı. Gazetede yanlış şeyler yazmadığımdan emin olmaya çalışıyordu.”

“Of.” Alçak sesle itiraf etti, “Ben de Matthew’ma ihanet ettim. Onun isyancılardan biri olduğunu sanıp sırlarımızı açığa çıkarmasın diye takip ettim. Gerçekten arkadaş olmamızın tek nedeni buydu aslında. Yoksa bir hizmetçiyi tanımak için zamanımı harcamazdım.”

“Peki, düşündüğün gibi miymiş?”

“Hayır. Yanılmışım. Beni affetti ama hâlâ neden affettiğini anlamış değilim.”

Matthew cevap vermedi, sessizce yürüdüler. Katherine hayatlarındaki benzerlikleri ve farklılıkları düşünürken Matthew’nun ilk sorduğu soruya cevap vermesiyle şaşkına döndü.

“Evet. Sanırım ben öldükten sonra başkasıyla hayatına devam etmeni isterdim. Ben gittikten sonra birinin Katy’yle ilgilenmesini isterdim, ölmediyse tabii. Bana sadık ama yapayalnız kalıp hizmetçiliğe geri dönmesinde bunu tercih ederim. Bence senin Matthew’n da aynı şeyi isterdi. Senin için farklı olduğunu biliyorum çünkü bir ailen ve evin var, seni kurtaracak birine ihtiyacın yok ama yine de mutlu bir hayat sürmeni isterdim. Gidenin arkasından yas tutmanın kimseye faydası yok. Gidenler umursamaz çünkü hikâyeleri bitmiştir.”

“Bu durum hariç, çünkü senden kurtulamıyorum gibi gözüküyor,” diye takıldı Katherine. Ciddi konuşmalar yapmakta iyi değildi ve Matthew’nun sözlerinin onun için ne anlama geldiğini nasıl anlatacağını bilmiyordu. Sadece farklı bir versiyonu olsa da, Matthew’sunun yerini bir başkasının bu kadar kolay

alabilmesinden dolayı suçluluk duydu. Hatta bu şekilde durum daha körüydü, sanki geçmişlerinin hiçbir değeri yoktu da sadece onunla aynı yüze sahip bir adam mutlu olmasına yetiyordu. Ama bunu açıklayabilecek kelimeleri bulamayınca şaka yapmayı tercih etti. Matthew anlamış gibiydi çünkü gülmedi.

“Kalmanın bir yolunu bulabilseydim seni asla bırakmazdım. Yemin ederim. Eğer tam tersi olsaydı, ben ölmüş olsaydım ve senin Matthew’n benim yerimi almış olsaydı, Katy’nin ona aşık olup onunla yaşamasını isterdim. Eminim senin Matthew’n da senin için aynı şeyi isterdi.”

Katherine, “Teşekkür ederim,” diyebildi sadece.

Matthew döndü ve yeniden yürümeye başladılar. Birkaç adım sonra sıradan, şaka yapmadığını belli eden ciddi bir sesle ekledi, “Peki ya sen? Sen öldüğünde benim başka birini bulmamı ister miydin?”

Katherine bir an düşünüp üzülererek konu hakkında çok güçlü hisleri olduğunu fark etti. Matthew kadar iyi bir insan değildi. Sadece kendisinin olsun istiyordu. Neyse ki durum ondan yanaydı.

“Başkasıyla mutlu olmana izin vermeyecek kadar bencilim,” diye cevap verdi sonunda gülerek. “Affedersin ama bu konuda başka seçeneğin yok, sadece benimle olmana müsaade var.”

Sessizce güldü. “Şey, sanırım bu konuda seni affedebilirim.”

“Benim farklı bir versiyonumla mutluluğu bulmana gelince, bir şartım var.”

“Neymiş o?”

“Saçları benimkilerden daha güzel olmamalı. Her zaman onun aptal saç şekline bakıp özlemle benimkini hatırlamanı istiyorum. Böyle olursa memnun olurum.”

Matthew, saçlarına kuşkuyla göz attı.

“Şu anda saçımı yapmama yardım edecek bir hizmetçi olmadığınızı unutma,” dedi aceleyle.

“Anlıyorum. Bunu düşüneneğim.”

“Yani?”

“En nazik cevap sessizlik. Birini incitmeden fikrimi söylememe imkân yok. Bende bu şans varken, hemen on Katherine yoktan var olup saç stillerine göre onları sıraya sokmamı isterler.”

“Elbette bu doğru cevap. İltifatın için teşekkürler.”

“Tek bir kelime etmedim ve aksini söyleyen olursa da kesinlikle yalan söylemiş olur,” dedi büyük bir ciddiyetle ama bir yandan da gözleri parlıyordu.

Katherine, dudağını ısıırıp gülmemek için kendini tutarken Matthew’ya yaslandı. Matthew hemen yürümeyi bırakıp ağırlığını kaldıramıyormuş gibi hafifçe sağa sola sallandı. Katherine tekrar doğruldu. Hastalığı konusunda canını sıkmak istemiyordu ama Matthew çok daha kötü görünüyordu.

“Daha önce nasıl hiçbir şey fark etmediğimi bilmiyorum,” dedi. “On dokuzuncu yüzyılda olmadığımız çok açık. Her yer ne kadar *köy* gibi.”

Katherine onun konuyu değiştirmesine göz yumdu. Nasıl hissettiği konusunda konuşmak istemediği çok açıktı.

“Aslında!” diyerek karşı çıkmak için öne atıldı, Carlisle adına biraz üzerine alınmıştı. “Bizi pek iyi bir zamanda yakalamadın. Normalde her şey daha derli topludur; daha az barikat, daha az silah yığını ve bunun gibi pek çok şey. Ayrıca, şu *muhteşem geleceğinde* bir çadırdaki yaşadığını söylemiştin?”

“Aşağılamak için söylemedim. Aslında çok etkilendim, ne kadar zaman geçerse geçsin, hayat hep aynı. İnan bana, arada koskoca bir yüzyıl olmasına rağmen ne kadar az gelişme kaydedildiğini görmek üzücü.”

“Yani hâlâ atsız arabalar yok mu?” Katherine bir kaşını kaldırdı ve Matthew sırtarak başını eğdi.

“Hah! Hayır, seyahat etmek için bir gün atları kullanmaktan başka bir yol olacağından şüpheliyim.”

“Sanırım uçarak seyahat de henüz söz konusu değil?”

“Ah, hayır,” dedi. “Sana kanatlarımı göstermedim mi?”

Katherine’in ağzı şaşkınlıkla açıldı ancak hemen ardından Matthew’nun yüzünü fark etti. “*Matthew!* Hiç komik değil!”

“Bence komik. Nasıl da inandın!”

“Tamam,” diyerek taffa yaptı, “yüz yıl uzun bir zaman. Sence bin dokuz yüz elli dört yılında hayat nasıl olacak? O zaman biri sana uçmanın bir yolu olduğunu söylese, inanmaz mıydın?”

“Tabii ki inanmazdım! Saçmalama.”

Katherine ikna olmayarak burun kıvrırdı. “Eminim öyledir canım.”

Katherine’in ağzından “canım” kelimesini duyan Matthew sersemledi. Katherine’in kendisi de şaşırmişti. Matthew’ya çok hızlı bir şekilde ısınmıştı. Henüz dün tanıştıkları için ona böyle davranmaması gerekirdi. Tuhaf bir sessizlik oldu.

**MERKEZİ BİLİM LABORATUVARLARI,
WEST MIDLANDS, İNGİLTERE, 2039**

Ayak sesleri boğuktu, hâlâ uzakta olsalar da giderek yaklaşıyorlardı.

“Acele et,” dedi Kate sert bir fısıltıyla.

Matt başıyla onayladı. Dosyayı duvardan çektikten sonra dondurucuya doğru Kate’i takip etti. Kate kapıyı Matt’in arkasından hızlıca itip kapadı, kilidi çevirmekle uğraşmadı.

“Girişi görmüş olacaksınız,” dedi Matt korkuyla. “Kırk camı. Burada birinin olduğunu anlayacaklar.”

“Hadi.” Koridorun aşağısına baktı. Henüz görünürde hiç kimse olmasa da ayak sesleri yaklaşıyordu. “Bu taraftan.”

Ters istikamete koşarak, sonsuz bir dizi koridordan geçip köşeleri hızla dönerek daha aşağıya indi. Sessiz ve yumuşak

adımlarla yürümeye çalıştı. Arkasından gelen Matt'in ılık nefesini ensesinde hissediyordu.

Ellerindeki fenerler, koridorda gölgeler oluşturup Kate'in panikleyerek sıçramasına neden oluyordu. Başka bir çıkış olduğu umuduna sıkı sıkı tutundu. Tanrım lütfen bir çıkış olsun, lütfen, lütfen.

Elinden kayıp düşmesin diye tüpü sıkıca tuttu. Önlerinde ağır bir metal kapı daha vardı. Üzerinde asma kilit takılıydı. Bir an onun tek çıkış olduğunu düşündü ama sonra köşedeki dönüşü görüp yukarıya çıkan merdivenleri fark edince tüyleri ürpererek rahatladı.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Üstteki kapı kapalıydı. Arkasına dönüp, Matt ona doğru yaklaşıırken arkasında gözden kaybolan koridora baktı. Fenerin ışığı duvarlarda titreşiyordu.

"Kilitli," dedi hızlı hızlı soluyarak.

Matt hiç tereddüt etmeden kapıya yaslanıp omzuyla vurdu. Matthew'nun ofisinin kapısı gibi kolayca açılmadı, gıcırda-
dı ama yerinden oynamıyordu. Kate merdivenlerden aşağıya, bodrumun karanlığına baktı. Yaklaşan bir el fenerinin duvarlardaki yansımaları görebiliyordu.

"Geliyorlar. Tekrar dene."

Matt kapıya bir kez daha vurdu ve acıyla inledi. Bu kez başar-
mıştı, kapıdan içeriye doğru sendeleyip düşmek üzereyken Kate onu tuttu.

"Hadi, gidelim," dedi ve sonsuzmuş gibi görünen başka bir koridorda yeniden koşmaya başladılar. Arkalarından gelen ayak sesleri nihayet uzaklaşmıştı.

Matt durup kendini toparladıktan sonra devam etti. Kate de arkasındaydı ve kaçabildikleri için rahatlayarak dikkatini nereye gittiklerine verdi.

Girişe geldiklerini fark edince yerdeki kırık cam parçalarının üstünde kayarak durdular. Dışarıda park etmiş bir arabanın

farlarına bakıyorlardı. Bir süre ikisi de hareket etmedi. Hiçbir bağırma ya da silah sesi duymayınca Kate ilerledi.

"Burası boş," dedi. "Hiç kimse yok."

"Sanırım sadece güvenlik görevlisi var. Tek başına olmalı," dedi Matt ve kırık pencereden çıkıp arabaya yöneldi. "Hadi."

Matt kapıyı çekip açtıktan sonra sürücü koltuğuna oturdu. Kate onun cesaretine ağzı açık bakakaldı. Bu bir askeri araçtı! Matt sabırsızlıkla başını sallayınca Kate de aceleyle arabaya bindi. Matt kontağı çalıştırdı. Arabayla geriye doğru dönerlerken takipçileri girişte, gözünü alan farların ışığında belirdi.

Askeri üniformalı adam silahını çekti. Açık kapıya kadar arka-
kalarından ateş etmeye devam etti. Kurşunlardan biri lastiğe isabet etti ama başarmışlardı. Ana yola doğru dönüp gaza bas-
tılar.

Matt rahatlayarak derin bir nefes alırken Kate sevinçle hay-
kırdı.

"Umarım polisler durdurmaz," dedi Matt.

"Evet, bu askeriye-ye ait ve çaldığımız için başımız büyük belaya girebilir."

"Sadece o da değil. Henüz ehliyetim yok."

Kate otoyola çıkana dek kahkahalarla güldü, gözünden yaşlar geliyordu. Gülüyor muydu yoksa sinirleri mi bozulmuştu emin değildi.

28. BÖLÜM

Gönderen: Matthew <gallows@hotmail.co.uk>

Alıcı: Katherine <KitKatherine@gmail.co.uk>

Konu: Kaçmaktan vazgeç! Nasıl nişanlandık?

osyalar/v7/Zaman-düzlemi-2019/MS-161

NOTTINGHAM, İNGİLTERE, 2039

Üniversiteye yaklaşıp kadar ikisi de bir daha konuşmadılar. Kate hâlâ, elinde sınıksız tuttuğu deney tüpüne bakıyordu. Sonra ellerini dikkatlice gevşetip tüpü bardak tutucusuna koydu.

"Bunu nasıl açıklayacağız? Ya bizi geçen sefer olduğu gibi durdururlarsa?"

Matt gözlerini yola sabitlemişti ama Kate'e dönüp kısa bir bakış attı. Ellerini yol boyunca direksiyondan ayırmamıştı. Kate daha önce korktuğunu bu kadar belli eden birini hiç görmemişti. Matt omuzlarını silktiler ama kapıya vurduğu omzu acıyınca yüzünü buruşturdu.

"Geçen sefer ne kadar ciddiye aldıklarını bilmiyorduk," dedi. "Artık daha dikkatli olabilirsiniz ve bu defa Tom da bize yardım edebilir."

"Tabii bu defa bir askeri araç çaldığımızı ve bütün ordunun peşimizde olduğunu saymazsak. Bu defa hepsi hazırlıklı olacak. Yeni bir soruna hazırlanmak için tam yirmi yılları vardı."

Durdu. "İskoçya'ya gideceğiz," diye karar verdi birdenbire. "Burada hiç kimseye güvenemeyiz. Nereye gidersek gidelim bizi bulurlar ama ülke dışına çıkarsak biraz daha şanslı oluruz."

Sırrı muhafaza etmek için bizi öldürmeye çalışacaklar ve bunu onlar için kolaylaştırmak istemeyiz."

Kate gergin bir halde başını salladı. "Korkuyorum," diye itiraf etti alçak sesle. "Bu yüzden ölmek istemiyorum, bir kez daha olmaz." Bir kez daha mı? Neler söylüyordu? Yirmi yıl önce ölen o değildi ki. Onlar Katherine ve Matthew'ydu.

Matthew fark etmemişti. "Ben de," dedi ve durdu. "Ölecek olsak bile buradan başka bir yerde olmayı istemezdim. Pişmanlık duymuyorum çünkü beni sana ulaştırdı."

Kate kocaman olmuş gözleriyle ona baktı. "Ya da beni sana. Sensiz bir hayat düşünemiyorum, Matt. Sen... her şeysin."

"Seni seviyorum," dedi Matt alçak sesle ve direksiyonu tutan ellerinden birini bırakıp onun elini tuttu. Matt'e âşık olduğu âni hatırlamıyordu. Karnında kelebekler uçuşmamış, âşık olmanın o baş döndüren halini hissetmemişti. Böyle olamazdı. Onunla yeni tanışmıştı ve bir anda her şey yerine oturmuştu.

Ona hep âşık; sessizce, sabırla, geri dönmesini beklemişti. Belki bir zamanlar ona tüm hücreleriyle bağlı olmadığı bir dönem olmuştu ama o kadar uzun zaman önce olmalıydı ki artık hatırlamıyordu.

Carlisle, İngiltere, 1745

Kale yoğun koruma altındaydı. Katherine içeriye girebilmeleri için kendisini bile şaşırtan bir kurnazlık düşünmüştü. Önceki gün herkesle birlikte savunmaya katılmamış olmalarına sebep olarak, Matthew'nun yaralanmış olmasını ve tekrar savaşa katılacak kadar iyi olmamasını önc sürdü. Asker onu tanıyıp, araya girip vurulan adam olduğunu anlayınca içeriye girmelerine izin verildi. Onlarla tanışmak isteyen Durand'ın yanına götürüldüler.

“Dünkü yardımın için teşekkür ederim,” dedi Durand mevcut ateşkese rağmen onunla konuşmak istedikleri acil konular olan bir sürü garnizon üyesini elini sallayıp uzaklaştırarak. “Nasıl hissediyorsun?”

“Gayet iyiyim. Sadece biraz ateşlendim. Endişe edilecek bir durum yok. Ve kesinlikle hiç önemli değildi efendim,” dedi Matthew. “Sizi korumak vazifemdi. Direnmekte haklı olduğunuzu düşünüyorum. Şehir ve kale, isyancılara karşı hâlâ iyi bir savaş verebilir.”

“Ne kadar işe yarayacağını bilmiyorum ama desteğin için teşekkürler,” dedi Durand. “Şehir teslim olmaya kararlı ve askerlerimin çoğu onlara katılmamız gerektiğini düşünüyor.”

“Ama İngiliz ordusunun bir saldırıya hazır olmadığını duydum,” diyerek araya girdi Katherine.

Durand önce ona, sonra tekrar Matthew’ya bakarak kıya-fetlerindeki farklılığı inceledi. Matthew’nun onun hizmetçisi olduğu belliydi. Katherine aralarında bir şey olduğundan kuş-kulanmaması için dua etti.

Ardından Durand, “Ordunun anakaradan henüz dönmediği doğru hanımefendi,” diyerek hafifçe gülümseyip kabul etti.

“İngiltere’ye yardım etmek için yapabileceğiniz en iyi şey, Jakobitleri geciktirmeye çalışıp İngiliz ordusuna hazırlanabilecekleri zamanı sağlamaktır. Sonunda teslim olsanız bile, karar vermeniz ne kadar uzun sürerse ordunun sonraki savaşları kazanması o kadar mümkün hale gelir.”

Durand düşünceli düşünceli başını salladı. “İyi bir tespit hanımefendi. Bunu dikkate alacağım. İsyancılara karşı teslim olmak ya da olmamak konusunda bir karara varmadan önce birkaç gün daha düşünmemin kötü etkileri olmayacaktır.”

Katherine içini çekti. “Teşekkür ederim efendim. Bizden çok daha fazla bilgiye sahip olduğunuzu biliyorum, bu yüzden tavsiyemi düşünmek için zaman ayırmış olmanıza minnettarım.”

Durand başını sallayıp Matthew'ya elini uzattı. "Destegin için tekrar teşekkür ederim. Kalede mi kalıyor olacaksınız?"

Matthew'nun ne kadar bitkin olduğunu görerek yine Katherineine konuştu. "Bay Galloway hâlâ biraz halsiz efendim. Düzen bir gece istirahatine ihtiyacı var, o yüzden eve dönüyoruz."

Durand başını sallayıp güle güle dedikten sonra döndü.

Katherine ve Matthew kaleden çıktıktan sonra Matthew yol kenarındaki su oluğuna kustu. Uzun süre dinlenip ışığa karşı gözlerini sınımsız kapayarak derin nefes almaya çalıştı. Katherineine alnına düşen saçlarını okşayarak geriye itti, ateşi vardı. Alev yanıyordu.

Matthew koluna iyice yaslanmıştı ve eve doğru yürüyorlardı ki Katherineine parmaklarının etrafına dolanmış saç öbeğini fark etti. Matthew'nun saçları olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Yüzüne baktı, bütün dikkatini yürümeye verdiği için gözleri yarı kapalıydı. Sonra saçına baktı, cansız kalın bir saç öbeği bükülmüş halde Kate'in teninde duruyordu. Yutkunup parmağındaki saçları çabucak çekip yere attı. Bu nasıl bir hastalıktı? Saçları neden dökülüyordu?

- > UYARI: 1745 zaman düzleminde "MATTHEW" kritik durumda
- > Radyasyonun etkileri düşünülmemiş; denek zamanlar arası transferden sonra hayatta kalamayabilir
- > Diğer zaman düzlemlerinde benzer müdahaleler önerilmiyor.
- > Tavsiye talep edildi
- > ...bekleniyor...
- > ...bekleniyor...
- > Tavsiye alınmadı
- > Bilgi verilene kadar, müdahale olmaksızın gözetim altında tutulacak

29. BÖLÜM

"Bu adam neden beni rahat bırakmıyor"dan 3 cevapsız arama

"Bu adam neden beni rahat bırakmıyor"dan yeni mesaj:

Nasıl nişanlandık? Lütfen anlat, şu anda düşündüğümünden daha kötü bir şey olamaz. M x

Dosyalar/v7/Zaman-düzlemi-2019/MS-162

NOTTINGHAM ÜNİVERSİTESİ KAMPÜSÜ, İNGİLTERE, 2039

Kampüse kadar bütün yolu korkuyla geçirdiler. Yanlarından geçen bir sonraki fara siren seslerinin eşlik edeceğinden emindiler. Sabahın ikisinde, kampüsün dışında Tom'la buluşma ayarladıkları cebe vardılar. Onları bekliyordu, hemen onun daha az dikkat çeken arabasına bindiler.

Tom, Matt'ten daha hızlı sürüyordu ve çok geçmeden, otoyolda tehlikeli denebilecek bir hızla ilerliyorlardı. Kate eski arabanın çıkardığı gıcırtiları önemsememeye çalışarak olanları Tom'a anlattı.

"Senden Matthew'nun telefonunda bulduğumuz videoları piyasaya sürmeni ve hükümetin ne yaptığını ve kullanıma hazır silah stokunu insanlara göstermek için bir basın toplantısı ayarlamamızı istiyoruz. Elimizde gerçek olduğunu kanıtlayabileceğimiz bir numune var," diyerek bitirdi.

Matt, sürekli baktığı dikiz aynasından başını çevirip ona baktı. Korkmuş bir halde polis arabalarının gelmesini bekliyordu. "Kate, onu saklasak iyi olur. Eğer çoktan güvenlik taramalarına başladılarsa, sınırı geçerken el koyulmasını istemeyiz."

"Sadece cebine koy," dedi Kate. "Üstünü arayacak değil-
ler."

Matt başıyla onayladı.

Sabah güneşi, gökyüzünde ince kırmızı bir çizgi gibi belirene dek sürdüler. Kate yolculuğu endişe içinde geçirdi; bakteri için değildi endişesi, Matt ve kendisi içindi. Çıldııyor olduğundan emindi. Ona ve Matt'e olanlar hakkında hâlâ mantıklı bir açıklama bulamamıştı. MBL'den ayrıldıklarından beri, yirmi yıl önce yakalanıp öldürülenler onlarmış gibi konuşuyorlardı ama bu imkânsızdı. İskoçya'ya yaklaşıyorlardı; en son gördükleri tabela bir sonraki sapağın uluslararası sınır olduğunu söylemişti. En yakın şehirlerin de bir listesi vardı, Kate inceledi.

"Bekle!" diye bağırdı geçtikleri tabelaya artan bir kararlılıkla bakarken.

"N'oldu?" diye sordu Tom.

Matt, yapmak istediği şeyin ne olduğunu zaten biliyormuş gibi içini çekti.

"Biraz durabilir miyiz? Carlisle'da?"

Zihninde her şey netlik kazanmıştı. Carlisle'ı görmek zorundaydı. Hatırladığı bunca şeyin gerçek olup olmadığını görmesi gerekiyordu. Oraya hiç girmemişti ama bir şekilde şehre ait bu, anıları, hatırlıyordu. Gerçek olmadıklarını, şehrin gerçek haliyle alakaları olmadığını görürse bu anıların sadece zihninde olduğunu anlayacak ve bu da kafayı yediğini gösterecekti. Ama eğer Carlisle hatırladığı gibiyse artık cesaretini toplayıp Matt'le konuşmak zorundaydı, ilk ve son kez.

"Ama evden sadece birkaç saat uzaktayız?" dedi Tom.

"Biliyorum. Ben sadece... çok açım. Lütfen?"

"Arabaya servisi kullanabiliriz..."

"Ben de açım," diye Matt araya girdi. "Neredeyse yirmi

dört saattir ayaktayız. Direksiyona benim geçmemi istediğini biliyorum ama önce karnımı doyurmalıyım.”

“Neler oluyor? Çocuklar! Yemek için duramayız.”

“Lütfen, durmamız gerek!” dedi Kate paniğe kapılarak. Nedenini açıklayamıyordu ama durmaları gerektiğini biliyordu.

“Hadi yap şunu Tom!” diye bağırdı Matt.

Tom onaylamadığını gösteren homurtular çıkardı ama yine de Carlisle’a saptı.

Kate göğsünde kabaran panikle nefes almaya çalıştı. Carlisle’a gittiklerinde her şey anlamlı gelecekti, biliyordu. Sonrasını orada çözecekti. Öyle yapmak zorundaydı çünkü kafasında olanları çözemezse devam edemeyecekti.

Carlisle, İngiltere, 1745

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Katherine, Matthew’ya niha yet on iki saat süren uykusundan uyandığında.

“Başım dönüyor. Göğsüm yanıyor.” Doğrulmak için çabaladı. Yine Katherine’in yatağındaydı. Katherine de geceyi koltukta onu izleyerek geçirmişti.

“Sence sorun ne? Daha önce böyle bir hastalık görmedim. Gelecekte ortaya çıkan bir hastalık mı?” diye sordu yatakta yanında otururken. Elindeki ıslak bezle sıcak tenine bastırıyordu.

“Hayır. Ne olduğunu bilmiyorum. Buraya gelmeden önce hasta değildim.”

Katherine, Matthew’nun vücudunu kaplayan kabarmış yaralara bakıp yüzünü buruşturdu. Çiçek çıkarıp çıkarmadığını merak etti ama pek iyi görünmüyordu. Belki de yaralarına lapa koymak iyi bir fikir olabilirdi.

“Doktor çağırmamı ister misin?”

“İyileşeceğim,” dedi. “Güven bana. Bu on sekizinci yüzyıl

doktorlarının yardım edebileceği bir şey değil. Muhtemelen hâlâ hurafelere inanıyorlardır.”

“Elbette hurafelere inanıyorlar, onlar doktor!”

Bir şekilde ona ders verecek enerjiyi kendinde buldu. “Hurafe diye bir şey yoktur. İnsanları hurafeler gibi uydurma şeylere dayanarak tedavi etmek genellikle fayda sağlamaktan çok zarar verir. Kan almak barbarlıktır!”

Katherine kaşlarını çattı. “Yine beni kandırmaya mı çalışıyorsun? Kan almak insanlara fayda sağlar. Bir zamanlar büyükannemden her gün bir kez kan almasalardı çok daha erken yaşta ölmüş olabilirdi.”

“Kan almak aşırı yapılmadığı sürece büyükannene zarar vermezdi ama ona hiçbir fayda da sağlamadı. Hurafe diye bir şey yoktur.”

Katherine sessizce duyduklarını kavramaya çalıştı. Hurafelerin varlığını hiç sorgulamamıştı. Onlar dünyaya anlam veren açıklamalardı. Acaba tamamen yanlış olan başka neler biliyordu?

* Özellikle Antik Yunan'da gut, eklem ağrıları, epilepsi, melankoli gibi rahatsızlıkların tedavisinde kullanılan bir yöntem. —ybn

30. BÖLÜM

Katherine'den yeni mesaj:

Evet... biraz dolaplar çevirmiş olabilirim. Yemin ederim, zararlı hiçbir şey yoktu. Benimle evli olmak hoşuna gidiyor, öyle değil mi? Demek ki işe yaradı! Bu konuyu artık kapayabilir miyiz?

Dosyalar/v7/Zaman-düzleni-2019/MS-163

CARLISLE, İNGİLTERE, 2039

Carlisle'a vardıkları anda, Kate daha önce orada bulunduğunu hatırladı. Hatırladığından daha büyük ve genişti ama en son 1745'te orada bulunmuştu ve o zamandan beri ayakta kalmış olan eski binalarda hâlâ onun bildiği Carlisle'dan izler vardı. Meydanda, anılarındaki terzi, manav ve kasap yerine bir Marks & Spencer, bir Boots ve bir de Café Nero mağazası vardı. Büyük katedral hâlâ oradaydı; her zamanki tarihi ihtişamıyla sarsılmaz görünüyordu.

"Kalenin yanından geçebilir miyiz?" diye sordu biraz umutsuzca.

"Bu çok çığırınca," dedi Tom. "Binleri her an bizi bulabilir. Ne yapıyorsunuz siz?"

"Lütfen Tom," diyerek yalvardı. "Çok önemli. Çabuk oluruz, söz veriyorum."

"On dakikanız var. Sonra gitmek zorundayız," diye emretti Tom.

Kate başını salladı. Matt hâlâ onu izliyor ve üzgün görünüyordu; Kate aynı dejavu hissini onun da yaşadığını biliyordu.

Kale çok değişmişti. Hendekler gitmişti ve duvarların etrafı çimlerle kaplıydı ve önünden çift yönlü yol geçiyordu. Hâlâ askeriyeye aitti, otoparkında tanklar vardı. Kúytu kale siperlerinde turistler dolaşıyordu.

Kate ve Matt içeriye giderken Tom arabada bekledi, işleri biter bitmez sürmeye hazırды. Kale yeni açılıyordu ve Kate sibirsiszlanarak yarı uykulu görevliden iki bilet aldı.

Matt sessizdi. Kalenin avlusuna girdiklerinde Kate'in elini yakalayıp çapa gibi ona tutundu. Kate hafifçe ürpererek onu kendine doğru çekti.

Doğruca siperlere çıktılar; hatırladığından daha genişti, düzgünce asfaltlanmıştı ve çitlerle çevrilmişti. Kate derin bir nefes aldı, birdenbire yüzyıllar önce taşların etrafında yankılanan top atışını duydu.

> 2039 zaman düzleminde zaman birleşmesi %100 tamamlandı.

Yanında duran Matt nefesini tuttu, Kate onun titrediğini hissedebiliyordu.

"Önemli değil," dedi telaşla. "Önemli değil."

şimdi daha yakından bakınca kalenin hemen hemen aynı olduğunu görebiliyordu. Matthew'yu sessizce 1745'te isyancıları karın altında hendekler kazarlarken izledikleri yere götürdü. Artık bir oyun alanıydı, eski savaş alanı çocukların kakhahalarıyla dolmuştu.

"Demek ki gerçekten oldu," dedi üç yüz yıl boyunca hava koşullarının etkisiyle yıpranmış soğuk taşlara dokunarak. Toplar hâlâ oradaydı. Matthew'yla birlikte zımparaladıkları toplardan olup olmadığını merak ederek içlerinden birine dokundu.

"Anlamıyorum," dedi umutsuzca. "Hepsi gerçek miydi?"

"Öyleydi," diyerek doğruladı. "Buradaydık."

"Ve... diğer yerler. Kırım?"

"Ve Bletchley Parkı. Oraya da gittik."

Matt başıyla onayladı. "Neden? Neden oldu? Neden sürekli geri dönüyoruz?"

"Bulabildiğimiz en yakın açıklama büyüclük oldu. Şimdi bile, üç yüz yıl sonra daha iyi bir neden bulamıyorum."

"Bir nedeni olmalı. Ama ne?"

"Sürekli birilerine yardım ediyoruz," dedi Kate henüz hatırlamış gibi. "Bletchley'deki cinayeti engelleyerek Alan'ı kurtardık."

"Ve şimdi de? Şimdi ne yapıyoruz? Bakteriyi yok etmeye mi çalışıyoruz? Başlamadan önce bir kıyameti durdurmaya mı çalışıyoruz?"

"Öyle görünüyor." Kate, paniğe kapılmamaya çalıştı. Bunu yapamazlardı, çok büyük bir sorumluluktuk. Onların hiçbir özel-liği yoktu ki.

"Demek ki gerçekten önemli," dedi Matt alçak sesle kabul-lenerek. "Eğer buraya yeniden getirildiysek, çok büyük ve çok önemli bir an olmalı. Biz bilmesek bile sürekli gidip gelmişiz."

"Peki ya başarısız olursak?" Sesi zor duyuluyordu, sabah ayazında konuşurken soluğu buharlaşıyordu. "Bir sonraki se-fer ne olacak? Geri geleceğiz ve bir bakacağız ki dünya çöle dönmüş?"

"Başarısız olmayacağız," dedi Matt kararlılıkla. "Bu yüzden buradayız. Başarabiliriz."

Kate ona dönüp yüzünü omzuna yasladı ve derin derin ne-fes aldı. Matt kollarıyla onu sardı ve ikisi de kendilerini toparla-yana dek sınıksız tuttu. "Başarabiliriz," dedi bir kez daha.

Kırım, Ukrayna, 1854

Kamp alanı neredeyse huzurlu denebilecek kadar sessizdi. Matthew ve Katy, cephe hattından generallerin savaş hakkında konuşmak için toplandıkları çadıra koştular. Girişte muhafız olarak bir asker duruyordu. İçerideki generaller bir sonraki hamleyi planlarken o ayakta uyukluyordu.

"Bekleyemeyiz," dedi Matthew. "Her an olabilir."

"Paldır kültür içeri mi dıfıcağız?" diye sordu Katy tereddütle.

Matthew elini saçlarının arasından geçirdi. "...ever?" dedi ve öne doğru kararsız bir adım atıp doğru anı kolladı. "Roketler ortada görünmüyor."

Kate omuzlarını dikleştirip boğazını temizledi ve birilerinin görmesini umursamadan Matthew'yu öpmek için uzandı. Hızlı ve yumuşacık bir öpücüktü. "Boşanabiliriz," dedi. "Her şey yolunda gidecek."

"Diğer tarafta görüşürüz." Yanaklarını avuçlarının içine alıp buklelerinden birini kulağının arkasına itti.

Katy ürperdi. "Öyle deme. Öyle söyleyince öbür dünyada der gibi oluyor."

Matthew gözlerini kırıştırdı. ağlayacak gibiydi ama sonra gülümsedi. "Seni tekrar bulabilmenin yolu oysa ona da razıyım."

"Ah, güven bana. Benden henüz kurtulmuyorsun." Matthew'yu tekrar öpüp sonunda geri çekildi. "Hadi dünyayı kurtaralım."

Carlisle, İngiltere, 1745

Katherine, Matthew'nun akşam yemeğini götürdüğünde yanında olmadığı bir saat içinde ne kadar kötüleştiğini görerek şoke oldu. Teni daha kırmızıydı ve su toplamıştı, ayrıca korkunç şekilde titriyordu. Onu nazikçe sarsarak uyandırdı ve Matthew doğrulup titreyerek, bir kere daha kusmadan önce çok az yemek yemeyi başardı. Katherine örtüleri toplarken ikisinin de dikkatini dağıtmak için gevezelik yaptı.

“Demek 1854'te bir savaşta hizmetçiydim? Ne kadar cesurmuşum. Öyle bir şeyi yapabileceğimi hiç sanmıyorum. Ona kıyasla çok beceriksizim. Doğru düzgün patates haşlamayı bile bilmiyorum!”

Matt uykulu uykulu gözlerini kırıp eliyle alnını ovuşturdu. “Şaşırtıcı derecede cesurdun. Ve beceriksiz değilsin. Yalnızca farklı bir hayat yaşadın. Katy'nin yapamayacağını bildiğim pek çok şeyi yapabildiğinden eminim.”

“Yani beni ilk gördüğünde ince espri yeteneğim ve kişiliğimle ayaklarını yerden kestim, öyle mi? Hemen oracıkta evlenme teklif ettin ve bir saat sonra da evleniyorduk?” Onu güldürmeye çalışıyordu ama Matt çok ciddi cevap verdi.

“Tam olarak öyle olmadı. Aslında, ilk gördüğümde erkek olduğunu sandım.” Kate'in yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce hemen ekledi, “Erkek kılığındaydın ve kendini Kit olarak tanıttın.”

Yanına uzanıp yüzünü ona doğru dönerek iyice yerleşti. “Peki, kadın olduğumu öğrenmen ne kadar sürdü?”

Matt başını ona doğru çevirip küstahça sıırttı. “Sen kadın mısın?” Katherine'in yüzündeki keyifsiz ifadeyi görünce cılız bir kakhaha patlattı. “Uzun ve pek de gurur duymadığım bir hikâye. Tüm gerçeği bilmeden öfkelenip sana kötü davrandım. Kendimden utanıyorum, bu yüzden detayları anlatmamayı tercih ederim. Ama sonunda kız olduğunu öğrendim.”

"Ve kaçınılmaz bir şekilde bana âşık oldun?"

Tanıştıklarından beri sürekli şakalar yaptığı halde Matthew'nun yüzünün kızarmasına şaşırdı. Zaten kırmızı olan yanakları giderek kızarıyordu.

"Ne pahasına olursa olsun hayatta kalma konusundaki kararlılığın sana saygı duymamı sağladı. Sanki ben hayatım boyunca şımartılmışım ve sonra bütün dünya ona karşıyken hayatta kalmanın bir yolunu bulan bu ufak tefek kızla tanıştım. Ateşliydi, komikti ve bana hiç kimsenin yapmadığı şekilde meydan okudu. Ve evet, âşık oldum."

Matthew'nun onu bu şekilde görmesine şaşıarak dik dik yüzüne baktı. Sonra kollarını bağladı. "Ufak tefek derken neyi kastediyorsun? Ben ufak değilim ki!"

"Ne? Aaa, şey. Katy senden epeyce kısaydı. Çok zayıftı. Büyürken düzgün beslendiğini sanmıyorum." Durdu, üzgün görünüyordu. "Doğru düzgün büyütülmüş olsaydı senin kadar uzarmıydı merak ediyorum. İnsanların yaşam şekillerinin bu kadar çok şeyi değiştirebilmesi ne kadar korkunç. Yaşam şeklimiz sadece zihinsel olarak değil, fiziksel görünüşümüzü de değiştiriyor."

"Katy benden çok daha cesur."

"Eminim bu doğru değil. Ben... *geldiğimde*... etrafın askerlerle çevriliydi, şehrinin kurtarmaya çalışıyordun. Ailenle birlikte Carlisle'ı terk etmeyi seçebilirdin ama yapmadın, savaşmak için kaldın. Ya da en azından sadece neler olacağını görmek için evde kalabilirdin ama siperlerdeydin, toplar için askerlere yardım ediyordun. Bu gerçekten çok cesurca. Zayıf olan benim. Senin iki versiyonunun yanında ben bir korkağım."

"Bence çok cesursun. Muhabir olarak bir savaş meydanına gittin. Bu gerçekten yürek ister."

"Sanırım o sadece bir aykırılıktı," diye kabul etti alçak sesle. "Sanırım şöhreti gözümü boyadı. Eğer oturup biraz düşünseydim büyük olasılıkla editörümü geri çevirirdim."

Katherine de sesini alçalttı. "Matthew, sana bir sır vereceğim. Bence gerçek kahraman diye bir şey yok. Sadece hayatta kalma içgüdülerini, inanılmaz derecede gözü pek şeyler yapabilecek kadar uzun süre göz ardı edenler kahramandır."

"Sanırım doğru. Geç anlamış olsam da galiba doğru kararı verdim ya da bu yüzyılda yaşayan versiyonum öyle yaptı. Carlisle'ı müdafaa etmek için bir can feda etmeye değer."

Sessizlik oldu ve sonra Matthew gülümseyerek gerginliği dağıtmaya çalıştı. "Dur bir dakika... dinozorlardan haberin var mı senin? Birkaç yıl öncesine kadar henüz keşfedilmemişlerdi."

Kate başını iki yana salladı. Matthew sırtıttı, geldiğinden beri en heyecanlı gülüşüydü. "Çok şaşıracaksın. Fosilin ne olduğunu biliyor musun?"

Uzun süre konuştular ve Katherine *dünyada gezinen dikenli dev kertenkelelerin* şokunu attığında, Matthew'nun tüm anlatıklarıyla çok ilgiliydi ama çok yorgun düşmüştü, uyumasına müsaade etti. Sabah olduğunda, çok az uyuduğundan ve aşırı endişelendiğinden dolayı berbat görünüyordu. Matthew gece birkaç kez uyanıp kusmuştu ve Kate hep yanındaydı. Öğlene kadar yataktan çıkmayıp hareket edebilmek için yeterli enerjiyi toplamaya çalıştılar.

1
1
1

31. BÖLÜM

Katherine Galloway, kapalı "**Matt'in dört kolay adımda ~*~ evlenme teklif etmesi ~*~ için yardım**" grubuna **Matthew Galloway**'i davet etti.

Üyeler (35) • Paylaşılan (250)

Dosyalar /v7/Zaman-düzlemi-2019/MS-164

CARLISLE, İNGİLTERE, 2039

Matt kahvaltı ve kahve alırken Kate arabada onu bekliyordu. Tableti titredi, Matt'ten mesaj gelmişti: "Clove'u hatırladım." Kafeden göndermiş olmalıydı. Kate mesaja bakıp anlamını çözmeye çalıştı. *Clove*? *Clove* da neydi? Yanlış mı yazmıştı acaba?

"Tom, *Clove*..." Giderek yaklaşan siren sesleriyle konuşması yarım kaldı. Kate dehşet içinde arka camdan baktı. Restoranın otoparkına bir polis arabası yanaşıyordu.

"*Kahretsin*," dedi Tom dişlerinin arasından. Hemen motoru çalıştırdı.

İki memur arabadan atlayıp ellerinde silahlarıyla restorana daldılar.

"Bu da ne?" dedi Kate. "*Hayır*. Neler oluyor?"

Restoranın içinde büyük bir gürültü koptu. Kate dışarıya koşan insanları dehşet içinde izledi.

> UYARI: 2039 zaman düzleninde Matt tehlikede

> Önceki sonuçlara dayanarak müdahale önerilmedi

"Senin için de alarm vermiş olmalılar," dedi Tom hızla geri dönerken. Yüzleriniz MBL'deki kapalı devre kameralara yakalanmış olmalı."

"Ne?! Dur. Nereye gidiyorsun? Ona yardım etmemiz gerek." Kate arabanın kapısını açmak için uzandı ama Tom omzundan tutarak ona engel oldu.

"Kate, hayır. Gitmemiz gerekiyor."

"Matt. Onu bırakamayız, beklememiz..." Binadan peş peşe silah sesleri duyuldu, Kate dondu.

Tom gözlerini sımsıkı kapatıp nefes aldı. "Gitmeliyiz."

Tom açıklama yapmadan, başka polis arabası var mı diye sağını solunu kontrol ettikten sonra arkadaki çıkışa sürdü. "Kate, büyük ihtimalle tutuklanmıştır. Polisler bizi de yakalamadan gitmek zorundayız. İskoçya'ya geçmeliyiz."

"Ama..." Titriyordu, ne yapacağını bilemedi.

"Onu merak etme. Sadece nezarete alırlar, onu çıkarabiliriz. Her şey yoluna girecek."

Bu olamazdı. Bir kez daha olamazdı.

"Kate. Lütfen," dedi Tom güçsüzce ona bakarak. "Her şey düzelecek."

Gözyaşları boğuldu.

"Her şey yoluna girecek," diye tekrarladı Tom otoyola çıkan sapağa dönerken. Ondan çok kendini rahatlamaya çalışıyor gibiydi.

Kendi Matthew'yu, yani bu Matthew için mi yoksa tanıyıp kaybettiği tüm Matthewlar için mi ağladığını bilmiyordu. Tarih boyunca aynı şeyi yaşamışlardı, birbirlerini bulup âşık olmuşlar ve birlikte yaşayamadan birbirlerinden koparılmışlardı. Neden Matthew onu hep yalnız bırakıyordu?

Bir insanın bu kadar yürek burkan bir acı ve aşkla nasıl yaşayabileceğini merak etti. Matthew onundu, hep onun olmuştu ve şimdi yoktu. Neden hep bitmek zorundaydı? Ya da neden

başlıyordu? Zihni binlerce anı arasında dolaşıyordu; beynine üşüşen sahnelerin hiçbirine odaklanamadı. Hiçbirini nereden anımsadığını bulamadı. Birlikte yaşadıkları hayata dair anlar zihninden akıp geçti; Matthew ona gülümserken, sohbet ederlerken ve öpüşürlerken. Teknedelerdi ve sonra mum ışıklarıyla aydınlatılmış bir bahçede, şimdi de bir bilim laboratuvarında. Gerçek anılar mı yoksa teyzesine ait anılardan mı olduklarını söyleyemedi... Hayır, onundu... hepsini onlar yaşamışlardı.

Matthew onun hizmetçisi olmuştu, ona bir at arabasından bakışını görebiliyordu, ve ona nasıl röportaj yapacağını öğretmişti. Birbirlerine e-postalar yazarak flört etmişlerdi ve her zaman, her zaman Kate'i sevmişti. Onunla her tanıştığında. Ve her defasında birbirlerini yitirmişlerdi.

Matthew'nun onun kollarında öldüğünü ve kendisinin de Matthew'nun kollarında öldüğünü hatırlıyordu, tekrar tekrar. Bu dansı, bu dehşet verici, güzel dansı zamanda kaç kez yapmışlardı? Neden yapmışlardı? Onlarda özel olan neydi de geri gönderilip evren tarafından sürekli birbirlerine çekiliyorlardı? Neden işler hep ters gidiyordu? Neden bir kez olsun işe yaramıyordu? Kate gözlerini kapatıp dudaklarını bükerek tarih boyunca her Matthew'nun nasıl ona dünyanın merkeziymiş gibi baktığını hatırladı.

Kate onun merkezi miydi? Ya da doğrudan dünyanın merkezi? Bu çok kendini beğenmiş bir düşünceydi ama evrenin ya da Tanrı'nın ya da başka yapacak hiçbir işi olmayan bir uzaylının, onları bu şekilde tekrar tekrar bir araya getirmesinin, yakınlaştırmasının ve sonra birbirlerinden bu kadar kolayca koparmasının bir nedeni olmalıydı. Neden?

Cevapları bilmesi gerekiyordu çünkü bunu tekrar yaşayamazdı. Her seferinde neyi yarım bırakıyorlardı da evren çözemiyordu, öğrenmek zorundaydı.

Kate başını ellerinin arasına aldı. Bitkindi.

Neradeyse sınırdaydılar, güvende olmalarına az kalmıştı. Ama giderek Matthew'dan uzaklaşıyordu. Onu nasıl arkada bırakabilişlerdi?

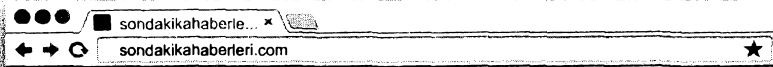
"Geri döneceğiz," dedi Tom alçak sesle, sanki zihnini okuyordu. "Bakteriyi aydınlığa kavuşturduktan sonra. Önce bunu halledeceğiz ve sonra onun için geri döneceğiz."

"Ben daima onun için geri döneceğim," dedi Kate. "Sadece bu kez, beni beklemiyor olacağından endişeliyim."

Kate derin bir nefes aldı. Matt ne yapmasını isterdi? Cevap basitti. MBL ve bakteri hakkındaki gerçeği açığa çıkarmasını ve deney tüpünü herkese göstermesini isterdi.

Kate donup kaldı.

"Bakteri Matt'in cebindeydi," diyen kendi sesini duydu, sesi boşlukta gibiydi. "Artık deney tüpü elimizde değil."

Anasayfa> Haberler > Terörizm

İskoç öğrenci terör yüzünden tutuklandı

45 Yorum

Matthew Galloway, 18, bu sabah ülkeden kaçma girişimindeyken heyecanlı bir operasyonla polis tarafından tutuklandı. Hükümet binalarına izinsiz girmeye çalışırken yakalandıktan sonra devlet sırlarına erişmek niyetiyle gizli belge, malzeme ve araba çalmak suçlarıyla MI5 tarafından aranıyordu.

MI5'in hızlı davranmasıyla hiçbir terör girişiminde bulunamadan yakalandı.

Matthew Galloway görünüşe göre ailesinin ayak izlerini takip ediyor. Kendisiyle aynı isme sahip olan amcası, 2019'daki son savaş sırasında vatana ihanet etmekten tutuklanmıştı. Karısı Katherine'le birlikte kaçmaya çalışırken yakalanmıştı. İki terörist de yakalama esnasında karşı çıkarken aldıkları yaralar nedeniyle ölmüştü.

Matthew Galloway'in iki suç ortağı olduğu biliniyor. Şu anda İskoçya'ya kaçmakta oldukları bilinen iki kişinin tutuklanmaları için tüm sınırlara acil durum çağrısı yapıldı. MI5, çok tehlikeli oldukları göz önünde bulundurularak hareket edilmesi için uyardı. Elllerinde tehlikeli bir biyolojik silah olma ihtimalinden bahsediliyor.

Görenlerin derhal polise bilgi vermesi bekleniyor. Son derece tedbirli olun ve kesinlikle yaklaşmayın.

Kırım, Ukrayna, 1854

Katy ve Matthew generallerin toplandığı çadıra doğru uçarca-sına koştular. Muhafıza çarpıp içeriye daldılar. İngiliz ve Fran-sız ordularının en yüksek rütbeli subayları oradaydılar.

“Ateş altındayız!” diye haykırdı Katy. “Ruslar, kampa ateş açtılar!”

Bir süre hiç kimse kıpırdamadı, içerisi sessizdi, silah sesleri ya da yaklaşan bir roketin vızıltısı duyulmuyordu.

Lord Somerset kıpkırmızı yüzüyle ayağa kalktı. “Kit! He-men şimdi çık buradan,” diye patladı ve subaylar Fransızca birbirlerine bağırmaya başladılar. “Yeteri kadar yalan söyle-din.”

“Yalan söylemiyorum,” dedi çaresizce. “Çadıra bir roket çarpacak.”

“Daha güvenli bir yere geçmeniz gerekiyor yoksa buradaki herkes ölecek,” diye ekledi Matthew yüksek ve kararlı bir sesle.

Lord Somerset, “Bu vatan hainliği!” diyerek hiddetlenir-ken Fransız subaylardan biri ayağa kalktı. Şüphyle bir lorda bir Matthew’ya baktı ve sonra çadırın girişine yöneldi. Diğer Fransız subaylar da telaşla onu takip ettiler.

Lord Somerset gözlerini devirdi. Diğer adamlara içeride kalmaları için bağırıp emirler yağdırdı ama onlar çoktan çıkışa yönelmişlerdi. Katy çıkmaları için kenara çekilip Mathew’yun rahatlamış bakışlarına aynı hislerle karşılık verdi. Başarmışlar-dı. Subaylar ölmeyecekti. Onları kurtarmışlardı.

Ama Lord Somerset öfkeden deliye dönmüştü. “İkinizi de vatana ihanetten tutukluyorum,” dedi.

“Hayhay,” dedi Matthew. “Ama şimdi çadırdan çıkmamız gerekiyor.”

"Kaçabilesiniz diye mi? Hiç sanmıyorum." Lord Somerset masaya oturup onları da yanına çağırdı. "Böyle bir aptallıkla ne yapmaya çalıştığınızı bilmek istiyorum."

Matthew bir an karşı çıkmaya hazırlanıyormuş gibi baktı ama sonra yanındaki bir sandalyeye çöktü.

"Peki. Ama izin verin yardımcım gitsin. Onun konuyla bir ilgisi yok, sadece emirlerimi yerine getiriyordu."

Lord Somerset, Katy'yi tutan askere dönüp başını salladı. Adam onu serbest bıraktı ve Katy hemen geri çekildi.

"Kit, dışarı çık. Hemen."

"Hayır!" dedi ama asker onu dışarıya sürükledi, direnecek gücü yoktu.

"Çok önemli bir toplantıyı böldüğünün farkındasın, değil mi? Rusların savaşı kazanması için mi çalışıyorsun?" diye sordu Lord Somerset. Konuşmaya devam edemedi çünkü o anda bir ıslık ve yüksek sesli bir patlama duyuldu ve roket çadıra çarptı.

Carlisle, İngiltere, 1745

Matthew iyileşmiyordu. Katherine aralıksız hastabakıcılık yapıyordu ama durumu giderek ağırlaşıyordu. Teni yaralarla doluydu, artık saçsız olan kafatası kabarıp şişmişti. Sürekli kusuyordu, ne zaman doğrulmaya çalışsa başı dönüyor ve bayılıyordu. Nerede olduğunu hatırlamakta zorlanıyordu. Katherine endişeyle başında bekliyordu.

Doktor çağırmıştı ama hastalığına teşhis koyulamamıştı. Doktor kanını almaya kalkışınca Katherine, Matthew'nun hıfzı ile ilgili dersini hatırlayarak onu durdurmuştu. Parasını verip göndermiş ve Matthew'yu rahat ettirmeye çalışarak iyi olmasını ummuştu.

“Katherine,” dedi yaralarını temizlerken. “Çok üzgünüm.”

Katherine şiş yüzüne bakarak yutkundu. “Saçmalama. İyileşeceksin. Sen... hayatta kalmak zorundasın Matthew. Lütfen.”

Matthew yanağını okşadı. “İyileşmeyeceğim Katherine. Çok özür dilerim. Umarım... Seni tanıdığım için çok mutluyum. Buraya geldiğime pişman değilim, beni ölüme götürse de birkaç gün seni görmek çok güzeldi. Nedeni bu. İkimiz de biliyoruz. Değişime uğradığım için ölüyorum. Başarabilecek kadar güçlü değilmişim, beni öldürüyor. Ama pişman değilim. Biraz daha zamanım olsaydı tekrar tekrar dönüşebilirdim.”

Katherine ağlamamaya çalıştı, gözlerini kırpıştırıp yaşların akmasını engelledi. “Sensiz devam edemem Matthew. Ne yaparım ben? Ne yapabilirim?”

“Mutlu olmaya çalış.”

“Olamam,” dedi, şimdi hıçkırarak ağlıyordu. “Seni ikinci kez kaybedemem. Bu nasıl bir adalet?”

“Bu adil olmaktan öte Katherine. Öldükten sonra beni tekrar buldun. Bu kaç kişiye kismet olur?”

Oturup onu kucaklamak istedi ama gücü kalmamıştı, yapamadı. Yalnızca saçını okşayabildi.

“Matthew, ya bana da olursa? Ya sen ölünce 1745 yılına, diğer Matthew’nun yanına gidersem? Hayatta kalmayı başaramazsam ve o da benim ölümüne şahit olursa? Ve bu sonsuza dek böyle devam ederse? Korkuyorum.”

“Ben de. Ah Tanrım, Katy, ben de korkuyorum. Ama öyle olacağını sanmam. Neden olsun ki? Bunu yapan her kimse hayatımız boyunca bizi izlemiş olmalı. Sadece ölesin diye seni geçmişe göndermezler; hiçbir amaca hizmet etmez. Sanırım beni bu şekilde göndererek bir hata yaptılar. Bize yardım etmek istediler ama işler yolunda gitmedi. Belki... belki seni hasta olmadan geçmişe göndermenin bir yolunu bulabilirler. Ya da belki bir daha hiç olmaz. Belki burada olmamıza sebep olan şey

her neyse onu başarmışsınız. Umarım başarmışsınız.”

Gözlerini kapadı. Sık sık nefes almak için dursa da konuşmak onu yormuştu. Kendini yatağa bırakıp uykuya daldı. Hava onu göremeyeceği kadar kararana dek Matthew'yu seyredip söylediklerini düşündü. Sonra da yanına kıvrılıp uyudu.

Uyandığında, Matthew ölmüştü.

- > UYARI: 1745 zaman düzleminde "MATTHEW" transfer esnasındaki yüksek radyasyon seviyesi nedeniyle zaman dışı kaldı
- > Yakın zamanlar arası transfer uygulanabilir değil
- > Operasyon sona erdi
- > Sistem yeniden başlatılıyor
- > Kullanıcı girdisi bekleniyor
- >bekleniyor....
 - >> Komut alındı
 - >> Deneklerin yeniden yüklenmesi başlatıldı
- > Yeni işletim yolları hesaplanıyor
- > Zaman düzlemi aranıyor
- > Dosya transfer ediliyor
- > Denek "MATTHEW" dosyası yükleniyor
- > Denek "MATTHEW" yeniden yükleniyor 5...4...3...2...1
- > Transfer tamamlandı
- > 1745 zaman düzleminde "KATHERINE"nin transferinin tamamlanması bekleniyor
- >bekleniyor....

32. BÖLÜM

Matthew Galloway, Katherine Galloway'i bir gönderide etiketledi:

BÜTÜN HAYATIM BİR KOMPLODAN İBARET! Artık hiçbir şeyi anlamıyorum. Tanıdığım herkese... evliliğimin gerçekleşmesini sağladıkları için... teşekkürler. Hepinize gerçekten güvenebileceğimi bilmek çok güzel. Kate, bunu sana ödeteceğim. Bir daha bu kadar kolay etkileneceğimi sanma...

Begen • Yorum yap • Paylaş

Dosyalar/v7/Zaman-düzlemi-2019/MS-165

Kırım, Ukrayna, 1854

Roket kulakları sağır cden bir gürültüyle çadıra düştü. Çadır ateş alırken etrafa korkunç bir sıcak ve ses yayıldı.

Matthew.

Katherine içeriye koştu. Çadır çoktan çökmüştü, çatısı kül ve alevlerle birlikte içeriye düşmüştü. Gökyüzü dumanla kaplıydı.

Matthew'yu göremeyince kalbi bir anlığına durdu. Burada değildi, tamamen yok olmuştu. *Neredeydi?* Ve sonra masanın altından sürünerek çıktı, dumandan etkilenmemek için kolunu yüzüne siper yapmıştı. İyi olduğunu görünce rahat bir nefes aldı, hayattaydı ama sonra alevler birden yükseldi ve her şey üzerlerine çöktü. Tenine değen çadır örtüsü yanıyordu. Çadır direklerinden biri omzuna düştü. Matthew'yu göremiyordu. Yanan kumaş katmanları, alevler ve dumanların altında kalmıştı.

Katherine öksürerek boğazını temizlemeye çalıştı. Dehşet vericiydi. Etraflarındaki dev alevler kendisini küçük, kırılgan ve savunmasız hissetmesine neden olmuştu.

Gömleğinin yakasını ağzına kadar çekip masaya ulaşmaya çalıştı. Yan döndürene kadar çekti. Matthew'dan iz yoktu; sonra onu gördü, az ilerde yerde yatıyordu. Çadır direklerinden birinin altında kalmıştı. Hem onun hem de yanan kumaşın ağırlığı altında eziliyordu. Ona doğru sürünerek ilerledi.

"Dışarı çık! *Uzaklaş!*" diye bağırdı Matthew ama Katherine umursamadan direği tuttu. Alev alev yanıyordu ama durmadı, sadece çekti. Çaresizlik içinde haykırdı. Direk yerinden kırılamıyordu. Çok güçsüzdü ve yoğun dumandan boğulmak üzereydi. Yapamadı, Matthew'yu kurtaramadı.

- > UYARI: 1854 zaman düzleminde denek "MATTHEW" büyük tehlikede
- > Deneğin zaman dışı olması yakın
- > Müdahale önerildi
- >> Müdahale reddedildi

Birden etrafında onunla birlikte çeken kollar gördü ve direk hareket etti. Lord Somerset'ti. Matthew dizlerinin üstünde doğrulmaya çalışırken direği kenara çekti. Alevleri söndürmek için kıyafetlerine vuruyordu.

Katy çıkışı bulmak için kafası karışmış bir halde etrafına bakındı. Sadece duman vardı. Gözleri ve boğazı yanıyordu ve dışarıya, temiz havaya çıkmaktan başka hiçbir şey umurunda değildi.

Koluyla ağzını kapatıp, "Bu taraftan," diye bağırdı Somerset ve Matthew'ya. Arkasından sürünerek gelen Matthew bacağını sıktı. Katy arkasına bakmadan kaskatı olmuş bacakla-

rıyla ilerlemek için kendini zorladı. Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen yanma ve acıdan sonra dışarıya, günışığı ve temiz havaya çıktılar.

Katy kendini yere atıp derin derin nefes almaya çalıştı. Matthew yanına düştü. İsten simsiyah olmuştu ve dumandan gözleri yaşarmıştı ama hayattaydı, başarmışlardı. Gözlerini kapadı, yaşlar yanaklarından aşağıya süzülüyordu.

Ve bir patlama daha oldu, peşinden acı dolu bir çığlık duyuldu.

“Yardım edin!” Lord Somersset acı acı haykırıyordu. Çadırda mahsur kalmıştı.

Kate bir an bile tereddüt etmedi. O Matthew’yu kurtarmasına yardım etmişti. Matthew’nun karşı çıkmasını ve panik içinde kolunu tutan zayıf elini umursamadan çadıra geri koştu.

Lord Somersset hemen girişteydi, göğsüne bir direk düşmüştü. Katy bütün gücüyle iterek onu kurtarmaya çalıştı. Kendisine yapılmış olan bir iyiliğe karşılık vermekten öteydi. O, İngiliz ordusunun generaliydi. Ölürsen ne olacağını ya da savaşın ne yönde değişeceğini kim bilebilirdi? Onu kurtarmak zorundaydı.

Direk yukarı kalktı ve Lord Somersset dizlerinin üstünde doğruldu. Tam o sırada eli kaydı, inleyerek daha sert itti. Sonunda direği kenara çekmeyi başardı. Ama bu hareketiyle çadır yerinden oynamış olmalıydı ki başka bir direk yerinden çıktı. Katy kendini kenara atmaya çalıştı ama yeteri kadar hızlı hareket edemedi. Direk ona doğru savrulup tam karnına saplandı.

> UYARI: Denek “KATY” kritik durumda

> Eylem önerisi bekleniyor

> ...bekleniyor...

Nefes almaya çalıştı. Yaradan ve ağzının kenarından kan fışkırıyordu. Bir süre ciğerlerindeki dumandan başka bir şey hissedemedi ama sonra acıyı duydu. Öyle bir hızla zihnini esir aldı ki nasıl nefes alacağını, nasıl düşüneceğini bile unuttu. Sadece gözlerini kapatıp acının onu teslim almasını engellemeye çalıştı. Elleri ılık kanla kaplıydı, boğazını dolduran kan ağzından fışkırıyordu. Soluğu tükendi.

Matthew başı ellerinin arasında yanına geldi.

"Katy," diye bağırdı.

MatthewMatthewMatthew.

"Katy..." Sesi yumuşacık ve acı doluydu, Katy yüzünü acıyla buruşturdu. Bunu ona nasıl yapabilmisti? Çok mutlu olmuşlardı ve yeteri kadar zamanları olmamıştı. Tıpkı bir önceki sefer olduğu gibi.

"Seni seviyorum," demeye çalıştı ama sözcükler ağzından çıkmadı. Yalnızca aşk ve hayranlıkla göz kırpabildi. Şimdi Matthew'nun onun zamanına neden bir kez daha geri gönderildiğini anlıyordu. Çünkü o *kusursuzdu*.

"Seni seviyorum," dedi Katy ona bakarken defalarca. Saçlarına öpücükler kondurup yanaklarını ve dudaklarını okşadı. Hepsini kan içindeydi. "İyi olacaksın, iyisin, iyi olacaksın."

"Matthew..." dedi dudaklarının arasından. "Üzülme."

"Hayır! Hayır, bunu düzeltebiliriz."

- > Olumsuz yan etkiler olmadan durum düzeltilemez
- > Eylem önerisi bekleniyor
- > ...bekleniyor...

Katy'yi göğsüne doğru çekerken gözyaşları yüzüne düşüp kanına karıştı. Matthew'yu çok sevmiştir. Ona sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu düşünerek iç geçirdi. Sonra gözlerini kapadı, Matthew'nun gülümseyen yüzü hâlâ gözlerinin önündeydi. Ardından nefes alıp verişini durdurdu.

- > UYARI: 1854 zaman düzleminde "KATY" zaman dışı oldu.
- > Görev tamamlanamadı
- > 4. deneme amacıyla sistemin yeniden yüklenmesi için izin istendi
- >> İzin verildi

Anasayfa > Haberler > Terörist Saldırı

Görüntüler hükümetin komplosuna işaret ediyor

278 Yorum

Olayların beklenmedik yönde gelişmesiyle birlikte bu sabah terör suçlamasıyla MI5 tarafından tutuklanan 18 yaşındaki Matthew Galloway'ın suç ortakları yaptıklarını özetleyen bir basın bildirisi yayınlandı.

Zanlının 22 yaşındaki erkek kardeşi Tom Galloway ve İngiltere vatandaşı, Nottingham Üniversitesi öğrencisi 18 yaşındaki Katherine Finchley kaçmayı başararak İskoçya sınırını geçtiler. MI5'in zanlıların ülkelerine iade edilmesi isteğini geri çeviren İskoçya hükümetinin koruması altındalar. Bu cevap yalnızca iki komşu ülke arasındaki anlaşmazlığı perçinledi.

Teröristler, İngiliz hükümetinin 2020 yılı Kitle İmha Silahları Uluslararası Anlaşması'nı bozan bir kitle imha silahına sahip olduğuna dair ellerinde kanıtları olduğu iddiasındalar. Bu kanıt, isimdaşları ve akrabaları olan Katherine ve Matthew Galloway'ın sadece masum olduklarını değil, aynı zamanda Merkezi Bilim Laboratuvarları'nın kapanmış bir kolu olan işyerlerinde, kitle imha silahı kanıtlarını bulmaya çalışırken öldürüldüklerini de gösteren, 2019 tarihli bir video içeriyor. Teröristler tarihi kanıtların onları sadece bu videoyu bulmaya değil, aynı zamanda biyolojik silahı ortaya çıkarmaya da yönlendirdiğini söylüyorlar. Hükümet, stokları arasında olduğunu bildirmemiş olsa da ellerinde hâlâ mevcut.

Eğer iddiaları doğruysa bu durum, İngiltere ve Avrupa arasında yaklaşmakta olan müzakerelerde sert sonuçlar doğurup ticaret ve ithalat konusundaki anlaşmazlıkları büyütecektir.

Suçlamalara cevaben İngiltere Başbakan'ından henüz hiçbir açıklama gelmedi. İnternet sitemizdeki güncel haberleri takip ederek fikirlerinizi

#BakteriSuikastı etiketiyle bizimle paylaşın.

İlgili Haberler:

Gallowaylar 2019 yılında susturulmak için mi öldürüldü?

İskoç hükümeti vatandaşlarının haklarını koruyacağını taahhüt ediyor

Tom Galloway meşhur bilgisayar korsanı Spartacus mu?

King William, İskoç hükümetinin Balmoral'a el koymasına "öfkeli"

Video: Teröristlerin Nottingham Üniversitesi'ndeki odalarına göz atın

Kamuoyu: Sınırlarımızı kapatmalı mıyız?

Bağlantı nedeniyle görüntü biraz bulanıktı ama Nancy ve Flo'nun yüzlerindeki kaygılı ifade açıkça görülüyordu. Kate ve Tom'la birlikte onun ailesinin evindeydi. Matthew'nun tutuklanmasının üzerinden üç gün geçmişti.

"Kate, neler oldu?" diye bağırdı Flo. "Tavan arasına çıkmanıza müsaade ettik ve ondan sonra bildiğimiz tek şey kanun kaçağı olduğunuz, İskoçya'da saklandığınız ve erkek arkadaşının terörden tutuklandığı!" Eğer büyükannesi bu kadar endişeli olmasaydı, olanları hayranlıkla karşıladığı söylenebilirdi.

Kate utanarak kafasını kaşıdı. "Evet. Son birkaç gün çok hareketli geçti."

"Annen ve baban çok kızgın. Erkek arkadaşın *olduğunu* bile bilmiyorlarmış."

İçini çekti. "Biliyorum. Onlarla konuştum." Çok keyifli bir konuşma olmamıştı. "Sizi biraz geç aradığım için özür dilerim. Basın toplantısından beri sürekli röportajlarla meşguldük."

"Bu konuşmayı yaparak kendinizi nasıl tehlikeye atarsınız? MI5 izinizi sürüp sizi bulmaz mı?"

"Tam olarak nerede olduğumuzu biliyorlar. Saklanmıyoruz. Matt'in ailesiyle kalıyoruz. Bize bir şey yapamazlar."

"Neden?" diye sordu Nancy öne doğru eğilip Flo'yu dirseğiyle kenara itti.

"İngiltere, suçluları vermesi için İskoçya'ya baskı yapamaz, özellikle de politik suçlulara."

"Kate, sen iyi misin?" diye sordu Nancy. "Bu konuda şaka yapmak zorunda olmadığını biliyorsun. Ne kadar korkutucu olabileceğini biliyorum."

"Nine, dürüst olmak gerekirse, alaya almayı bırakırsam eminim yatağa girip bir daha da çıkmam. Şimdilik sözcük oyunlarımla aklıma mukayyet olmaya çalışıyorum."

"Peki, bu durumla nasıl baş edebiliyorsan öyle olsun. Ama bil ki hepimiz yanındayız."

"Teşekkürler nine." Kate büyükannelerinin orada olup ona sınımsıkı sarılarak rahatlatıyor olmalarını diledi. Ağlamamaya çalışarak yutkundu.

"Demek Matt'in ailesiyle kalıyorsunuz?" dedi Flo. "Nasıl insanlar?"

"Çok tatlılar. Olanları şaşırtıcı bir şekilde doğal karşıladılar. Sanırım sonunda Tom'un bilgisayar korsanlığı yüzünden böyle bir şey olacağını tahmin ediyorlardı. Onları en çok şaşırtan şey ilk tutuklananın Matt olması oldu aslında."

"Matt'ten haber var mı?"

Kate içini çekti. Onları Matt'in çocukluk odasından arıyordu. Yastığını kucağına çekerek etrafına bakındı. "Hayır. Henüz yok. Ailesi onunla bağlantı kurmaya çalışıyor ama hâlâ sorguda ve telefon görüşmelerine izin yok."

"Umarım doğruyu söylediğiniz kanıtlandığında onu bırakırlar. Terörist olmadığınız ortaya çıktığında içeride tutamazlar."

"Tabii eğer kanıtlanırsa. İngiliz hükümeti hâlâ konu hakkında konuşmayı reddediyor. Teröristlerin iddialarını kabul etmeyeceklerini söylediler. Deli saçması."

"Ne? Bu saçmalık!" Nancy öfkeyle küfretti. Kate onu çok özlemişti. "Bunu yapamazlar, kanıtınız var!"

"Biliyorum. Ama videolar kolaylıkla taklit edilebilir." Kate umutsuzca içini çekti. "Bakteriye ihtiyacımız var ama Matt'te. Polis onu cebinde bulmadıysa bile bakteri dondurucuda muhafaza edilmediği için çoktan ölmüş olabilir. O artık kayıp."

"Başka bir örnek alamaz mısınız?"

Kate duraksadı. "Belki. Gerçi nasıl olabilir bilmiyorum. Bizim tekrar MBL'ye girmemize izin verecek değiller."

Kate elleriyle yüzünü ovuşturdu. Çok yorgundu ve kaygılanmaktan uyuyamıyordu. İnsanlar olanları öğrenince birinin

durumu ele alıp gerçeği ortaya çıkaracağını düşünmüştü ama değişen bir şey yoktu. Hikâye çoktan cazibesini kaybetmeye başlamıştı ve Avrupa'yla savaşa girilirse neler olacağını kim bilebilirdi? Hükümet bakteriyi savaşta kullanmaya karar verebilirdi. İddialarını ispatlayamadıkları için bakteri tüm dünyaya yayılırdı. Bakteri tüpünü geri alabilirlerse engel olmak çok kolay olacaktı. Neler olacağını hayal etmeye çalıştı. Bakteri piyasaya sürülürse dünyaya neler olacaktı? Kesinlikle her şey zarar görüp yok olacaktı.

Onları biraz da olsa rahatlatan tek şey Matthew ve Katherine'in 2019 yılına ait videolarının orada olmasıydı. Eğer bakteri yayılırsa, birileri iddialarını hatırlayıp videoya bakabilirdi. Aşığı yeniden yapıp bakteriyi durdurabilirlerdi bile... tabii çok geç kalmış olmazlarsa.

Telefonu çaldı. Birisi daha arıyordu. *The Times* gazetesi bütün gün röportaj için arayıp durmuştu. Tom saatlerdir sorulara cevap vermekle meşguldü, aynı zamanda videoları yayınlamak için kullandıkları internet sitesinin sürekli izlenmekten çökmemesini sağlamaya çalışıyordu.

"Gitmek zorundayım nine, büyükanne. Birkaç gün sonra ortalık yatıştığında tekrar ararım, olur mu? Sizi seviyorum."

"Tamam tatlım. Senin için dua edeceğiz. Yaptığınız şeyle gurur duyuyoruz. Teyzenin adını temize çıkardın. Bizim için harika bir şey yaptın Kate."

Kate bağlantıyı sonlandırıp gazetenin çağrısına cevap verdi. Uzun bir soru listeleri vardı, Matt yanında olmadan savaşmaya devam edecek gücü kendinde bulmaya çalışarak hepsini tek tek cevapladı.

Kate çayını bir kenara koyup banyoya koştu, midesi yine çok kötüydü. Bu şekilde devam edemezdi, kaygılarından dolayı

hasta oluyordu. Ve bu sabahki haber her şeyi daha da kötü yapmıştı. Küvetin kenarına oturdu. Sabah Tom'la yaptıkları konuşma aklına geldi. Anne ve babasıyla mutfak masasında oturuyordu. Yanlarına gittiğinde elindeki gazeteyi ona doğru itti.

"Matt dün sabah acil bir emirle mahkemeye çıkmış," dedi Tom.

Gözlerini haber başlığında, Matt'in resminde gezdirdi. Baş öndeydi ve elleri kelepçeliydi. Küçücük ve bozguna uğramış görünüyordu.

"'Ulusal güvenlik' için gizli mahkeme yapmışlar. Terör faaliyetleri nedeniyle suçlu bulunmuş. Müebbet hapis cezası almış."

Kate gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ama sanki aldığı hava ciğerlerine ulaşmamıştı. Üç ay sonra hikâyeleri unutulmuştu. Hiç kimse suçlamaları kanıtlamak için uğraşmamıştı ve savaş tehdidi o kadar ciddiydi ki gazeteler onları unutmuştu. Ve Matt suçlu bulunarak ömür boyu hapse mahkûm edilmişti. Ne yapacağını bilmiyordu.

Hapishaneye girip Matt'i kurtatabilirdi; tabii kendisi yakalanmadan İngiltere'ye girebileceğini varsayarsak. Laboratuvara geri girip yeni bir numune alabilirdi; tüplerin başka bir yere götürülmediğini varsayarsak. Aklına gelen her fikir fazlasıyla saçma gibiydi. Hiçbir şey yapamıyordu, Matt olmadan oluyordu. Yapamazdı.

İskoçya'da Matt'in ailesinin yanında kapana kısılmış gibi görünüyordu, her gün yeni bir güne uyanıp bakterinin yerinin bulunduğu ve yok edildiğine dair haberler umarak ve aynı zamanda bakterinin salındığından ve Avrupa'ya yayıldığından korkarak.

Ağzını çalkalayıp lavaboya tükürdü. Endişe midelerini bulandırıyor ve neredeyse her sabah kusmasına neden oluyordu. Her şeyin yarattığı stresle regl'si bile kesilmişti. Öylesine has-

ta hissediyordu ki. Gerçekten ciddi bir rahatsızlığı olmalıydı ya da... Aynadaki solgun yüzüne baktı ve bir anda ne olduğunu anladı. Nasıl daha önce fark edememişti?

Hamileydi.

Ellerini çekinerek karnına bastırdı. Hamile miydi?

Kate acı dolu bir ses çıkardı. Bir an ağlayacağını sandı ama sonra kendini deli gibi gülerken buldu.

Bebeği olacaktı. Matthew'nun bebeği. *Nihayet.*

Çok farklı şekillerde vücut bulmuşlardı ve bu defa hamileydi, ikisi de hayattaydılar. Birlikte olmasalar bile her şeyin üstesinden gelmişlerdi. Bu mutlu ve huzur içinde olacakları bir zaman olmak zorundaydı, canlı olarak kaçmayı başardıkları bir zaman olmalıydı bu.

Kate birdenbire ne yapacağına karar verdi. Çocuklarının doğacağı dünya güvenli bir yer olmak zorundaydı. Öylece oturup birinin bu durumu düzeltmesini beklenemezdi, artık olmazdı. Dünyanın bakteriden kurtulduğundan emin olması gerekiyordu, bebeği için. Matt'i ve bakteriyi hapishaneden çıkarmalıydı.

Kate plan yapmaya başladı. Karnı büyüdükçe kurtarma girişimi kaçınılmaz oluyordu.

Diğer yaşantıları hakkında araştırmalar yaptı; uzun süren yaşam serüvenlerinde her anının nereye oturduğunu çözmeye çalıştı. Matthew'nun Kırım Savaşı hakkındaki makalelerini buldu; *The Times* gazetesinin arkasında uzun ince makalelerdi. Bütün bir öğleden sonrayı yazdıklarına ve gururla atılmış "Kendi Muhabirimiz" manşetine ağlamakla geçirdi.

Şu anki hayatında asla düşünemeyeceği, geçmişte kalmış silik savaşlar, bir anda tarihteki en önemli anlar oluvermişti. Daha önce pek çok defa Matthew'yla birlikte dünyayı yok olmaktan kurtarmışlardı ancak şimdi ne büyük değişiklikler

yapmış olduklarını fark ediyordu. Jakobitlerin ayaklanmasını engelleyerek İskoçya'nın açlıktan kırılmasını önlemişlerdi. Yüzyıl önce Kırım'da İngiltere ve Fransa savaşı kaybetmesinler diye generalleri kurtarmışlardı.

Ve şimdi de, bakterinin zarar vermemesi için dünyayı korumak zorundaydılar. İnsanlık onlar olmadan bunu yapamazdı. Yoksa zamanda gidip gelmelerinin nasıl bir amacı olabilirdi ki?

Kurtarma girişiminde başarısız olur da geri dönemezlerse diye bebeğine mektuplar yazdı. Çocuğunun, onu çok sevdiğini ve ikisinin de onu isteyerek terk etmediğini bilmesini istiyordu. Geri dönecekti. Sadece kocasını bulup önce dünyayı kurtarma işini bitirmeliydi.

33. BÖLÜM

Katherine,

Bir şey konuşmamız gerekiyor, bir süredir düşünmekte olduğum bir şey. Bu akşam yemeğe çıkıyoruz, siyah elbiseni giy. Hangisinden bahsettiğimi biliyorsun. Seni seviyorum (akıl sağlığım için hiç iyi olmayacak kadar çok).

Matthew x

Dosyalar/v7/Zaman-düzlemi-2019/MS-166

ST ANDREWS, İSKOÇYA, 2039

Kate patlayacakmış gibi hissetti. Kendi bedeniyle savaşıyordu, teninin tüm gerginliğine karşın ıkındı. Saatler süren acıdan sonra çaresizce bitsin istiyordu.

Bitkin haldeydi ama ıkınmayı bırakmadı. Her yönden onu çeken basıncı aktarmak için elini tutan eli sıkı. Nihayet durmak bilmeyen inatçı güç durdu ve içinden bir şeyin kaymasıyla be-beğini doğurdu.

Başını geriye bırakıp gözlerini kapadı. "Bunu bir daha asla yapmayacağım," dedi kayıtlara geçsin diye. Son dokuz saattir ona biraz daha ilaç getirmeleri için her bağırışında olduğu gibi

hiç kimse umursamadı. "Yemin ederim. Matt geri gelip on çocuk istese bile umurumda değil. Bir daha olmayacak."

Gözkapaklarının arasından sızan pembe ışığa bakıp vücudunun alttaki diğer yarısını kaplayan pis ıslaklığı düşünmemeye çalıştı. Kimse ona çocuk doğurmanın bu kadar pis bir şey olduğunu söylememişti. Aşağıda berbat kokan bir şeyler olduğundan emindi.

Minicik bir ağırlık kollarına bırakıldığında adrenalin denizinde yürüyordu. Gözlerini açıp küçük kundağa baktı ve soluğu kesildi. *Mükemmeldi.*

Kate ona baktığında Matthew'yu görmeyi ummuştu ama şimdilik sadece yuvarlak, tombik yanaklı bir bebektir. Merakla gülümseyip ufacık parmaklarına dokundu, uzun kirpiklerini okşadı.

Kate bunu neden daha önce yapmadığını merak etti. Bu mutluluğu pek çok kez hissedebilirdi, her yaşamda ama bir şekilde hiç olmamıştı. Bütün yaşantıları boyunca bir çocuk yapmayı nasıl olmuştu da becerememişlerdi? Ne kadar garip olurdu, ta en başında Carlisle'da doğursaydı. Yeniden dünyaya geldiklerinde çocukları büyümüş olurdu. Onunla tanışabilirdi. Kendi kızından daha genç bile olabilirdi. Tarih boyunca kendi soyundan gelenlerin izini sürebilirdi ama şimdiye dek çocuk fırsatını kaçırmışlardı. Zamanları dolmadan ilişkiye girmeyi hiç başaramamışlardı.

Bebeğin gözleri titreşerek dış dünyanın parlak ışığı karşısında kıpırdandı. Kate için her şey yerine oturmuştu. Cevap sanki hep oradaymış da Kate'in dikkatini çekmeyi bekliyormuş gibi açıktı. O, bu bebek, hepsi bunun içindi. Defalarca gidip geri gelerek bu çocuğu yapmaya çalışmışlardı, bu küçük kıızı. Ve şimdi buradaydı.

Kate kendisini temiz yastıklara bıraktı. Başarı hazzıyla dili ve parmak uçları karıncalandı. Olmuştu. Katherine ve Matthew

hep yapmaları gereken bebeği yapmışlardı; sonunda, bunca denemeden sonra bebekleri şimdi devam edip hayatını yaşayabiliirdi ve onu yapmak için bu kadar çok geri getirilmelerinin nedeni her neyse onu yapabiliirdi.

Nihayet tekrar tekrar yaşamayı bırakabiliirdlerdi. İşte bu, diye düşünerek uyuyan kızına gülümsedi. On sekizinci yüzyılda yaşadığı zamanı kimin idare ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama en azından şimdi nedenini biliyordu. Tekrar geçmişe dönme-yecekti. Artık kızının devralmasına müsaade etme vaktiydi. Her şey planlandığı gibi giderse o ve Matt, kızlarının hikâyesinin bir kısmını görebilmek için oralarda olacaktardı.

Kalan tek şey bir isim seçmektir. Clove kulağına hoş geldi.

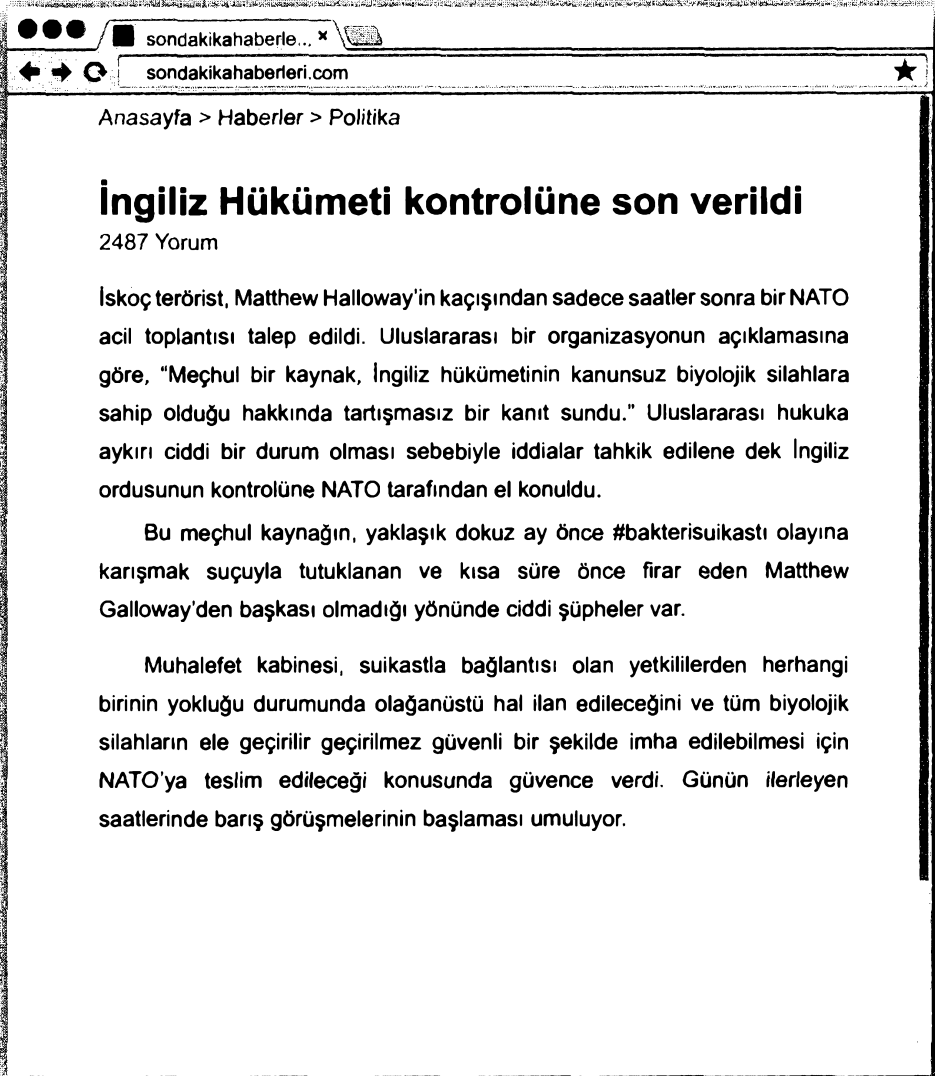
Üç gün sonra bebeğini Tom'a ve mutluluktan mest olmuş büyükannelelerine verdi. Kızını onu çok seven ellerde, güvende bırakıyordu. Kate hikâyelerini bitirmeye hazırıldı.

- > Hedefe ulaşıldı
- > Görev "Clove" hazır
- > Görev tamamlandı

K A P A N I Ş

Dosyalar/v8/Zaman-düzlemi-2040/MS-3

Matthew ve Katherine Galloway

Özgür Ansiklopedi'den

Katherine Galloway (evlenmeden önceki soyadı, Fincley) ve **Matthew Galloway** adı çıkmış Clove Sutcliffe'in anne ve babasıdır. Kendi çabalarıyla sağladıkları olası pek çok tarihi felakette hayati rol oynadıkları Tarih Denetim sistemi, Yinelenen Hayatlarıyla tanınmaktadırlar.

MS. 1728'den 2039'a kadar uzanan Yinelenen Hayatları, Şahsi Hayatlar bölümünde detaylı bir biçimde ele alınmıştır. En bilinen eylemleri, Bakteri Suikastı'nın hem ortaya çıkışında hem de keşfinde oynadıkları önemli roldür. Göze çarpan diğer başarıları, 1745 Jakobit Bağımsızlık Anlaşması, 1765 İskoç Kıtlığı'nı engellemeleri, başarılı Sivastopol Savaşı ve Rusların Londra'yı işgalini önlemeleri, Bletchley Parkı Katili'nin yakalanması ve Enigma Kodu'nun kırılmasıyla elde edilen 2. Dünya Savaşı zaferidir.

Hayatları, 2052'de başlayan, Tarihe Bırakılan Miraslar başlığı altında daha sonra ele alınan büyük Tarih Revizyonları akımını başlatmıştır ve tarihteki önemleri küçümsenmeyecek kadar büyüktür.

İçindekiler

1 Şahsi Hayatlar

1.1 1728–1745

1.2 1787–1805

1.3 1833–1854

1.4 1901–1918

1.5 1923–1941

1.6 1945–1963

1.7 1993–2019

1.8 2020–Bilinmiyor

2 Tarihe Bırakılan Miraslar

3 İnsan Yapımı Tarihi Eserler

3.1 Dijital belgeler

3.2 El yazması notlar ve günlükler

**3.3 Gazete makaleleri/kupürler ve diğer basılı
çalışmalar**

Kaynakça

**Tarihten Belgeler: Matthew ve Katherine Galloway'in
yaşam antolojisi**

Son Başlangıç

21. yüzyılın Müthiş Programcıları, Bölüm 2: Clove 'Anise'

Sutcliffe: Zaman & Kuantum, sayfa 19

"Clove, gel akşam yemeğini ye!"

Küçük kız istemediğini belirten belli belirsiz bir ses çıkardı ve Tom battaniyenin altında saklandığı yeri bulduğunda kopacak olan savaşı düşünerek babasının tablet bilgisayarına daha sıkı yapıştı. Örtünün altında iyice kıvrılmış olsa da dışarıdan görülebilir olduğundan endişeleniyordu.

Yapacak işleri vardı. Karnı ısrarcı bir şekilde guruldasa ve büyükannesi elma tatlısı yapmış olsa da akşam yemeğiyle zaman harcayamazdı.

Tablette derin derin iç çekip babasının çalışırken yaptığı gibi homurdandı.

"Clove, neredesin?" diye seslendi Tom, yukarıya çıkıyordu.

Gizlice Tom'un yatak odasına sessizce yürüyüşünü gözetledi ve bir dakikalık bir arayıştan sonra battaniyenin ucunu bulup başını delikten dışarı uzattı.

"Baba, meşgulüm. Yemek yiyemem. Program yapıyorum, bak!"

Tom yatağının yanına çömelip örtünün içindeki yuvasına baktı. "Merhaba," dedi sırtarak.

"Baba, bak!" Tableti ona uzattı.

Tom, ekrandaki yapış yapış parmak izlerini silip yaptıklarını inceledi. "Çok iyi Clove. Benim gibi bir programcı olacaksın, değil mi?"

Gururla başını sallayıp göğsünü kabartarak, "Dünyanın en iyi programcısı olacağım," diye açıkladı kendinden emin bir sesle.

"Evet, öyle," dedi Tom. "Şimdiden benden daha iyisin. Ama programcıların da yemek yemesi gereklidir. Yumurta ve patates kızartması var."

"Bezelye püresi var mı?" diye sordu seçenekleri düşünerek.

"Elbette." Kollarını uzattı, Clove ona doğru sürünüp kollarını boynuna doladı.

"Peki o zaman," diye karar verdi, hâlâ tableti sıkı sıkı tutuyordu. Tom onu merdivenlerden indirirken yaptığı işe hayranlıkla baktı. Programlama konusunda çok iyiye gidiyordu.

```
>babacığım fjsjs kkkkkki  
>cloveclove clove  
>ddd d kkksssssss  
>clove sutcliffeonfddis;  
>12345678910  
>a  
>b  
>cd  
>dsddddddkk tdfd tide tile time  
>time time time12345  
>time1745  
>time1810 1854 191819411963 2039  
>bbbbbababbbbb anne anne anne clove  
>vvvcclove sutcliffe  
>clove sutcliffe  
>clove sutcliffe  
>clove
```

BIBLIOGRAFYA

Carlisle in 1745: Authentic Account of the Occupation of Carlisle in 1745 by Prince Charles Edward Stuart: John Waugh ve George Gill Mounsey

In the footsteps of Bonnie Prince Charlie - Winifred Duke

The Jacobite Wars - Sieges of Carlisle 1745 - Rupert Matthews

Despatches from the Crimea - William Russell

Mrs Duberly's War: Journal and Letters from the Crimea, 1854-6
- Frances Isabella Duberly ve Christine Kelle

The Crimean War - Denis Judd

S O N S Ö Z

Pek çok tarihi yanlış, özgürlük adına yapılmıştır ve o şekilde kabul edilmelidir.

Gerçek hayatta (en azından, bu evrende...) Carlisle kuşatmasından sonra Jakobitler panikleyerek İskoçya'ya geri çekilmeden önce İngiltere'ye doğru daha da ilerlediler. Böylece İngiliz ordusu daha çok tabur toplamak için zaman kazanmış oldu. Carlisle bir kez daha kuşatma altındaydı, bu kez İngilizler tarafından kuşatıldı ve Carlisle yenik düştü. Şehirdeki Jakobitler teslim olduktan sonra asıldılar. Ayaklanma Jakobitlerin mağlup olduğu Culloden Savaşı'yla sona erdi. Jakobitler Fransa'ya döndüler ve şu anki İskoçya kralı Münih'de Nymphenburg Sarayı'nda yaşıyor.

Gerçek *The Times* muhabiri William Russell olmadan bunları yazamazdım. Muhtemelen hayatını romantik bir dille yeniden yazdığı için mezarında kemikleri sızlıyordur. Bu adam tarihi öyle inanılmaz bir biçimde etkiledi ki kendisine hayranım. Teşekkürler dostum, harikası!

Zamanda seyahat etmenin olası etkileri elbette ki varsayımlara dayanıyor. Ben hayatta kalmalarına imkân vermeyecek seviyede radyasyon zehirlenmesi yaşayacaklarını sanmıştım. Matthew'nun gösterdiği belirtiler tıbben doğrudur.

TEŞEKKÜRLER

Bir Sonraki Hayatımız, kitabın en büyük hayranı olan ama ne yazık ki sonunu asla görme fırsatına sahip olamayan Aisha Ahmad'a ithaf edilmiştir. Aisha, yaptığım her şeyi destekledin ve daha iyi birisi olmamı sağladın. Senden çok şey öğrendim ve sen kısa bir süre için bile olsa hayatımda olduğun için çok şanslıydım. Huzur içinde yat.

Yazar temsilcim Claire Wilson ve editörüm Annalie Granger olmadan bu romanın yarısını bile yazamadım; her ikisi de yapabileceğimin en iyisini yapmam için uğraştılar. Söz veriyorum bir sonrakinde daha az "that's what she said" esprisi yer alacak. Belki.

Walker Books'taki geri kalan herkese de teşekkür ederim ve Roger, Coleridge & White'ta bu kitapla ilgili çalışan herkese, özellikle Lexie Hamblin, Hannah Cooper, Sean Moss, Sorrel Packham ve Jack Noel'e inanılmaz sayfa düzenlemeleri ve Jack'e kapak için teşekkür ediyorum.

Ogden Fon'una eğitimimi destekledikleri ve böylece yaz tatillerimi çalışmak yerine yazarak geçirebildiğim için teşekkürler. Fonun benim için yarattığı imkânlar için minnettarım.

Claire Cover'a Noel partilerinin ve Twitter işlerinin en iyisi olduğu için teşekkür ediyorum, özellikle Alice Oseman, Catherine Doyle, Alexia Casale, Sara Barnard, Melinda Salisbury, Gary Meehan ve Ross Montgomery'ye teşekkürler. Hepinizi tanıyor olmak kendimi havalı hissetmemi sağlıyor.

Korkutucu yayın camiasındaki harika karşılaman ve asla bitmeyen desteğin için Louise O'Neill, Zoe Marriott, Katy

Moran, Non Pratt, Sarah Sky, Kendra Leighton, Libby Drew, Lucy Powrie, Jim Dean ve Charlotte Morris, size çok teşekkür ederim.

Gerçek hayattaki tüm arkadaşlarıma kocaman bir teşekkür; hayran olunacak sabırla, sürekli kitabımdan konuşma katlandılar, özellikle Sarab Barnard, Madison Woodward, Maggie Kelso, Stephanie Whybrow, Cherra Mathis, Abbii Packer, Clare Samson, Bethany Longden ve Cal Donnelly.

Teşekkürler büyükanne Shirley Barnes, on iki yaşımdayken “konuşan köpekler”den başlayıp on sekizimdeyken *Bir Sonraki Hayatımız* için haritaya kadar hikâyelerim için bir şeyler çizmeye gönüllü olduğun için. Charlotte, Troy ve Travis Smitten sonsuz desteğiniz için teşekkürler.

Ghzala Ahmad, Alison Tumber ve Sir Martyn Poliakoff yıllarca beni eğittiğiniz ve her zaman bana inandığınız için teşekkürler.

En son olarak da, en büyük, en parlak teşekkürler Annem ve Babam ve erkek kardeşim Christopher Banks James için, beni her gün (her saat) desteklediğiniz ve hayatımın ve kitabımın en sıkıcı noktalarıyla bile ilgilendiğiniz ve ben yazarken her zaman artan konuşma isteğiniz için. Dünyadaki en iyi aileye sahibim ve sizleri çok seviyorum.

Bir Sonraki Hayatımız'ın sıradaki kitabında buluşmak üzere...

SON BAŞLANGIÇ